ನಡುವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ

ಮೂಲ : ಷೆನ್ ಝೋಂಗ್
ಅನುವಾದ : ಡಾ. ವಿಜಯಾಸುಬ್ಬರಾಜ್

ಮೂಲ ಲೇಖಕಿ
ಷೆನ್ ರ್ಝೋಂಗ್

ಚೀನಾ ದೇಶದ ಸಮಕಾಲೀನ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಲೇಖಕಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖಳಾದ ಷೆನ್ ರ್ಝೋಂಗ್ ೧೯೩೫ರಲ್ಲಿ 'ಹಾಂಕೊ'ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಮೂಲತಃ ಸಿಷುಆನ್ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಳು. ಇವಳು ನ್ಯಾಯವಾದಿಯ ಮಗಳು. ಹೊಸ ಚೈನಾದ ನಿರ್ಮಾಣದ ನಂತರ ೧೫ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಜ್ಯೂನಿಯರ್ ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಬಿಟ್ಟು ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗಾಗಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕದಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೇಲ್ಸ್ ಗರ್ಲ್ ಆಗಿ ಸೇರಿದಳು. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿ 'ಸೌತ್‌ವೆಸ್ಟ್ ವರ್ಕರ್ಸ್ ಡೈಲಿ'ಗೆ ಸೇರಿ, ೧೯೫೪ರಲ್ಲಿ ರಷ್ಯನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದಲು ಬೀಜಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋದಳು. ಪದವಿಯ ನಂತರ ರೇಡಿಯೋ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಕಾರಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಪಾಂಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೈತಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಇರಲು ಹೋದಳು. ೧೯೬೪ರಲ್ಲಿ ಬೀಜಿಂಗ್‌ಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದು, ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಬರೆದಳು. ೭೦ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಳು. 'ಅಟ್ ಮಿಡಲ್ ಏಜ್' – ಎಂಬ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ೧೯೮೦ರಲ್ಲಿ ಬರೆದಳು. ಈ ಕೃತಿಗೆ ಹಲವು ಪುರಸ್ಕಾರಗಳು ದಕ್ಕಿದವು.

ಅನುವಾದಕಿ

ಡಾ. ವಿಜಯಾ ಸುಬ್ಬರಾಜ್

ಡಾ. ವಿಜಯಾ ಸುಬ್ಬರಾಜ್ ಇವರು ೨೦-೪-೧೯೪೭ ರಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು. ಇವರ ತಂದೆ ಸಿ.ಟಿ. ಸೀತಾರಾಮ್, ತಾಯಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಇವರು ೧೯೯೦ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಅನಂತರ ೧೯೭೫ರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದವಿಯನ್ನು, ೧೯೮೪-೮೫ರಲ್ಲಿ ಎಲ್.ಎಲ್.ಬಿ. ಪದವಿಯನ್ನು, ೧೯೮೦ರಲ್ಲಿ ಫ್ರೆಂಚ್ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಹಾಗೂ ೧೯೭೪ರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಸಾಹಿತ್ಯರತ್ನ ಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದರು. ೧೯೮೪ರಲ್ಲಿ ಪ್ರೊ. ಜಿ.ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ 'ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗೀತ ನಾಟಕಗಳು: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ' ಪ್ರೌಢ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಬರೆದು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಇವರು ೨೦೦೨ರಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಆದರ್ಶ ಶಿಕ್ಷಕ ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಮಲ್ಲಿಕಾ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಕಂದಗೋಳ ಹಣಮಂತರಾವ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು ೨೪ ಪ್ರಶಸ್ತಿ - ಪುರಸ್ಕಾರಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಸಂದಿವೆ. ೧೯೬೯ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಎಂ.ಇ.ಎಸ್. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಸೇರಿ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ೨೦೦೩ರಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ನಿವೃತ್ತಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ.

ನಡುವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ

ಡಾ. ವಿಜಯಾ ಸುಬ್ಬರಾಜ್

ಸಿವಿಜಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್
ಬೆಂಗಳೂರು

NADUVAYASSINALLI

A play Translated by
Dr. Vijaya Subbaraj
No. 51, Hamsi, Ist 'A' Cross
35th Main
Banagiri nagara
Banashankari 3rd Stage
Bangalore - 560 085
Mobile : 99869 28876

Published by
CVG Publications
No. 70, 2nd Main Road
Vyalikaval
Bangalore - 560 003

First Impression : 200 4
Second Impression : 2014
Price : **Rs. 80/-**
Pages : vi + 94 = 100
1/8th Demmy
80 GSM Maplitho

Printed by
Sairam Printers
Rajajinagar 6th Block
Bangalore - 560 010

ಲೇಖಕರ ಮಾತು (ಎರಡನೇ ಆವೃತ್ತಿಗೆ)

ನನಗೆ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯಾದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಓದುವ ಅದಮ್ಯ ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯವಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಫ್ರೆಂಚ್, ರಷ್ಯನ್ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳುವಂತೆ ಮಾಡಿತಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತರುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೂ ಮುಂದಾದೆ. ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಚೀನಿ, ಜಪಾನ್ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನೂ ಓದಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದೊಂದಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಭಾಷಾಂತರಗೊಂಡ ಆ ಕೃತಿಗಳ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ 'ಪಾಂಡಾ ಬುಕ್ ಸೀರೀಸ್'ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಸೆವೆನ್ ಕಾಂಟೆಂಪೊರರಿ ಚೈನೀಸ್ ವುಮೆಗ್ ರುಟರ್ಸ್ ಕೃತಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವೂ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಬರಹಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಷೆನ್‌ರೋಂಗ್‌ಳ 'ಮಿಡ್ಲ್‌ಏಜ್ಡ್‌ರ್' ಎಂಬ ಕಿರು ಕಾದಂಬರಿ ಅಥವಾ ನೀಳ್ಗತೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಡಿತು. ಒಬ್ಬ ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಕಣ್ಣಿನ ವೈದ್ಯೆ 'ಲೂ'ನ ವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಸಂಘರ್ಷದ ಸುತ್ತ ಹೆಣೆದ ಅತ್ಯಂತ ಹೃದಯ ಸ್ಪರ್ಷಿ ಕಥಾನಕವಾಗಿ ನನಗೆ ಗೋಚರಿಸಿದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಕಾದಂಬರಿ ಲೇಖಕಿಯರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ, ವಿಶಿಷ್ಟ ಎನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಪ್ರಜಾವಾಣಿ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದ ಜಿ.ಎನ್. ರಂಗನಾಥರಾವ್ ಅವರು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಸುಮಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ

'ಮಯೂರ'ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ನಂತರ 2004 ರಲ್ಲಿ 'ಸಿವಿಜಿ ಚಂದ್ರು' ಅವರು ಕುವೆಂಪು ಶತಮಾನೋತ್ಸವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು. ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಪರೂಪದ ಕೃತಿಯೆಂದು ಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದ ಮಲ್ಲೆಪುರಂ ವೆಂಕಟೇಶ್ ಅವರು 'ಶ್ರೀ ಕುವೆಂಪು ನೂರು ನಮನ' ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಈಗ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆ ಕೃತಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣ ಅಥವಾ ಮರು ಆವೃತ್ತಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷವೆನಿಸಿದೆ. ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಿರುವ ಸಿವಿಜಿ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಾಲೀಕರಾಗಿರುವ ಚಂದ್ರು ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಡಾ. ವಿಜಯಾ ಸುಬ್ಬರಾಜ್

೧

ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಮಿನುಗುತ್ತಿವೆಯೇ? ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಡೋಲಾಡುತ್ತಿದೆಯೇ? ಲೂ ವೆಂಟಿಂಗ್, ನೇತ್ರತಜ್ಞೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ಬೆಳಕಿನ ವೃತ್ತಗಳು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದವು. ದಿಕ್ಕುಗಳ ತಿಳಿಯದಂತೆ, ಮೋಡಗಳು ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಅಲೆದಾಡಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಅವಳೇನು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಳೇ? ಸಾವಿನತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಯೇ–ಎಲ್ಲಾ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಅಪರೇಷನ್‌ಗೆ ಸಜ್ಜುಗೊಂಡು, ಗೌನ್ ಧರಿಸಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ವಾಷ್‌ಬೇಸಿನ್ ಬಳಿ ನಿಂತಳು. ಅವಳ ಆಪ್ತ ಗೆಳತಿ ಚಿಯಾಂಗ್ ಯಾಫೆನ್, ಅವಳ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಂದು ಅವಳ ಜೊತೆಗೆ ಉಳಿದಳು. ಸಧ್ಯದಲ್ಲೇ ಅವಳು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕೆನಡಾಗೆ ಹೋಗಲಿದ್ದಳು. ಇದೇ ಅವಳ ಕೊನೆ ಆಪರೇಷನ್. ಅದಕ್ಕೆಂದೇ ವೆಂಟಿಂಗ್ ಜೊತೆಗೆ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತಳು.

ಇಬ್ಬರೂ ಕೈ ತೊಳೆದರು. ಐವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪದವಿಧರರಾದರು. ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಆಸ್ಪತೆಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಗಾಢ ಸಂಬಂಧ. ಅಗಲಿಕೆ ಎನ್ನುವುದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅಸಹನೀಯವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಭಾವುಕತೆಗೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ. ಆ ನೋವಿನ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಮರೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ

ಲೂಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಅವಳು ಹೇಳಿದ್ದೇನು?.... ಯಾಫೆನ್, ನಿನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತೇನು? – ಎಂದಷ್ಟೇ ಕೇಳಿದಳು.

'ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳು ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತೀಯಾ?' ಲೂಗೆ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರ ನೆನಪಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ತನ್ನ ಉಗುರುಗಳನ್ನು ಉಜ್ಜುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. ಹೊಸ ಬ್ರಷ್ ಆದ್ದರಿಂದ ಬೆರಳ ತುದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾಯಿತು. ಕೈಗಳನ್ನು ಸೋಪುಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಜ್ಜಿ ತೊಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಮುಂಗೈ, ಮೊಳಕೈಗಳನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ತೊಳೆಯುತ್ತಲೇ ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ನಂತರ ಅಂಟಿಸೆಪ್ಟಿಕ್ ದ್ರವದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಅದ್ದಿದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಹೀಗೆ ಭಾಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಅವಳು ದ್ರವದೊಳಗಿಂತದ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ರೋಗಿಯ ಕಣ್ಣುಗುಡ್ಡೆಯ ಹಿಂದೆ ನೋವೋಕೈನ್ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಚುಚ್ಚಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾಫೇನ್ ಕೇಳಿದಳು. ನಿನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ನಿಮೋನಿಯಾ ಹೇಗಿದೆ ಈಗ?

ಏನಾಗಿದೆ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಗ? ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವಾಗ, ವೈದ್ಯರಾದವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯಬೇಕು. ರೋಗಿಯ ಕಡೆಗೇ ಗಮನ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಮರೆತುಹೋಯಿತೆ? ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಈ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಿಯಾಓಜಿಯಾಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನಿತ್ತು?... ಎಂದು ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ; ಪಾಪ ಅವಳಿಗೆ ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಬೇಸರವಿರಬೇಕು. ತಾನೊಂದು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಮರೆಸಿರಬೇಕು– ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಳು.

ಆದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕನಲಿದಂತೆ, ಲೂ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. "ಈಗ ನನಗೇನೂ ಕೇಳಬೇಡ. ನನ್ನ ಮುಂದಿರುವ ಈ ಕಣ್ಣಿನ ಬಗ್ಗೆಯಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು." ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದಳು. ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ, ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು! ಉಪಮಂತ್ರಿಯ ಕಣ್ಣಿನ ಪೊರೆ ತೆಗೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಜ್ಯಾಂಗ್‌ನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕಾರ್ನಿಯಾ ಕಸಿ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿ ವ್ಯಾಂಗ್ ಷಿಯಾವೊಮನ್‌ಳ ಮೆಳ್ಳೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕುವರೆ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಸಮನೆ, ಆಪರೇಷನ್ ಸ್ಟೂಲ್ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ, ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಹಾಕಿ ಕೊನೆಗೆ ಮುಗಿಸಿದಳು. ಕೊನೆಯ ರೋಗಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ

ಪಟ್ಟಿ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಲುಗಳು ಜೋಮು ಹಿಡಿದಿದ್ದವು. ಜಿಯಾಂಗ್ ಬಟ್ಟೆಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು 'ವೆಟಿಂಗ್ ಬಾ ಹೋಗೋಣ'– ಎಂದು ಕರೆದಳು.

'ನೀ ಮೊದಲು ಹೋಗು' – ಎಂದು ಹೇಳಿ ಲೂ ತಾನು ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಉಳಿದಳು. ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಿ ಬಂದವು. 'ಇಲ್ಲ, ನೀ ಬರುವರೆಗೆ ನಾನು ಕಾಯ್ತೀನಿ. ಬಹುಶಃ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇದೇ ಕೊನೆ, ನನ್ನದು.'

ಅವಳೇಕೆ ಅಳಬೇಕು? – ಲೂಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

"ನೀನು ಹೋಗಿ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊ. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಬಹುಶಃ ನಿನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು."

"ಅವನಾಗಲೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿ ಇರಿಸಿದ್ದಾನೆ."

"....ಅದಿರಲಿ, ನೀನು...? ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳಿಗೇನಾಗಿದೆ?"

"ತುಂಬ ಹೊತ್ತು ಕೂತಿದ್ದೆನಲ್ಲ; ಎಲ್ಲೋ ಅವು ನಿದ್ದೆಗೆ ಬಿದ್ದಿವೆ!! ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ, ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ... ಸಂಜೆಗೆ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತೇನೆ."

"ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ, ಬರಲಾ?"

ಜಿಯಾಂಗ್ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟ ಮೇಲೆ, ಲೂ ಗೋಡೆಗೆ ಹಾಗೇ ಒರಗಿ ನಿಂತಳು. ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿದೆ. ಬೂದು ಬಣ್ಣದ ಜಾಕೆಟ್ ಧರಿಸಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟಿದ್ದಳು. ಇಂದೇಕೋ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಬಳಲಿಕೆ. ನಡೆಯಲೂ ಆಗದಷ್ಟು ದೌರ್ಬಲ್ಯ. ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ತಡವರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ನಿತ್ಯ ಪರಿಚಿತವಿದ್ದ ಗಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ದೂರವೆನಿಸಿತ್ತು. ನಡೆದಷ್ಟೂ ಕೊನೆ ಸಿಗದಂತೆನಿಸಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಮಂಜಾಯಿತು. ಬವಳಿ ಬಂದು ಬಿದ್ದಳು. ರೆಪ್ಪೆಗಳು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡವು. ತುಟಿಗಳು ಒಣಗಿ ಸೆಡೆದುಕೊಂಡವು. ಒಂದೆರಡು ತೊಟ್ಟು ನೀರು ಸಿಕ್ಕರೆ...? ದಾಹ!... ದಾಹ ತುಟಿಗಳು ನಡುಗಿದವು.

* * *

೨

'ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್; ನೋಡಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ'–ಜಿಯಾಂಗ್ ನುಡಿದಳು. ಬೆಳಗಿನಿಂದ 'ಲೂ'ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ.

ಸನ್ ಯಿಮೀನ್–ನೇತ್ರ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು. ಲೂ ನ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿಯನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಓದಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಆಘಾತವಾದಂತಾಯಿತು. ಹೃದಯ ಸಂಬಂಧವಾದ

ಮೆಯೋ ಕಾರ್ಡಿಯಲ್ ಇನ್‌ಫಾರ್ಕ್ಷನ್!! ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದರು. ಕಪ್ಪುಕಟ್ಟಿನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆಳೆದುಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಲ್ವತ್ತರ ನಡುವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ಗಂಭೀರ ಖಾಯಿಲೆಗೆ ತುತ್ತಾದವರಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲೂ, 'ಲೂ' ಒಬ್ಬಳೇ ಮೊದಲಲ್ಲ. ಆದರೆ ಲೂ ತುಂಬಾ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದವಳು. ನಲ್ವತ್ತೆರಡು ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಇಂತಹ ಗಂಭೀರ ಖಾಯಿಲೆ ಅವಳನ್ನು ತಟ್ಟಿದ್ದು ಆಕಸ್ಮಿಕ!

ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ತಮ್ಮ ಎತ್ತರದ ದೇಹವನ್ನು, ಬಿಳಚಿಕೊಂಡ ಲೂ ನ ಮುಖದೆಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದರು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡವು. ಉಸಿರಾಟ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿತ್ತು. ಒಣಗಿದ ತುಟಿಗಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಂಪಿಸಿದವು.

'ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ'–ಮೆದುವಾಗಿ ಕೂಗಿದರು ಸನ್ ಯಿ ಮಿನ್. ಅವಳಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯಿಲ್ಲ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವೊಂದು ಭಾವನೆಯೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ.

'ವೆಂಟಿಂಗ್' – ಜಿಯಾಂಗ್ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು. ಆದರೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಿಲ್ಲ. ಸನ್ ಆ ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಸಿಲಿಂಡರ್‌ನೆಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರು. ಮತ್ತು ಇಸಿಜಿ ಮಾನಿಟರ್ ಕಡೆ ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸಿದರು. ಮರಳಿ ಲೂ ಮಲಗಿದ್ದ ಹಾಸಿಗೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದರು– 'ಈಕೆಯ ಗಂಡನನ್ನ ಬರ ಹೇಳಿ.'

ಅಂದವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ, ಆದರೆ ನಲ್ವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿಯೇ ಬಕ್ಕತಲೆಯಾಗಿದ್ದ, ತೀರಾ ಎತ್ತರವೂ ಅಲ್ಲದ ಕುಳ್ಳೂ ಅಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಒಳಬಂದ. ಆತ ಫೂ ಜಿಯಾಜೀ, ಲೂ ನ ಗಂಡನಾಗಿದ್ದ. ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ, ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲದೆ ಲೂನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದಿದ್ದ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ, ಗೊಣಗುತ್ತಲೇ ಹೊರಗೆ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಲು ಬಂದಿದ್ದ. ಆದರೆ ನಿದ್ದೆ ಅವನಿಗೆಲ್ಲಿಯದು?

ಒಳಗೆ ಬಂದವನೇ ತನಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ಆ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಈಗ ಆ ಮುಖ ಬಿಳಚಿಕೊಂಡು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಲೂನ ತುಟಿಗಳು ಅಲುಗಿದವು. ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. 'ಅವಳಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ ನೀರು ಬೇಕು' ಎಂದ.

ಜಿಯಾಂಗ್ ಸಣ್ಣ ಟೀ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನೀಡಿದಳು. ಫೂ ತುಂಬಾ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ, ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಸಿಲಿಂಡರ್‌ನಿಂದ ಹೊರಟಬಂದಿದ್ದ ರಬ್ಬರ್ ಟ್ಯೂಬನ್ನು ತಗುಲಿಸಿದ. ಒಂದೊಂದೆ ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಸಿದ. 'ವೆಂಟಿಂಗ್, ವೆಂಟಿಂಗ್'– ಫೂ ಎಚ್ಚರಿಸಲು

ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಒಂದು ಹನಿ ನೀರು ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಮುಖ ಕಿವಿಚಿತು.

* * *

೩

ಕಣ್ಣುಗಳು... ಕಣ್ಣುಗಳು... ಕಣ್ಣುಗಳು...

ಮುಚ್ಚಿದ 'ಲೂ' ಕಣ್ಣುಗಳ ಮುಂದೆ... ಎಷ್ಟೋ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೊಳೆದವು. ಮಕ್ಕಳ, ಮುದುಕರ, ಚಿಕ್ಕವರ, ದೊಡ್ಡವರ, ಪ್ರಾಯದವರ... ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ, ದೊಡ್ಡ, ದೊಡ್ಡ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳು–ಮಂಕಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು... ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ನೋಡಿದವು ಅವಳತ್ತ!!

ಆಹಾ!... ಇವು ಅವಳ ಗಂಡನ ಕಣ್ಣುಗಳು.

ಅವಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ, ಸ್ನೇಹ, ನೋವು, ನಲಿವುಗಳನ್ನು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಳು. ಬಂಗಾರ ಬಣ್ಣದ ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಹೊಳೆ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿದ ಅವನ ಹೃದಯ ಅವಳಿಗೆ ಹಿತವಾದ ಬಿಸುಪನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು. ಮೃದ ಮಧುರವಾದ, ಹಿತವಾದ, ಅವನ ಧ್ವನಿ ದೂರದ ಯಾವುದೋ ಲೋಕದಿಂದ ಕೇಳಿಬಂತು:–

"ಹರಿವ ಆತುರದ ಹೊಳೆಯಾದರೆ ನಾ

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು

ಪುಟ್ಟ ಮೀನಾಗಿದ್ದರೆ

ನೊರೆ ತೊರೆಗಳ ಜೊತೆ ನನ್ನ

ಓಲಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ."

ಅವಳೆಲ್ಲಿ? ಮಂಜಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಸುಂದರ ತೋಟದಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಸ್ಫಟಿಕದಂತೆ ಪಾರದರ್ಶಕವಾದ ಹೆಪ್ಪುಗಟಿದ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು, ನೀಲಿ, ನೇರಳೆ, ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣಗಳಲ್ಲಿ, ಸಂತೋಷ, ಸಂಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಜನರು ಜಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಂಭ್ರಮದ ಗದ್ದಲ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡದ್ದು, ಆ ಮಂದಹಾಸದ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ, ಅವಳ ಗಂಡನದು ಮಾತ್ರ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಜೊತೆಯಾಗಿ ಜಾರಾಟಮಾಡಿದರು. ಅಬ್ಬ! ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತ ರೋಮಾಂಚನಕಾರಿ ಅನುಭವ!!

ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ಪಂಚಡ್ರೇಗನ್ ಕ್ರೀಡಾಮಂಟಪಗಳು ಮುಸುಕಿದ ಮಂಜಿನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ, ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಕಾನುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಮೃತಶಿಲೆಯ ಕಟಾಂಜನಕ್ಕೆ

ಇಬ್ಬರೂ ಒರಗಿನಿಂತರು. ಹಿಮದ ಚೂರುಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು ನಿಂತಾಗ ಚಳಿಯ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು.

ಆಗಿನ್ನೂ ಅವಳು ಯುವತಿ.

ಪ್ರೀತಿ ಸಂತೋಷಗಳು ಅವಳು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನಿನ್ನೂ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದ್ದ. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಬಾಲ್ಯವಂತೂ ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಪುಡು, ಪುಡು ಎಂದು ಉರಿಯುವ ಮಂದ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಲಿದು, ಹೊಲಿದು ಕಾಲ ಮುಪ್ಪು ಅಡರಿದ ಅಮ್ಮನ ಮುಖವೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ.

ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದಳು. ನಸುಕಿನಲ್ಲೆದ್ದು, ಹೊಸ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳನ್ನು ಉರುಹಚ್ಚಿ, ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನೋಟ್ ಪುಸ್ತಕಗಳ ತುಂಬಾ ಅಂದವಾಗಿ ಬರೆದು ತುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಂಜೆಯಾದರೆ ಲೈಬ್ರರಿ, ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ 'ಆಟೋಪ್ಸಿ'ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ಧಳು. ಓದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳ ಪ್ರಾಯ ಕಳೆದುಹೋದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವೆನಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಲೂ ಮತ್ತು ಜಿಯಾಂಗ್ ಯಾಫೆನ್, ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೆ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತನ್ನ ಸಹಪಾಟಿ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳದು ಮೋಹಕವಾದ ರೂಪ. ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಮತ್ತೇರಿಸುವ ತುಟಿಗಳು, ಕೆಳಗೆ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಇದ್ದುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಜೀವನೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುವಂತಿದ್ದಳು. ಲೂಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದ ಸ್ವಭಾವ, ಪ್ರೀತಿ, ಅಲೆದಾಟಗಳು ಅವಳ ಬದುಕಿನ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದವು. ಲೂ ಯಾರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಆಕರ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಪದವಿ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೇ, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಮಾರು ನೂರು ವರುಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದಾದ ಆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ, ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ 'ಇಂಟರ್ನ್ ಷಿಪ್'. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಜೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ಅಲ್ಲೇ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದು ಅವಿವಾಹಿತರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದರು. ಸ್ವ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲ್ಲ. ಅದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ನಿಯಮವಾಗಿತ್ತು.

ಜಿಯಾಂಗ್ ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಒಳಗೊಳಗೇ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು; ಶಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಲೂ ಅದನ್ನು ಸಹಜ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ೨೪ ಗಂಟೆ ಏನು, ೪೮ ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಲು ಅವಳು ಸಿದ್ಧಳಿದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಮದುವೆ ಮುಂದೂಡಿದರೆ ನಷ್ಟವೇನು? ಎಷ್ಟೋ ಜನ

ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ತಡವಾಗಿ ಮದುವೆಯಾದರು, ಇಲ್ಲವೆ ಮದುವೇನೆ ಆಗದೆ ಉಳಿದಿರುವವರು ಇಲ್ಲವೇ? – ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡು ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಎನ್ನದೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಆದರೆ ಬದುಕಿನ ವಿಚಿತ್ರ!! ಅವಳ ರೂಢಿಯ ಏಕಾಂತದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಘೂ ಜಿಯಾಜಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ.

ಅದು ಹೇಗಾಯಿತೆನ್ನುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿನ ಬೇನೆಯೆಂದು ರೋಗಿಯಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿದ್ದ. ಲೂ ನೇ ಅವನಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ತಜ್ಞ ಚಿಕಿತ್ಸೆ, ಅವಿಶ್ರಾಂತ ಸೇವೆ, ರೋಗಿಯ ಬಗೆಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಯ , ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಜಾಗೃತಗಳಿಸಿದವು. ಆಳವಾದ ಅವನ ಪ್ರೀತಿ, ಆದರಗಳು ಇಬ್ಬರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ತಂದವು.

ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಚಳಿ ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಈ ಸಲದ ಚಳಿಗಾಲ ಅವಳಿಗೆ ಹಿತವನ್ನೇ ತಂದಿತ್ತು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಉನ್ಮತ್ತತೆಯನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ, ಪ್ರೀತಿಗೆ ಇದೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಅವಳಿಗೆ ಅದ್ಭುತ ರೋಮಾಂಚನವನ್ನು ತಂದಿತ್ತು. ಇ ಮೊದಲೇ ಇದರ ಅನುಭವ ತನಗೇಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸುವಂತಾಗಿತ್ತು. ಇಪ್ಪಂತ್ತೆಂಟರ ಬಲಿತ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವೆನಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹುಡುಗಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಳು.

ನಾನೊಂದು ನಿರ್ಜನ ಕಾನನವಾಗುವ ಬಯಕೆ

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು ಪುಟ್ಟು ಹಕ್ಕಿಯಾಗಿದ್ದರೆ
ದಟ್ಟವಾದ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಗೂಡು ಕಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು
ಚಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು.

ಓಹ್! ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತ!! ಮೆಟಲರ್ಜಿಕಲ್ ರೀಸರ್ಚ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಪೇಸ್‌ಕ್ರಾಫ್ಟ್‌ಗೆ ಬಳಸಬಹುದಾದ ಹೊಸದೊಂದು ಬಗೆಯ ಲೋಹದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಪುಸ್ತಕ ಹುಳವೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಘೂ ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕವಿತೆ ಓದಬಲ್ಲನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದಳು.

"ಯಾರದು ಈ ಪದ್ಯ?" ಲೂ ಕೇಳಿದಳು.

"ಹಂಗೇರಿಯಾದ ಕವಿ ಪೆಟೋಫಿ ಬರೆದದ್ದು."

"ವಿಜ್ಞಾನಿಯಾದವನಿಗೆ ಕವಿತೆಗೆ ಪುರಸೊತ್ತೆಲ್ಲಿಯದು?"

"ವಿಜ್ಞಾನಿಯಾದರೇನಂತೆ? ಅವನಿಗೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಈ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯ ಪರಸ್ಪರ ಹತ್ತಿರ."

"ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಪಂಡಿತನೇ ಹೌದು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ."

"ನಿನಗೆ? – ಕವಿತೇಂದ್ರೆ ಇಷ್ಟವಾ?"

"ನನಗಾ? –? ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಓದೋದೇ ಅಪರೂಪ" – ಎಂದು ವ್ಯಂಗ್ಯ ತಿರಸ್ಕಾರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದಳು.

ಕಣ್ಣಿನ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ವಿಭಾಗ ಇದೆಯಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಏನಿದ್ದರೂ ಒಂದೊಂದು ಹೊಲಿಗೆ, ಒಂದೊಂದು ಕತ್ತರಿ ಗುರುತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತೀರಾ ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟು ಶಿಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಇದಮಿತ್ಥಂ ಆಗಬೇಕು"....

ಘೂ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಹೇಳಿದ. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇ ಒಂದು ಸುಂದರ ಕವಿತೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ. ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೀಯ."

ನಗುತ್ತಲೇ ಅವಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸರಿದ. ಅವನ ಆ ಪುರುಷ ಸ್ಪರ್ಶ, ಮೊದಲೆಂದೂ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದವಳಿಗೆ, ಕಂಗೆಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಏನೇನೋ ಆಗುವುದೆಂದು ಹೆದರಿದ್ದ ಅವಳ ಸುತ್ತ ತನ್ನ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದ; ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದ.

ಇದೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಡೆಯಿತೆಂದರೆ, ಅವಳು ಹೆದರುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಅವನ ತುಟಿಗಳು ಆಗಲೇ ಬಿರಿದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಕಂಪಿಸಿದಳು. ನಾಚಿಕೆ, ಸಂಕೋಚಗಳಿಂದ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಉಕ್ಕಿ ಹರಿವ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಸ್ವಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ದೂರ ಸರಿದಳು.

ಮಂಜಿನಿಂದ ಕವಿದಿದ್ದ ಈ ಬೀಹೈ ಪಾರ್ಕ್ ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜಾಗ. ಸುಂದರವಾದ ಪೈನ್ ಮರಗಳು, ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಕೊಳಗಳು, ಪ್ರಣಯಿಗಳ ರಹಸ್ಯಪ್ರಣಯವನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಸುವ ಎಡೆ ಅದಾಗಿತ್ತು.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಇಂಟರ್ನ್‌ಷಿಪ್ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಮದುವೆಯಾದವರಲ್ಲಿ ಲೂ ಮೊದಲಾದದ್ದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಘೂ ಅವಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಅವನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಗಬೇಕೆನ್ನುವ ವಿಧಿಯ ಬರಹವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ಘೂನ ಅದಮ್ಯ ಪ್ರೀತಿ ಅವಳನ್ನು ಮೂಕಳನ್ನಾಗಿಸಿತ್ತು. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಘೂ ಯಾವುದೇ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದ.

ನಾನೊಂದು ಉರುಳುವ ಅವಶೇಷವಾಗುವ ಬಯಕೆ

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು ಐವೀ ಬಳ್ಳಿಯಾಗಿದ್ದರೆ

ಮೆದುವಾಗಿ ನನ್ನ ಬಳಸಿ ನಲಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಬದುಕು ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಇದೆಲ್ಲದರ ನೆನಪುಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ನೀಡಿರಬೇಕು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿದಳು.

* * *

೪

ನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಲೂನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಇಂಟರ್‌ನಲ್ಲ್ ಮೆಡಿಸನ್ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಅವಳ ಇಸಿಜಿ ಮತ್ತು ಕೇಸ್ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಗಮನಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ವಾರ್ಡ್ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆದು ಲೂ ನ ಇಸಿಜಿ ಕಡೆ ನಿಗಾ ಇಡಲು ಹೇಳಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಡ್ರಿಪ್ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಫಿನ್ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಅನ್ನುಮುಂದುವರೆಸಿದರು. ಅವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಗಂಭೀರವಾದರೆ ಎನ್ನುವ ಭಯ.

ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ಗೆ ಹೇಳಿದರು. "ಅವಳು ತುಂಬಾ ವೀಕಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಎಷ್ಟು ಆರೋಗ್ಯವಂತಳಾಗಿದ್ದಳು."

"ಹೌದು" – ನಿಟ್ಟುಸಿರಿನೊಂದಿಗೆ ನುಡಿದ. ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದು ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳಾದವು. ಆಗ ಅವಳು ಇನ್ನೂ ಹುಡುಗಿಯಾಗಿದ್ದಳು.

ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೇನೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ಅವರು ತುಂಬಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಕಣ್ಣಿನ ತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅವರ ನಿಷ್ಠೆ, ನೈಪುಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಜನರು, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಅವರನ್ನು ತುಂಬಾ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಮರ್ಥ, ನಿಪುಣ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ತನ್ನಷ್ಟೇ ನಿಪುಣರಾದ, ತಗ್ನರಾದ ಯುವ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲು ಹೆಣಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜ್ ಪ್ರತಿ ಸಲವೂ ಒಂದೊಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂಡವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದಾಗ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಡೀ ಚೀನಾ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ನೇತ್ರ ವಿಭಾಗ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರಾಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವರ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭೆಯೊಂದೇ ಪರಿಗಣಿತವಾಗಬೇಕು.

'ಲೂ' ಇವರ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ?... ಅವರಿಗಿನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ 'ಲೂ' ಅವರ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥಳಾದಳು.

ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ಅವರು ಐದು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವರಿಗೆ ಸರಿತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸರಿತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಕಣ್ಣಿನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ತೀರಾ ಸರಳ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಒಪ್ಪಿದರಾದರೂ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ಅವರಿಗೆ ಅವರ ಧೋರಣೆ ಸರಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. 'ಲೂ' ಆರನೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಸಂದರ್ಶಕ್ಕೆಂದು ಒಳಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಫೈಲನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ತುಂಬಾ ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಠಿಣವಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಈ ವಿಭಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಈ ಸಂದರ್ಶನಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತೆಳ್ಳನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಒಳಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತಾ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಹತ್ತಿಯ ಅಂಗಿ, ಮೇಲಂಗಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮುಂಗೈ ಮತ್ತು ಮೊಣಕಾಲಿನ ಬಳಿ ಬೆಳ್ಳಗಾಗಿತ್ತು. ಸರಳವಾದ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರು ಅನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಷ ವಿಕಾರವಾಗಿತ್ತು. ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ ಒಮ್ಮೆ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿದರು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಕಂಡಳು. ಮೊಟ್ಟೆಯಾಕಾರದ ಮುಖ. ಹೊಳೆವ ಕಪ್ಪು ಕೂದಲು. ಶಾಂತವಾಗಿ ಅವರ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳಾದವು. ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕ್ಲುಪ್ತವಾಗಿ, ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನೇ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

"ಕಣ್ಣಿನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಬಯಕೆಯೇ?" – ಎಂದು ಏನೋ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಬೇಸರದಲ್ಲಿ, ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರದಲ್ಲಿ ,

ಕೇಳಿದರು. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮೊಣಕೈಗಳೂರಿ, ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಪಾಲಗಳನ್ನು ಉಜ್ಜಿಕೊಂಡರು.

"ಹೌದು, ನಾನು ಓದುವಾಗಿನಿಂದ ನನಗೆ ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ ಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ."

ಈ ಉತ್ತರದಿಂದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ಖುಷಿಗೊಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲ ಮೂಡಿತು. ಕಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ತಲೆನೋವು ಮರೆಯಾದಂತಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಲೇ, "ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಆಸಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬಂತು" – ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವರಿಗೆ ಅಸಂಬದ್ಧ ಎನಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಹೇಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಾಳು?... ಆದರೆ ಲೂ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

"ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿನ ವಿಜ್ಞಾನ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ."

"ಶಹಬ್ಬಾಸ್, ಹೇಗೆ ಹಿಂದುಳಿದಿದೇಂತ ಹೇಳ್ತೀಯ?"–ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದರು. ಉತ್ತರ ಹೇಗೆ ಕೊಡಬೇಕು? ಹೇಗೆ ವಿವರಿಸಬೇಕು–ಅನ್ನೋದು ಅಷ್ಟಾಗಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನದೇ ರೀತೀಲಿ ಹೇಳೋಕೆ ಇಷ್ಟಪಡ್ತೀನಿ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ – ರೆಟಿನಾದ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲು ಲೇಸರ್ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಅದರ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು."

"ಹೌದು"–ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಬಂತು ಮಾತು. ಈಗಾಗಲೇ ಲೂ ಅವರ ಮೆಚ್ಚಿನ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು–

"ಮತ್ತೇನಾದರೂ?.... ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹೊಸ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು?"

"ಹೂಂ... ಏನಂದ್ರೆ.... ಕಣ್ಣಿನ ಪೊರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವಾಗ ಫ್ರೀಜಿಂಗ್ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸುವುದು... ಅಲ್ಲದೆ, ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುತ್ತೆ. ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ."

"ಬಹಳ ಸಂತೋಷ, ತುಂಬಾ ಸೆನ್ಸಿಬಲ್ಲಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಲು ಬರುತ್ತೇನು?"

"ಹೂಂ, ನಿಘಂಟಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಓದಬಲ್ಲೆ, ಪರಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೇನೋ ತುಂಬಾ ಆಸೆಯಿದೆ."

"ಅದ್ಭುತ."

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬರನ್ನು ಮುಖಾಮುಖಿ ಹೊಗಳಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲು ಭಾರಿ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಲೂ ವೆಂಟಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಜಿಯಾಂಗ್ ಯಾಫೆನ್ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರ ಈ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಜಿಯಾಂಗ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ, ಉತ್ಸಾಹಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಲೂ ವೆಂಟಿಂಗ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸರಳತೆ, ಶಿಸ್ತು, ಗಂಭೀರತೆ, ಜಿಜ್ಞಾಸು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು.

ಮೊದಲ ವರ್ಷ ನೇತ್ರಶಾಸ್ತ್ರ ಅಧ್ಯಯನ, ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿತು. ಎರಡನೇ ವರ್ಷ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಣತಿ ಪಡೆದದ್ದರಿಂದ ಕಣ್ಣಿನ ಒಳಭಾಗಗಳ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಲಿತರು. ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆ ವರುಷ 'ಲೂ' ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಕೆಲಸದಿಂದ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕಾಣುವಂತಾಯಿತು.

ವಸಂತ ಋತುವಿನ ಒಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರು ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ರೌಂಡ್ಸ್‌ಗೆ ಹೊರಟಾಗ, ಬಿಳೀ ಕೋಟುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಒಂದು ತಂಡ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸೀನಿಯರ್, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಜೂನಿಯರ್ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಇವರು ಬಂದದ್ದೇ, ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ಆ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವರೇನೋ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದರು. ಇವರ ಕರಸ್ಪರ್ಶ ಮಾತ್ರದಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಬೇನೆ ವಾಸಿಯಾಗುವುದೆಂಬ ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರ್ ಓದಿ ಅವರ ಮುಖವನ್ನೆತ್ತಿ ಕಣ್ಣು ರೆಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ರೋಗಿಗಳ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಮೃದುವಾಗಿ ತಟ್ಟಿ, ಆಪರೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಭಯಪಡಬೇಡ–ಎನ್ನುವಂತೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರೋಗಿಯ ಬಳಿಯೂ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು.

ರೌಂಡ್ಸ್ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಜೊತೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಕೆಲಸ ವಹಿಸಿಕೊಟರು. ಡಾಕ್ಟರ್‌ಸನ್ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು. ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಚರ್ಚಿಸಲು ತಮಗಿರುವ ಅರಿವು, ಅನುಭವ ಸಾಲದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮತನಾಡಿ ತಮ್ಮ ಮೂರ್ಖತನ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆದರಿ, ಬಾಯಿ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಕೂತಿದ್ದರು.

ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಆಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೆಲಸ ವಹಿಸಿಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸನ್‌ರು ಕೇಳಿದರು–

"ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಕೇಳುವುದಿದೆಯೇ?"

ಕೋಣೆಯ ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು – "ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ವಾರ್ಡ್ ನಂ. ೪ರ ಬೆಡ್ ನಂ. ೩ರ ರೋಗಿಯ ಕಣ್ಣಿನ ಎಕ್ಸರೇನ, ನೋಡಿದಿರಾ? ದಯವಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತೀರಾ?"

ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರೂ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಮಾತಾಡಿದ ಹುಡುಗಿ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ; 'ಲೂ' ಸಣ್ಣಗಾತ್ರದ, ತೆಳ್ಳನೆಯ, ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬೀಳದ 'ಲೂ' ತಮ್ಮನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ, ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದನ್ನೇ ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವಳು ಇದ್ದುದನ್ನೇ ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

"ಮೂರನೇ ನಂಬರ್ ಬೆಡ್?" ಮುಖ್ಯ ರೆಸಿಡೆಂಟರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

"ಅದೇ ಸರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಆಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿತ್ತಲ್ಲ. ಅದೇ ರೋಗಿ"– ತಿಳಿಸಿದರು ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಡಾಕ್ಟರ್.

"ಅವನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸುವಾಗ, ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ತೆಗೆದು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಕಣ್ಣಿನ ಒಳಗೆ ಯಾವುದೇ ಲೋಹದ ಚೂರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಗಾಯ ಮಾತ್ರ ಆಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹೊಲಿದು ಪಟ್ಟಿಹಾಕಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ದಿವಸ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದರೆ ಪೂರ್ತಿ ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತೇಂತ ಭಾವಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ವಾಸಿಯಾಯ್ತೂಂತ ತಿಳಿದಿದ್ದಾಗ ರೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೋವಿದೇಂತ ದೂರಿತ್ತದ್ದಕಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ತೆಗೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಆ ಚುರು ಇರವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣ್ತಿದೇಂತ ಅನಿಸುತ್ತೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ನೋಡ್ತೀರಾ ಸಾರ್?" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಎಕ್ಸರೇನ ತರಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ಮುಖ್ಯ ರೆಸಿಡೆಂಟರು ಅದನ್ನು ಸುತ್ತ ಕಳಿಸಿದರು.

ಜಿಯಾಂಗ್, ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ತನ್ನ ತೆಳತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. "ಮೀಟಿಂಗ್ ಮುಗಿಂಯುವವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರಿಗೆ ತೋರಿಸಬಾರದಾಗಿತ್ತಾ? ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸುಳ್ಳೂಂತ ಆದರೆ, ನೀಡುವಷ್ಟು

ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಔಟ್ ಪೇಷೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಡಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಅಸಮರ್ಥರು ಅಂತ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯಾಂತ ಅವರೆಲ್ಲ ಭಾವಿಸಿದರೆ?!

"ಡಾ॥ ಲೂ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ" ಅಂತ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್ ಎಕ್ಸರೇನ ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ತಲೆದೂಗಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಕಡೆ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಹೇಳಿದರು– "ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ ನಮ್ಮ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ನಿಷ್ಠೆ, ಪರಿಣತಿ, ಸೇವಾಮನೋಭಾವ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮೆಚ್ಚಬೇಕಾದ್ದೆ."

ಸನ್‌ರ ಹೊಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಲೂ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಅವಳ ಹೊಗಳಿಕೆ...! ನಾಚಿಕೆ, ಸಂಕೋಚಗಳಿಂದ ಮುದುಡಿದಳು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ಮುಳುಳ್ನಕ್ಕರು. ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವ ಇರುವ, ನುರಿತ, ಡಾಕ್ಟರುಗಳ, ರೋಗ, ಕುರಿತಾದ ವಿಶ್ಲೇಷಾಣ್ಮತ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು, ತಪ್ಪು ಅಂತ ತೋರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಬೇಕು– ಅನ್ನೋದು, ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು.

ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಉಳಿದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗಿಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ್ದು. ಜೂನಿಯರ್ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು, ತಮ್ಮ ಸೀನಿಯರ್‌ಗಳ ಅಭಿಮತಕ್ಕೆ ಶುದ್ಧರಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯಾವುದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆ, ವಿರೋಧಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರೊಫೆಸರ್, ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯುಗಳನ್ನು ಸರ್ವಮಾನ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಲೂ, ತುಂಬಾ ಜ್ಯೂನಿಯರ್. ಆದರೂ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ವಿಶೇಷವಾದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಲೂ ತುಂಬಾ ಭರವಸೆಯ ವೈದ್ಯಳಾಗಿ, ಕಣ್ಣಿನ ತಜ್ಞೆಯಾಗಿ ಕಂಡಳು.

ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಳಾದವು. ಲೂ ವೆಂಟಿಂಗ್, ಜಿಯಾಂಗ್ ಯಾಫೆನ್ ಮತ್ತು ಅದೇ ವಯಸ್ಸಿನ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಡಾಕ್ಟರುಗಳು, ತನ್ನ ವಿಭಾಗದ ಬೆನ್ನೆಲುಬಿನಂತೆ ಇದ್ದರು. ಬಡ್ತಿಯನ್ನು ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನೀಡುವ ಹಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಎಂದೋ ಅವರೆಲ್ಲ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರುಗಳಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದ್ಯಾವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ವರುಷಗಳಾದರೂ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಸಲಹೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು

ಅಧಿಕಾರವ ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಇಂಟರ್ನ್‌ಷಿಪ್ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳ ಹಂತದಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದರು. 'ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕ್ರಾಂತಿ'ಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇದಾವುದೂ ಸಾಧ್ಯವರಲಿಲ್ಲ.

ಉಸಿರಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ. 'ಲೂ'ನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಇಂಟರ್ನಲ್ ಮೆಡಿಸನ್ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದರು– "ನಿಮಗೆ ಹೇಗನಿಸುತ್ತೇ? ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಬಹುದೇ ಹೇಗೆ?"

ಅಧಿಕಾರಿ, ಅವಳ ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದರು, "ಮೆಲ್ಲನೆ– ಡಾಕ್ಟರ್‌ಸನ್, ಈ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪಾರಾಗುವಳೆಂದು ಭರವಸೆ ಇಡೋಣ."

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ಕಾತುರಗೊಂಡು ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ವಯಸ್ಸಿನ ಪರಿಣಾಮ. ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಭಾರವಾಗಿದ್ದವು. ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರು. ಜಿಯಾಂಗ್ ಇನ್ನೂ ಗೆಳತಿ ಲೂನ ದಿಂಬಿನ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರು ಗೆಳತಿಯರ ಸ್ನೇಹದ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತರು.

ಮಾಗಿಯ ಕಾಲ ಮುಗಿಯುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಉದ್ದನೆಯ ರಾತ್ರಿಗಳು. ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಕತ್ತಲಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಫೀನಿಕ್ಸ್ ಮರಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ಸುಯ್ಯುವ ಗಾಳಿಯಿಂದಾಗಿ, ಎಲೆಗಳ ಮರಮರ ಸದ್ದು. ಬಿದ್ದ ಹಣ್ಣೆಲೆಗಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿದವು.

ಸನ್‌ರು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಳದಿ ಎಲೆಗಳನ್ನು, ಬೀಸುವ ಗಾಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರವೆನಿಸಿತ್ತು. ಯಾವುದೋ ಅವ್ಯಕ್ತ ನೋವು! ತನ್ನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ನೈಪುಣ್ಯಗಳಿಂದ ಅವಿರತವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಈ ಇಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬರುವ ಭರವಸೆಯಂತು ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಲೂ, ಹೀಗೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಸಾವಿನೊಂದಿಗೆ ಸೆಣಸಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾದ ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿಭಾಗದ ಕಣ್ಣುಗಳಂತೆ ಇವರಿಬ್ಬರು ಕಣ್ಣಿನ ತಜ್ಞವೈದ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ವಿಭಾಗವೂ ಕೂಡ ಎಲೆ ಕಳಚಿನಿಂತ ಈ ಫೀನಿಕ್ಸ್ ಮರಗಳಂತೆ ಬೋಳಾಗಿ ಅಂದಗೆಟ್ಟು ನಿಂತಂತೆ ಎನಿಸಿತು. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗುವುದೇನೊ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವಂತಾಯಿತು.

* * *

೫

ಅವಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸುತ್ತಿದ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪರಿಮಳ ಚೆಲ್ಲುವ ಬತ್ತದ ಗದ್ದೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಾದುಹೋಗುವ ಕಾಲುದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ; ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ರಸ್ತೆಯ ಗುಂಟ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವಳಿಗನಿಸಿತು. ಇದೊಂದು ಮರುಭೂಮಿ; ಪಾಳುಬಿದ್ದ ನೆಲ; ಬರೀ ಬರಡು; ನಿರ್ಜನ. ನಡೆಯಲು ತ್ರಾಣ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲುಸಿರಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಲಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೋ. ಮರುಭೂಮಿ ಬೆಚ್ಚಗಿದೆ. ಪಾಳುನೆಲ ಮೃದುವಾಗಿದೆ; ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ ಅವಳ ಒಡಲಿಗೆ ಕಾವು ಬರಲಿ. ಹಿತವಾದ ಸೂರ್ಯನ ಬಿಸಿಲು ಸೆಡತ ಕೈ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೇವರಿಸಲಿ, ಸಾವು ಮೆಲ್ಲನೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿತು...! ವಿಶ್ರಾಂತಳಾಗು ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ!

ಮಲಗು, ಮಲಗಿ ಚಿರಶಾಂತಿ ಪಡೆ. ಯೋಚನೆಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ದುಃಖ ಇಲ್ಲ; ನೋವಿಲ್ಲ; ದಣಿವಿಲ್ಲ; ಒಟ್ಟಾರೆ ಭಾವನೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ.

ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ತನಗಾಗಿ ರೋಗಿಗಳು ಕಾಯುತ್ತಿದಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರೋಗಿಯನ್ನೂ, ಅವರವರ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಿಸಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂಧತ್ವದ ಭೀತಿಯಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ, ಭರವಸೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳೆ. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲೂ ಅವಳ ಬರುವಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ನೋಟವಿದೆ. ಎಲ್ಲ ರೋಗಿಗಳು ತನಗಾಗಿ, ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಾ "ಡಾಕ್ಟರ್‌ಲೂ"- ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿರುವುದು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಅವರ ಕೂಗು ಪವಿತ್ರವಾದದ್ದು; ಅದಮ್ಯವಾದದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಓಗೊಡಲೇ ಬೇಕು. ನಿತ್ರಾಣವಾದ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದಳು. ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ನಿಂದ ವಾರ್ಡ್, ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಹಳ್ಳಿ... ವೈದ್ಯರ ತಂಡದೊಂದಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಲೆ ನಡೆದಳು. ದಿನ, ತಿಂಗಳು, ವರುಷಗಳಿಂದ ಹೀಗೆಯೇ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ...

"ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ!"

ಯಾರದೂ ಕರೀತಿರೋದು? ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ?... ಹೌದು, ಫೋನಿನಲ್ಲಿ 'ಲೂ'ಳನ್ನು ಕರೆದ. ತಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಿಯನ್ನು ಜಿಯಾಂಗ್‌ಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ತಾನು ರಿಸೀವರನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಕೇಳಿದ್ದೇ, ತಕ್ಷಣ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದಳು.

"ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ.... ಬನ್ನಿ ಒಳಗೆ." ಜಾವೋ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಲೂ, ಹೋಗಿ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಜಾವೋರ ಕೋಣೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಶುಭ್ರವಾಗಿ, ಗಾಳಿ ಬೆಳಕುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ಕೋಣೆ ಅದಾಗಿತ್ತು. ಸದಾ ಗಿಜಿಗಿಡುವ ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ನ ಅನುಭವವಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ವಚ್ಛವಾದ, ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಸಿವಿಸಿ ಎನಿಸಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಂತೆ ಕಂಡರು. ಜಾವೋರು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬಾಚಿದ ಕೂದಲು, ದಯೆ ತುಂಬಿದ ಮುಖ, ಮಂದಸ್ಮಿತ ಕಣ್ಣುಗಳು ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದ ಕಟ್ಟಿನ ಕನ್ನಡಕದೊಳಗಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರತಿಭೆಯ ಕಾಂತಿ ಒಡೆದದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಬೂದು ಬಣ್ಣದ ಸೂಟು, ಮಿಂಚುವ ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದ ಬೂಟುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರು.

ಸೋಫಾ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೂದಲು ಕಂದುಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತ್ತು. ಧರಿಸಿದ್ದ ಕಪ್ಪು ಕನ್ನಡಕ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮರೆಸಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು,– ಅವನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿನ ಬೇನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಸೋಫಾಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತು ಕೈಯೊಳಗಿನ ವಾಕಿಂಗ್ ಸ್ಟಿಕ್ ಜೊತೆಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಐವತ್ತರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ಹೆಂಗಸು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವುದು, ಅವಳಿದ್ದ ರೀತಿಯಿಂದ ಅಷ್ಟಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೂದಲಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದಳು. ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಉಡುಪನ್ನೇ ಧರಿಸಿದ್ದಳು.

ಲೂಗೆ ನೆನಪಿದೆ. ಅವಳ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳು ತನ್ನನ್ನೇ ಗಮನಿಸುತ್ತ ತನಗೆ ಸರಿಯದ ಪಾಠ ಕಲಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಏನೋ ಅನುಮಾನ. ಕಸಿವಿಸಿ, ನಿರಾಶೆ!

"ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ, ಇವರನ್ನು ನಿಮಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈತ ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಜಿಯಾವೊ ಚೆಂಗ್ಸಿ. ಈಕೆ ಆತನ ಪತ್ನಿ ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿಂಬೋ."

"ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್? ಇಲ್ಲೀವರೆಗೆ, ಈಗೊಂದು ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಿಂದ ಅವಳು ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗಳು, ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳು ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಿದ್ದಾಳೆ. ಎಂದೂ ಅವಳು ಅವರ ಬಿರುದುಗಳು, ವಿಶೇಷಣಗಳು–ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಈತನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದು?– ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಬಹುಶಃ ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬಹುದೇ?"

ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ ಕೇಳಿದರು – "ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ, ನೀವೇನು ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದೀರೋ, ಇಲ್ಲ ವಾರ್ಡ್ ಡ್ಯೂಟಿನಲ್ಲೋ?"

"ನಾಳೆಯಿಂದ ವಾರ್ಡ್ ಡ್ಯೂಟಿನಲ್ಲೀರ್ತಿನಿ."

"ಒಳ್ಳೇದು"– ಜಾವ್ರೋ ನಕ್ಕರು. ಮುಂದುವರೆಸಿದರು– "ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಜಿಯಾವ್ರೋ ಅವರಿಗೆ ಕ್ಯಾಟರಾಕ್ಟ್ ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪೊರೆ ತಗೀಬೇಕಂತೆ."

"ಇದರರ್ಥ?.. ಅಂದರೆ ತಾನೇ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೂಂತ!

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಳು– "ಒಂದೇ ಕಣ್ಣ ಸಾರ್?"

"ಹೌದು."

"ಯಾವುದು"

"ಎಡಗಣ್ಣು"

"ಆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡೋಕೆ ಆಗೋದೆ ಇಲ್ವ ಸಾರ್?"

ಆತ ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿದ.

"ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಿರಾ?" ಅವಳು ಎದ್ದು ಆತನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಆತ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನ ಹೆಂಡತಿ, ಲೂ ಳನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

"ಆತುರ ಏನಿಲ್ಲ ಡಾ. ಲೂ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ, ನಿಮ್ಮ ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ಗೇ ಬರ್ತೀವಿ"–ನಗುತ್ತಲೇ ಜಾವ್ರೋರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕಿಂಬೋ ಮುಂದುವರೆಸಿದಳು–

"ಅವರಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಬೇನೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ, ಒಂದು ರೀತಿಲೀ ನಾನೇ ಕಣ್ಣಿನ ಡಾಕ್ಟರಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ." ಲೂ ಆತನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವರು ಮಾತಾಡಿದ್ದಾದರೂ ಏನು?... ಕಿನ್, ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ವಿಚಾರಗಳನ್ನ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು–

"ಎಷ್ಟು ದಿವಸದಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಡಾ॥ ಲೂ?"

ವರುಷಗಳ ಸರಿಯಾದ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ತಾನು ಪದವಿ ಪಡೆದ ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ನೆನಪಿದೆ. ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದಳು.

"ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ೧೯೬೧ರಲ್ಲಿ ಬಂದೆ."

"ಅಂದರೆ, ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ?!" – ಎಂದು ಬೆರಳೆಣಿಸುತ್ತಾ ನುಡಿದಳು.

"ಆಕೆಗೆ ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಖಾಸಗಿ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ!"

ಆಗ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವ್ರೋ ಮಧ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನುಡಿದರು,–"ಡಾ॥ ಲೂಗೆ ತುಂಬಾ ಅನುಭವ ಇದೆ. ಆಕೆ ತುಂಬಾ ಎಕ್ಸ್‌ಪರ್ಟ್ ಸರ್ಜನ್!"

ಕಿನ್ ಹೇಳಿದಳು – "ಯಾಕೋ ನಿಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿ ಇಲ್ಲ ಅಲ್ವಾ ಡಾ॥ ಲೂ?" ಇದರರ್ಥ ಏನು?– ಬೇರೆಯವರಿಗೋಸ್ಕರ ದುಡೀತಾ ದುಡೀತಾ ಎಂದೂ ತನ್ನ

ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಎಂದು ತನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ, – ಅಪರಿಚಿತಳಾದ ಈಕೆಗೆ ಯಾತಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳಿ? ಆಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಲೇ ಹೇಳಿದಳು–

"ಇಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ನನಗೇನಾಗಿದೆ?"

"ಈಕೆ ತುಂಬಾ ಸಮರ್ಥರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು. ಎಂದೂ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡವಳಲ್ಲ"–ಎಂದೂ ಲೂಳ ಪರವಾಗಿ ಜಾವೋ ಮಾತನಾಡಿದರು.

ಲೂ ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ವಿಷಯ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಮುಖವಾಗಬೇಕು? ... ರೋಗಿಗಳು ಪಾಪ ತನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಇಲ್ಲಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಬೇಕು. ಜಿಯಾಂಗ್ ಒಬ್ಬಳೇ ಅಷ್ಟೊಂದು ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಸಂಬಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗೋದಿಲ್ಲ.

ಕಿನ್ ಲೂಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕಳು...

"ಡಾ॥ ಲೂ ನೀವೊಬ್ಬರೇ ಕ್ಯಾಟರಾಕ್ಟ್ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾ?"

ಅಬ್ಬ! ಮತ್ತೊಂದು ತಡಬಡಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆ! ಇಲ್ಲೀವರೆಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಕಸ್ಮಿಕಗಳೂ ಸಂಭವಿಸಲಿಲ್ಲ ನಿಜ. ರೋಗಿ ಡಾಕ್ಟರೊಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಹಕರಿಸದಿದ್ದರೇ, ಅನೀಸ್ತಿಯಾ ಸರಿಯಾಗಿ ನೀಡದಿದ್ದರೆ... ಏನಾದರೂ ಅನಾಹುತ ಘಟಿಸಬಹುದು. ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಅಂತ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ?

ಆಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಾನು ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟೆನೋ? – ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಕಿನ್‌ಳ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು ತನ್ನನ್ನು ಅನುಮಾನದಿಂದಲೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತ, ತನ್ನನ್ನು ಮುಜುಗರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿವೆ. ಎಲ್ಲ ತರದ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ರೋಗಿಗಳ ಹೆಂಡತಿಯರ ವಿಚಿತ್ರ ಸ್ವಭಾವಗಳು ತನಗೆ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕೆ ಕೇಳಿದ್ದಕಕೆ ತಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೂಂತ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಈ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮುಗಿದದ್ದು ಹೇಗೆ?.. ಜಿಯಾಂಗ್, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್, ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ಕಿನ್ ತಾನೇ ಮೃದುವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು–

"ನೀವು ತುಂಬಾ ಬಿಜಿ ಇದ್ದರೆ, ಹೋಗಬಹುದು ಡಾ॥ ಲೂ."

ಸದ್ಯ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದದ್ದು, ನಿರಾಳವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುವಂತಾಗಿತ್ತು. ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳಕು, ಗಾಳಿಗಳಿದ್ದ ಆ ಕೊಠಡಿಯೂ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದೆ.

* * *

೬

ಹಗಲು ಕಳೀತಿದ್ದಂತೆ, ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ ಇಂಟರ್‌ನಲ್ ಮೆಡಿಸನ್ ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೆ ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆದರು.

"ಡಾ॥ ಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ತುಂಬ ಆರೋಗ್ಯವಂತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಯಾಕೆ ಇವಳಿಗೆ ಈ ತರದ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಸಂಭವಿಸಿತು. ಡಾ॥ ಸನ್?"– ಎಂದು ಜಾವೋ, ಸನ್‌ರ ಜೊತೆಗೆ ಡಾ॥ ಲೂ ಇದ್ದ ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು. ಡಾ॥ ಜಾವೋ ಡಾ॥ ಸನ್‌ರಿಗಿಂತ ಕೇವಲ ಎಂಟು ವರುಷ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವರಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಾತೂ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಡಾ॥ ಸನ್ ಸುಮ್ಮನೆ 'ಹೂಂ'ಗುಡುತ್ತಿದ್ದರು... ನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾತಿಗೆ ಬಂದರು– "ಇದೊಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ನಡುವಯಸ್ಸಿನ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ನಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಬೆನ್ನೆಲುಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ. ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು, ದಿನಂಪ್ರತಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳು, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅವರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹದಗೆಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಬಿದ್ದು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದರೆ, ಗತಿ, ಗೋವಿಂದ!! ಅವಳ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ? ಅವಳ ಮನೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ?"

ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ ಡಾ॥ ಸನ್‌ರ ಮುಖನೋಡಿ–ಜಾವೋ ಉತ್ತರಿಸಿದರು.... "ಏನು?... ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ? ಅದೂ ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ? ... ಹಾಂ! ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಅವಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಬಳ ಬರುತ್ತಿದೆ?.... ೫೬...೫೦ ಯುಯಾನ್? ಅಬ್ಬ! ಅಷ್ಟೇನೆಯೇ!! ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳೋದು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿರೂ ಕೌರಿಕನೇ, ಸ್ಕಾಲ್‌ಪೆಲ್ ಹಿಡಿದಿರೋ ಸರ್ಜನ್‌ಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಮೇಲು ಅಂತ. ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತ ಸತ್ಯ ಇದೆ. ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ, ಹೋದ ವರುಷ ಅವಳ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಬಡ್ತಿ ಯಾಕೆ ನೀಡಲಿಲ್ಲ?

"ತುಂಬಾ ಜನ ಇದ್ದರು. ಎಲ್ಲರ ಸಂಬಳಾನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡೋಕೆ ಆಗೊಲ್ಲ... ಹೌದಲ್ಲ!" ... ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್‌ರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಣಕವಿತ್ತು.

"ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗ್ಗೆ ಪಾರ್ಟಿ ಬ್ರಾಂಚ್ ಜೊತೆಗೆ ನೀವು ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ ಅಂತ ಭರವಸೆ ಇಡಲೇ? ಡಾಕಟರುಗಳ ಕೆಲಸ, ಆದಾಯ, ಅವರ ಮನೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ, ನನಗೊಂದು ವರದಿ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ."

"ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಇಂಥಾದ್ದೇ ಒಂದು ವರದೀನ ೧೯೭೭ರಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ವಿ, ಅದರಿಂದೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ."–ಡಾ॥ ಸನ್ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ, ನೆಲ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿದರು.

"ಈ ಗೊಣಗಾಟ ಸಾಕು ಮಾಡಿ ಡಾ॥ ಸನ್. ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೇ ಇರೋದಕ್ಕಿಂತ, ಒಂದು ವರದಿ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಮೇಲು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಮುನ್ಸಿಪಲ್ ಪಾರ್ಟಿ ಕಮಿಟಿಗೆ, ಮಿನಿಸ್ಟ್ರಿ ಆಫ್ ಹೆಲ್ತ್ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಇನ್ನೂ ಯಾರು ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ವರದಿಯ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡ್ತೇನೆ. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಪಾರ್ಟಿ ಕಮಿಟಿ, ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳನ್ನು, ಪ್ರತಿಭಾವಂತರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಅವರ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅದನ್ನು ನಾವು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ನಡೆದ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಕಮಿಟಿ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡುವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮತ್ತು ಇತರ ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವವರ ಬಗ್ಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು– ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಪರಿಹರಿಸಲಾಗುತ್ತಂತೆ!"

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಲೂ'ನ ವಾರ್ಡ್ ಬಳಿಗೆ ತಲುಪಿದ್ದರಿಂದ, ಜಾವೋ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಜಾವೋ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದು ನೋಡಿ ಜಿಯಾಜಿ, ಎದ್ದು ನಿಂತ. ನಕ್ಕು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಲೂ ನ ಹಾಸಿಗೆ ಬಳಿ ನಡೆದು, ಬಗ್ಗಿ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರಿಂದ ಅವಳ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿ ಕೇಳಿ ಪಡೆದರು. ಈಗ ಅವರು ಡೈರೆಕ್ಟರಲ್ಲ; ಡಾಕ್ಟರಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಜಾವೋರು ಎದೆಗೂಡಿನ ತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದರು. ಚೀನಾದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ನಂತರ ಓಂತಿರುಗಿದ್ದರು. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ವೃತ್ತಿ ನೈಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಜಾವೋರನ್ನು ಜನ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಐವತ್ತರ ದಶಕದ ಸುಮಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಆಮೇಲೆ

ಕಮೇಣ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಹಂತಕ್ಕೆ ಏರಿದರು. ಆಡಳಿತ, ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲೇ ಕಾಲ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು, ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಲು ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತೀರಾ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದದರು. "ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯ" ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಒಂದಷ್ಟು ಕಾಲ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದರು. ಹಿಂದಿನ ಮೂರು ವರುಷಗಳಿಂದ, ಆಡಳಿತ, ಮೇಲ್ವಿಚಾರನೆ ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮುಳುಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ, ಸರ್ಜರಿ ಮಾಡಲು, ಶಕ್ತಿನೂ ಉಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪುರಸೊತ್ತೂ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ 'ಲೂ'ಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಉಳಿದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಬಳಸಿ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸುವಂಥಾದ್ದೇನನ್ನೂ ಅವರು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇಸಿಜಿ ಮಾನಿಟರ್ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಕೇಸ್ ಷೀಟನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಿದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಅವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಹೇಳಿ, 'ಲೂ'ನ ಗಂಡನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

ಡಾ॥ ಸನ್, ಜಾವೋರಿಗೆ ಘೂನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು. ಸುಂದರವಾದ, ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಮುಖ. ಆದರೆ ಆಗಲೇ ಬಕ್ಕತಲೆ! ತನ್ನನ್ನೇ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಈ ಮನುಷ್ಯ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನೇ? – ಜಾವೋರು ಯೋಚಿಸಿದರು.

"ನೋಡಿ ಮಿ. ಘೂ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಬಹುದು. ಆಕೆಗೆ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳುವುದಕ್ಕೂ ಆಕೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ದಿನ ೨೪ ಗಂಟೆಗಳೂ ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಚರ್ಯ, ಸಹಾಯಗಳು, ಬೇಕಾಗಬಹುದು. .... ಬಹುಶಃ ನಿಮ್ಮೊಬ್ಬರಿಗೇ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು.... ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?"

ಘೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ. "ಕೇವಲ, ಒಂದಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ"– ಉತ್ತಿರಿಸಿದ.

ಡಾ॥ ಸನ್‌ರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರು. "ಡಾಕ್ಟರ್ ಸನ್, ನಿಮ್ಮ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲಿರಾ?"

"ಒಂದೆರಡು ದಿನಕ್ಕಾದರೆ, ಸಾದ್ಯ ಇದೆ."

"ಆಯಿತು–ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಾದರೆ ಸಾಕು."

ಜಾವೋರ ಕಣ್ಣುಗಳು 'ಲೂ'ನ ನಿಸ್ತೇಜವಾದ ಮುಖವನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದವು. ಬಲಿಷ್ಟವಾಗಿ, ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ಇದ್ದ ಅವಳ ದೇಹ ಕುಸಿದದ್ದೇಕೆ? – ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ.

ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಜಿಯಾವೋರ ಆಪರೇಷನ್‌ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ಗಾಭರಿಗೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಯೇ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದರೂ, ಅವರ ಯೋಚನೆ ಮರುಗಳಿಗೆಯೇ ನಿರಾಧಾರವೆನಿಸಿತು. ಸಾಕಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ, ಸ್ಥೈರ್ಯ, ದೃಢ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳ ಅನುಭವವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಕುಸಿದುಬೀಳುವಷ್ಟು ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯ ಅವಳಿಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವಳಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಹೃದಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಈ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಕಾರಣಗಳು ಬೇಕಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ತರ್ಕದ ನಂತರವೂ, ಅವರಿಗೆ ಜಿಯಾವೋನ ಆಪರೇಷನ್ ಮತ್ತು 'ಲೂ'ಳ ಕಾಯಿಲೆ ನಡುವೆ ಏನೋ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂತಲೇ ಅವರ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ 'ಲೂ'ಳಿಗೆ ಜಿಯಾವೋನ ಕೇಸನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ–ಎನ್ನುವ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ. ಜಿಯಾವೋನ ಪತ್ನಿ ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ 'ಲೂ'ಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಕಣ್ಣಿನ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು.

ಆ ದಿನ 'ಲೂ' ಮಾತುಕತೆ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದಾಗ ಕಿಂಬೋ, ಡಾ॥ ಜಾವೋರನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಕೇಳಿದರು–

'ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ, ಡಾ॥ ಲೂ ತನ್ನ ವಿಭಾಗದ ಉಪ–ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಗಿದ್ದಾಳೇನು?"

"ಇಲ್ಲ" –

"ಹಾಗಾದರೆ ಅಟೆಂಡಿಂಗ್ ಡಾಕ್ಟರೇನು?"

"ಇಲ್ಲ"

"ಪಾರ್ಟಿ ಸದಸ್ಯೆ?"

"ಇಲ್ಲ"

"ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ನೇರವಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೀನಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಪಾರ್ಟಿ ಮೆಂಬರುಗಳು. ಒಬ್ಬ ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಆಪರೇಷನ್‌ನನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ಡಾಕ್ಟರ ಕೈಲಿ ಮಾಡಿಸೋದು ಸರಿ ಅಲ್ಲ ಅಂತ ನನ್ನ ಭಾವನೆ."

ಜಿಯಾವೋ ತನ್ನ ಕೈಲಿದ್ದ ವಾಕಿಂಗ್ ಸ್ಟಿಕ್ಕನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಝಾಡಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಿದ. ಆಕೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದ–

"ಕಿಂಬೋ, ನೀನೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿ? ಯಾವ ಸರ್ಜನ್ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯವರೇ ನಿರ್ಧರಿಸಲಿ. ನೀನೇಕೆ ನಡುವೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೀ?"

ಕಿನ್ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವ ಧನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು–

"ಜಿಯಾವೋ, ನಿಮ್ಮ ಧೋರಣೆ ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್.ಪ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ನೀವು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗೋದು. ಕ್ರಾಂತಿ, ಪಾರ್ಟಿ... ಹೀಗೆ.... ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾವು ಹೊಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇಬರಿಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಘರ್ಷಣೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರು–

"ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿನ್, ನಾನು ಹೇಳೋದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳಿ. ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಿ. ಅವಳು ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಅಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಡಾಕ್ಟರಂತೂ ಹೌದು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ, ಕ್ಯಾಟರಾಕ್ಟ್ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಂತೂ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತೆ. ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ."

"ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ, ಅದು ಹಾಗಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ, ನಾನು ತುಂಬಾ ಜಾಗರೂಕಳಂತೂ ಅಲ್ಲ" – ಕಿನ್ ನೀಳವಾಗಿ ಉಸಿರೆಳೆದಳು.

"ನಾನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ನನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿದ್ದ ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕಿತ್ತು. ಬೀಜಿಂಗ್ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರಲು ಅವನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದ. ಆಪರೇಷನ್ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೇನೇ ಕಣ್ಣು ಗುಡ್ಡೆ ಜಾರಿಬಿತ್ತು. ಜಿಯಾವೋರನ್ನು 'ಗುಂಪಿನ' ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಏಳುವರುಷ ಕಾಲ ಬಂಧಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು.

"ಅಂಥಾದ್ದೇನು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿನ್. ನಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನಾಹುತಗಳೇನೂ ಆಗೋದಿಲ್ಲ."

ಕಿನ್, ಇನ್ನೂ ತನ್ನನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಮುಂದುವರೆದಳು. "ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಡಾ॥ ಸನ್‌ರನ್ನೇ ಯಾಕೆ, ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಲು ಕೇಳಬಾರದು?"

ಜಾವೋ, ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ, ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರು. ಡಾ॥ ಸನ್‌ರಿಗೆ ಆಗಲೇ ಎಪ್ಪತ್ತು ವಯಸ್ಸಾಯಿತು. ಅವರಿಗೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಕಾಣದು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ, ಸುಮಾರು ವರುಷಗಳಿಂದ ಅವರು ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ; ಕಿರಿಯ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ, ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು, ಬೇರೇನನ್ನೂ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ. ಡಾ॥ ಅವರಿಗಿಂತ ಒಳ್ಳೇ ಸರ್ಜನ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ."

"ಡಾ॥ ಗು ಆವೋ ಹೇಗೆ?"

"ಜಾವೋ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿದರು. ಡಾ॥ ಗು ಆವೋ!... ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕು! ಅಲ್ವ."

"ಅದೇ ಗು ಆವೋ ರುಕ್ಕಿಂಗ್," ನೆನಪಿಸಿದಳು.

ಜಾವೋ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಹೇಳಿದರು–"ಆತ ಯಾವಾಗಲೋ ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ."

ಕಿಂಬೋ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸೋಲುವುದಿಲ್ಲ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವಾಗ ಬರ್ತಾರೆ?"

"ಇಲ್ಲ, ಆತ ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲ."

"ಅಂದ್ರೆ!!"–ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಜಾವೋ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದರು.

"ಡಾ॥ ಗು ಆವೋರ ಹೆಂಡತಿ ಪರದೇಶದಿಂದ, ಅವರ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತಾಗ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು, ಆಕೆಯ ಅಪ್ಪ, ತನಗಿದ್ದ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಮಗಳು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದು."

"ಏನು? – ಕೇವಲ ಅಂಗಡಿಗೋಸ್ಕರ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿ ಬಿಡೋದೇ? ನನಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಾನೇ ಕಾಣೊಲ್ಲ!...." ಜಿಯಾವೋ ಕೂಡ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟ.

"ಅವರೊಬ್ಬರೇ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿರೋ ಎಷ್ಟೋ ಸಮರ್ಥರಾದವರೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ; ಕೆಲವರು ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ."

"ಇವರೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ, ನನಗೊಂದು ಅರ್ಥವಾಗ್ತಿಲ್ಲ"–ಎಂದು ರೋಷದಿಂದಲೇ ನುಡಿದಳು.

ಜಿಯಾವೋ ಕೋಲು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ, ಜಾವೋರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರು – "ಐವತ್ತರ ದಶಕದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಅನೇಕರು, ಎಷ್ಟೋ

ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದರಿಸುತ್ತಲೇ, ಹೊಸ ಚೀನಾ ದೇಶದ ನಿರ್ಮಾಣದ ಕನಸು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಈಗ ನೋಡಿ, ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೂಂತ ಕರೆಸಿಕೊಂಡವರೆಲ್ಲ ದೇಶಾಭಿಮಾನ ಬಿಟ್ಟು, ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.... ಇದೊಂದು ಗುಣಪಾತವಾಗಲಿದೆ."

"ಇದನ್ನು ಹೀಗೇ ಬಿಡಬಾರದು, ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಿಚಾರ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ವಿದ್ರೋಹಿ ಗುಂಪನ್ನು ಮುರಿದು ಚದುರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ತುಂದಿದ್ದಾಯಿತು. ಚೀನಾದೇಶ ಆಧುನೀಕರಣದತ್ತ ಸಾಗಿದಂತೆ, ಈ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತ ಬದಲಾವಣೆ ಬರುತ್ತೆ. ಅವರ ಜೀವನಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತೆ."

"ಹೌದು, ನಮ್ಮ ಪಾರ್ಟಿ ಕಮಿಟಿಯೂ ಇದೇ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ನಾನೂ ಕೂಡ ಡಾ॥ ಗು ಆವೋರನ್ನು ಎರಡು ಮುರೂ ಸಲ ಭೇಟಿಯಾಗಿ, ಎಷ್ಟೋ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ."

ಕಿನ್ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಜಿಯಾವೋ ಅದನ್ನು ತಡೆದರು.

"ಡಾ॥ ಜಾವೋ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು, ಇಂತಹವರೇ ಬೇಕು. ಈ ಪ್ರೊಫೆಸರ್, ಈ ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಗಬೇಕೂಂತ ಹಟ ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಭಿಮಾನ. ಯಾಕಂದ್ರೇ ಕೆಲವು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ನನ್ನ ಬಲಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಪೊರೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕೂಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅದ್ಭುತವಾದ ರೀತಿಲಿ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿ ಪೊರೆ ತೆಗೆದಿದ್ದರು"– ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಜಿಯಾವೋ.

"ಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದು?"

"ಯಾರೂಂತ ಆಗ ವಿಚಾರಿಸೋಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ." – ಧನಿಯಲ್ಲಿ ವಿಷಾದವಿತ್ತು.

"ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಅದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಬಹುದು. ನಿಮ್ಮ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿ ಷೀಟನ್ನು ತರಿಸಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ."

ಜಾವೋ ರೀಸಿವರನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಕಡೆಯ ಪಕ್ಷ, ಆ ಡಾಕ್ಟರು ಯಾರೂಂತ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ಆಕೆಯ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇವರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ, ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿಂಬೋಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತೆ – ಅಂತ ಯೋಚಿಸಿ, ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಜಿಯಾವೋ ನುಡಿದರು.

"ಇಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗೊಲ್ಲ. ಹೊರ ರೋಗಿಯಾಗಿ ಆ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿ ನಿಮಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ... ಆಕೆ, ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದವಳಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು."

"ಅಷ್ಟರಿಂದ ತಿಳಿಯೋದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆ." ನಗುತ್ತಾ ಜಾವೋ ರಿಸೀವರನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟರು. "ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆಯವರಂತೆ ಮಾತನಾಡುವ ಅನೇಕ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರ್ಸ್ ಇದ್ದಾರೆ. 'ಲೂ' ಕೂಡಾ ದಕ್ಷಿಣದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದವಳೇ... ಅವಳೇ ಮಾಡಲಿ ಬಿಡಿ."

ಕೊನೆಗೆ ದಂಪತಿಗಳು ಒಪ್ಪಿದರು. ಜಿಯಾವೋ ಕಿನ್‌ರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಡೆದರು.

ಲೂನ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಇದೇ ಕಾರಣವೇ! ಜಾವೋ ನಂಬುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ಸಲ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಭಾವನೇ ಇಲ್ಲ. ಆಪರೇಷನ್ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ತಾವು ಹೋಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ, ತುಂಬಾ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಲೇ ಇದ್ದಳು. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣ?" – ಜಾವೋ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಸಾಯುವ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಮುಖ!!

* * *

೭

ಲೂ ಎಂದೂ ತಾಳ್ಮೆನ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಬೋರು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾರಾರದೂ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೌಹಾರಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲವೆ ಆಮೇಲಾದರೂ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೇ ಕುದಿದು ಉರಿ ಕಾರುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಲೂ' ಮಾತ್ರ ಏನೂ ಆಗದಂತೆ, ಎಂದಿನಂತೆ ಸೌಮ್ಯ ಶಾಂತ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಜಾವೋರ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಡೆದಳು. ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್‌ರಂತಹ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶದಿಂದ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಕಿಂಬೋರ ಅಸಂಬದ್ಧ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಅವಮಾನವಾಯಿತೆಂತಲೂ ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ರೀತೀನೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೋಗಿಗೂ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕು ಇರುತ್ತೆ, ಕಿಂಬೋರ ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೆ!

"ಏನಮ್ಮ, ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ, ನಿನ್ನ ಅಗತ್ಯ ಇದೆಯಂತೇ?" – ಮೃದುವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು, ಜಿಯಾಂಗ್.

"ಇನ್ನೂ ಯಾವುದೂ ನಿರ್ಧಾರ ಆಗಿಲ್ಲ."

"ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡಿ", ಆತುರ ಮಾಡಿದಳು ಜಿಯಾಂಗ್. ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್‌ರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಸ. ಆಪರೇಷನ್ ನಂತರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಬಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆತನನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಆತನನ್ನು ಮನವೊಲಿಸಿ, ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ."

"ಹಾಗಾದರೆ, ಅದೆಲ್ಲ ನೀನು ಮಾಡು. ಆತನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು."

ಇಬ್ಬರೂ ಮತನಾಡುತ್ತಾ, ವೈಟಿಂಗ್ ರೂಂನ ಮೂಲಕ ಹಾದು ಹೋದಾಗ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳು ಎದ್ದು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ವಂದಿಸಿದರು. ಡಾ॥ಲೂ ನಗುತ್ತಾ ಪ್ರತಿವಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದರಳು. ಯುವಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದ – "ಡಾ॥ ಲೂ".

ಲೂ ಮತ್ತು ರೋಗಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಎತ್ತರದ ಆಜಾನುಬಾಹು ವ್ಯಕ್ತಿ. ಐವತ್ತರ ಪ್ರಾಯವಿರಬಹುದು. ಕಪ್ಪು ಪ್ಯಾಂಟು, ಬಿಳಿಯ ಅಂಗಿ ಧರಿಸಿದ್ದ, ಕತ್ತಿನ ಸುತ್ತ ಒಂದು ಟವೆಲನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ – ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಕೂಗಿನಿಂದ ಹೆದರಿದವರೆಲ್ಲ ಕಾರಿಡಾರಿನಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಜಾಗ ಬಿಟ್ಟು ನಿಂತರು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಸರಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನರನ್ನು ತಾನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಲೂಳ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಬಂದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ.

ಲೂ ಅವನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆಂದು ಧಾವಿಸಿದಳು.

"ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್ ದಯವಿಟ್ಟು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ."

"ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ ಡಾ॥ ಲೂ ನಾನು ನಿಮಗೊಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕು."

"ಆಯಿತು, ಹೇಳುವಿರಂತೆ. ಮೊದಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ" ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು.

"ಬೀಜಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಾಕಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ಇದ್ದೀನಿ. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೂಂತ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನಾಳೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಇದ್ದು ಬರೋಣಾಂತ."

"ಇಲ್ಲ, ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನಂತೂ ಖಂಡಿತ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪೊಲ್ಲ... ಎಷ್ಟೋ ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ..."

"ಅದೆಲ್ಲ ಏನೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೇನೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಒಂದಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಕಣ್ಣು ಕಾಣದಿದ್ದರೇನಂತೆ? ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಬ್ರಿಗೇಡ್‌ಗೆ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇದೆ.... ನಾನಂತೂ ಹೋಗಲೇ ಬೇಕೂಂತ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಡಾ॥ ಲೂ ನಿಮಗೆ ಹೇಳದೆ ಹೋಗೋಕೆ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆಂದೇ ಬಂದೆ. ಬರ್ತೇನೆ ಡಾಕ್ಟರ್. ನೀವು ನನಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ತೊಂದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ!"

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಹಿಂದೆ, ಡಾ॥ ಲೂ ತನ್ನ ತಂಡದ ಜೊತೆಗೆ ಜಾಂಗ್‌ನ ಬ್ರಿಗೇಡ್ ಅನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ, ಆತನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬರಹೇಳಿದ್ದಳು. 'ಕಾರ್ನಿಯಾ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪ್ಲಾಂಟ್' ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯಬಹುದು, ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದಳು.

"ನಿಮ್ಮ ಮಗ, ನಿಮಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಈಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಾಪಸ್ ಕಳಿಸಿದರೆ?... ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ."

"ಈಗ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೇನೆ"!

ಲೂ ನಕ್ಕಳು – "ನಿಮಗೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ವಾಸಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ದುಡಿಯುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ನಿಮಗಿದೆ.

ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರು– ನಿಮಗೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇನು? ನನ್ನ ಕಣ್ಣೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಾದರೆ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇದೆ."

"ಹಾಗಾದರೆ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟು ವಾಸಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲ." ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್ ಡಾ॥ ಲೂಗೆ ಗುಟ್ಟೊಂದನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ ಹತ್ತಿರ ಸರಿದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು–

"ಡಾ॥ ಲೂ, ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೂಂದ್ರೆ, ನಾನು ಹೋಗಬೇಕೂಂತ ಹೇಳ್ತೀರೋದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾನೇ ಬೇರೆ. ಬೀಜಿಂಗ್ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತ ನಾನಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿದೆ."

ಲೂ ಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. "ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ. ಇನ್ನೇನು ಲಿಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮದೇ ಹೆಸರು, ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರೋದು – ಯಾರಾರದೂ ದಾನಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದ ತಕ್ಷಣ, ನಿಮ್ಮದೇ ಸರದಿ!"

ಕೊನೆಗೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಲೂ ಅವರಿಗೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ತೋರಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಕರೆದದ್ದು ಕೇಳಿ ಲೂ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಮುದ್ದಾದ ಮುಖ. ಆದರೆ ಮೆಳ್ಳೆಗಣ್ಣು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಪೈಜಾಮ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗಿ ಹೆದರುತ್ತಲೇ – "ಡಾ॥ ಲೂ" ಎಂದು ಕರೆದಳು.

"ವಾಂಗ್ ಜಿಯೋಮನ್, ವಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದಾ ಮರಿ?"

"ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

"ನನಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತೆ. ಆಪರೇಷನ್ ಬೇಡ. ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು"– ಎಂದು ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಲೂ ಅವಳ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ, ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಾ, "ವ್ಯಾಂಗ್ ಮರಿ, ನಿನಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಯಾಕೆ ಬೇಡ ಹೇಳು?"

"ಅದು ತುಂಬಾ ನೋವಾಗುತ್ತೆ."

"ಅಯ್ಯೋ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಅನೀಸ್ತೀಸಿಯಾ ಕೊಡ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಚೂರೂ ನೋವಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುತ್ತಾ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ, "ಎಷ್ಟು ಸುಂದರಮುಖ. ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಅದನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೋ?" ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ನೋಡು ಮರಿ. ಈ ಕಣ್ಣನ್ನು, ಅದರ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಓಡಾಡಬಾರದು."

ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡ ಹುಡುಗಿ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು ವಾರ್ಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದಳು.

ಲೂ ಮತ್ತೆ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು.

ಈಗ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ರೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಜಾವೋರನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋಗಿ ಒಂದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕಳೆದಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲ ಮರೆತು, ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು. ನರ್ಸ್ ಒಬ್ಬಳು ಬಂದು, ಫೋನ್ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಮತ್ತೆ, ರೋಗಿಗಳ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರಿ ಎದ್ದು ನಡೆದಳು.

ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್ ನರ್ಸ್, ಫಿಯಾವೊ ಜಿಯಾಳ ಜ್ವರ ಇಳಿದೇ ಇಲ್ಲಾಂತ, ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. "ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಜ್ವರ ಶುರುವಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ ಇರುತ್ತೇಂತ. ನಾನೇ ಅವಳನ್ನು ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಜ್ವರ ಇಳಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮಗಾಗಿ ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ. ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಾ?"

"ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತೇನೆ" – ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ರಿಸೀವರನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟಳು.

ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ತಕ್ಷಣ ಅವಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ರೋಗಿಗಳು ತನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಲಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿರಾಶೆಗೊಳಿಸಿ ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದಳು. ಯಾವುದೋ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೇಂತ ತಿಳೀತು. ಹಿಂತಿರುಗಿದ 'ಲೂ'ಳನ್ನು ಜಿಯಾಂಗ್ ಕೇಳಿದಳು–

"ಏನಾದರೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯಾನಾ?"

"ಏನೂ ಇಲ್ಲ."

ಯಾರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡೋದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್‌ಗೆ ತಾನೇ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಳು. ತನ್ನ ಮಗಳು ಅಳುತ್ತಾ ತನಗಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಬಂತು. ಆದರೆ ಮರುಗಳಿಗೆಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು, ರೋಗಿಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಳು. ಕೆಲಸ ಮುಗಿದದ್ದೇ, ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿ ಓಡಿದಳು.

* * *

೮

"ಯಾಕಷ್ಟು ತಡ ಮಾಡಿದಿರಿ?" ನರ್ಸ್ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು. ಲೂ ಬೇಗ ಬೇಗ ಮಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿಸಿ ಮಂಚದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಜ್ವರದಿಂದ ಮುಖ ಬಾಡಿ ಬತ್ತಿಹೋಗಿತ್ತು. ಬಾಯಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗುವಿನ ಕಡೆ ವಾಲಿ, "ಪುಟ್ಟು, ನೋಡು, ಅಮ್ಮ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ." ಷಿಯಾವೋಜಿಯಾ ಗಡುಸಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಅಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ. ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಡಿ."

"ಆಯ್ತು ಮರಿ. ಹಾಗೇ ಹೋಗೋಣ."

ಷಿಯಾವೋಳನ್ನು, ಮಕ್ಕಳ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ತೋರಿಸಲು, ಮೊದಲು ತನ್ನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಡಾಕ್ಟರು ಮಗುವಿಗೆ ನಿಮೋನಿಯಾ ಆಗೀದೇಂತ ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೇನೇ ಮಗೂನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಂತಲೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಷಿಯಾಗೆ ಇಂಜಕ್ಷನ್, ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ, ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದಳು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಬರೀ ಪ್ರಶಾಂತತೆ ಇತ್ತು. ಹೊರ ರೋಗಿಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಳ ರೋಗಿಗಳ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಕೂಡ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಮುಂದಿನ ವಿಶಾಲವಾದ ಜಾಗವೂ ನಿರ್ಜನವಾಗಿತ್ತು. ಹಕ್ಕಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿಯ ಸದ್ದನ್ನುಳಿದು ಮತ್ತೇನೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಲೂ ಗೆ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಹೊರತಾಗಿ ಯಾವುದೂ ಗಮನಕ್ಕೇ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಗೂನ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬೇಕು–ಅನ್ನುವುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಜ್ವರದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಮಗೂನ ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್‌ನ ಕಾಯಿಲೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲು ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಬೇರೆ ದಾರೀನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಏನನ್ನೋ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಂತೆ, ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್ ಕಡೆಗೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು. ಅದರ ಸುಳಿವು ಹತ್ತಿದ ಷಿಯಾವೋ, ತಾಯಿಯ ಭುಜಗಳ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡೇ– "ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಹೋಗೋದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡಳು.

"ಷಿಯಾ ಮರಿ, ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹಟ ಮಾಡಬಾರದು. ನೀನು ಜಾಣ ಮಗು ಅಲ್ಲವೇ?"

"ಇಲ್ಲ, ನನಗೆ ಮನೆ ಬೇಕು" ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು.

"ಆಯ್ತು ಮನೆಗೇ ಹೋಗೋಣ."

ಗಿಜಿಗುಡುತ್ತಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯ ಮೂಲಕ ಹಾದು ಹೋಗುವಾಗ, ಹೊಸದಾಗಿ ಅಂಟಿಸಿದ ಪೋಸ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಇಲ್ಲೀವರೆಗೆ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಪುರಸೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿನ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ರೈತರು ತಾವು ಬೆಳೆದದ್ದನ್ನು ತಂದು ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬದುಕುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಷಿಯಾಳನ್ನು ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಯುಯಾನ್‌ನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಬೇಕಂತಲೂ ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮನೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟಿದ್ದ ಯುಯಾನ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

ಮನೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹಸಿವಿನಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟಿದ್ದ ಯುಯಾನ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

"ಯಾಕಮ್ಮಾ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಾಡಿದೆ?"

"ಷಿಯಾಗೆ ಮೈ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ" – ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ, ಬಟ್ಟೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಹೊದಿಸಿ ಮಲಗಿಸಿದಳು.

ಮೇಜಿನ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಯುಯಾನ್ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದ – "ಬೇಗ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಮ್ಮ ನನಗೆ ಲೇಟಾಗುತ್ತೆ."

ಮೊದಲೇ ದಣಿದಿದ್ದಲೂ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದಳು– "ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನನಗೆ ತಲೆ ಚಿಟ್ಟು ಹಿಡಿಯುತ್ತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರ್ತೀಯಾ?"

ಮೊದಲೇ ಕಂಗೆಟ್ಟಿದ್ದ ಯುಯಾನ್‌ಗೆ ತಾಯಿ ರೀತಿಯಿಂದ ತುಂಬ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅಳು ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಅವನ ಕಡೆ ಗಮನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ತಣ್ಣಗಾಗಿದ್ದ ಒಲೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಿದ್ದವು. ಖಾಲಿ ಡಬ್ಬಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದವು. ತಂಗಳೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಗನನ್ನು ಗದರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಈಗ ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪವೆನಿಸಿತ್ತು. ಬಡಪಾಯಿ ಅವನೇನು ಮಾಡಿದ? ತನ್ನನ್ನೇ ಶಪಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಈಗೊಂದಷ್ಟು ವರುಷಗಳಿಂದ ಮನೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿತ್ತು. ಚೀನಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಸಂಶೋಧನಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಲ್ಯಾಬೊರೇಟರಿಗೂ ಹೋಗುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಖ ತೋರಿಸಿ ಬಂದರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಹೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಗೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಾ 'ಲೂ'ನ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅಡಿಗೆ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು, ಹೊಲಿಯುವುದು, ಹೆಣೆಯುವುದು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರ ಗುಂಪನ್ನು ಒಡೆದು ತುಳಿದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಅವನ ಕೆಲಸಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಮತ್ತೆ 'ಲೂ'ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಗಹೆಚ್ಚಾದವು. ಗಂಡನಿಗೆ ಬಿಡುವು ಸಿಗುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ೪೦–೫೦ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಲೆ ಉರಿಸಿ, ತರಕಾರಿ ಹಚ್ಚಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸುವುದು ಪ್ರಯಾಸದ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ನಿಭಾಯಿಸಿಕೊಂಡು, ತಾನು ಮತ್ತು ಯುಯಾನ್ ಸರಿಯಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಈ ರಿತಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲು, ಪುರಸೊತ್ತಾಗದೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪವಾಸವೇ ಗತಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. 'ಲೂ' ಪಾಲಿಗೆ ಈಗ

ನಿಟ್ಟುಸಿರಿನ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುಯಾನ್ ಕೈಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಬನ್ ಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲು ಹೇಳಿದಳು.

ಹೋದವನು ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೇಳಿದ– "ಅಮ್ಮ ನೀನೇನು ಮಾಡುತ್ತೀ?"

"ನನಗೆ ಹಸಿವಿಲ್ಲ."

"ಇಲ್ಲ ನಿನಗೂ ಒಂದು ಬನ್ ತರುತ್ತೇನೆ."

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬನ್‌ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಬಂದು ಅಮ್ಮನಿಗೊಂದು ಕೊಟ್ಟು ತಾನೂ ತಿಂದು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಓಡಿದ.

ತಣ್ಣಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದ ಬನ್ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ, ತನ್ನ ಸಣ್ಣದಾದ ಆ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಳು. ಕೇವಲ ೧೨ ಮೀಟರ್ ಚೌಕಾಕಾರದ ಕೋಣೆ ಅದಾಗಿತ್ತು. ಮದುವೆ ಆದಾಗಿನಿಂದ ಅದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸೋಫಾ ಆಗಲಿ, ವಾರ್ಡ್‌ರೋಬಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಬಳಿ ಏನಿತ್ತೋ ಅದರಿಂದಲೇ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪೀಠೋಪಕರಣ ಮತ್ತು ಇತರೆ ವಸ್ತುಗಳಿಗಿಂತ ಅವರ ಬಳಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇರುವುದು ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಒಂದು ಸಲ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಮಾಮಿ ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದ್ದಳು– 'ಈ ಇಬ್ಬರು ಪುಸ್ತಕದ ಹುಳುಗಳು ಏನು ತಿಂದು ಬದುಕುತ್ತಾರೆ?' ಅಂತ. ಲೂ ಮತ್ತು ಫೂಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಸಂತೋಷ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಅಗತ್ಯಗಳು – ಒಂದು ಕೋಣೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತು ಊಟ– ಇಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅವರದಾಗಿತ್ತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕರೂ ಅದರ ಸದುಪಯೋಗವಾಗ್ತಿತ್ತು. ಸಂಜೆ ರಾತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ಓದುವುದರಲ್ಲಿ, ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಮದುವೆಯ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ತುಂಟು ಹುಡುಗರು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕದ್ದು ಕಿಟಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಣಿಕಿ ನೋಡಿದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುದ್ದು – ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ, ಕೈಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿದು ಕೂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ದಂಪತಿಗಳು!! ಲೂ ಶಬ್ದಕೋಶದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ, ವೈದ್ಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ವಿಷಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ, ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಫೂ ಕೂಡ ಅದೇ ರೀತಿ ಮೆಟಲರ್ಜಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓದಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ತೊಂದರೆಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಶಾಂತ ಸಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಓದಿದ್ದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾವಿದ್ದ ಮನೆಯ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಜನ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಅಂಗಳದಲ್ಲೋ, ತಾರಸಿಗಳ ಮೇಲೋ ಕುಳಿತು ನೀಲಾಕಾಶ, ನಕ್ಷತ್ರ, ತಣ್ಣನೆಯ ಗಾಳಿ, ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ ಗಮಗಮಿಸುವ ಚಹಾಗಳ ರುಚಿಯ ಅನುಭವ-ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಮೈಗೊಟ್ಟು ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಲೂ ಮತ್ತು ಘೂಗೆ ಇದಾವುದರ ಆಕರ್ಷನೆಯೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಾಳಿಯಾಡದ ಆ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಇಣುಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಸಂಜೆಗಳು, ಓದಿದ ದಿನಗಳು ತುಂಬಾ ಬೇಗನೆ ಮುಗಿದವು. ಯಯಾನ್ ಮತ್ತು ಷಿಯಾರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರಿಂದ ಉಂಟಾದ ತೊಂದರೆ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷ ಅವರ ನನಪಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿಯಿತು. ತೊಟ್ಟಿಲ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಂಚ ಬಂತು. ಮನೆ ತುಂಬ ಮಕ್ಕಳ ಬಟ್ಟೆ, ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳು ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿ ಹರಡಿ, ಓಡಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಗದಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರ ಮಕ್ಕಳ ಆಟಪಾಠ, ನಗು-ಅಳುಗಳಿಂದ ಶಾಂತಿ ಕದಡಿತ್ತು.

ಪ್ರಪಂಚದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿನ ರೋಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊಸ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು, ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳು - ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಳ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ, ಜ್ಞಾನದಾಹ, ಎಷ್ಟೋ ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಅವಳಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಂಡಿವೆ.

ಯುಯಾನ್ ಸ್ಕೂಲಿದ್ದಾಗ, ಇದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಡೆಸ್ಕ್ ಮೇಜನ್ನು ಅವನೇ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಸರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಅದು ಖಾಲಿ ಇದ್ದಾಗ 'ಲೂ' ಒಂದು ದಿನ ಆ ಡೆಸ್ಕಿನ ತುಂಬಾ ಮೆಡಿಕಲ್ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹರವಿಕೊಮಡು ನೋಟ್‌ಬುಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಘೂ ಕೊನೆಗೆ ಬಂದ "ಬದುಕು ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಲ್ಲ?"

ಲೂ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಪುಟ್ಟ ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ೧.೦೫-೧.೧೦-೧.೧೫ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳಿದ್ದವು. ನಾಳೆ ವಾರ್ಡ್ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ಹೋಗೋಕೆ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲ ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಷಿಯಾಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವುದು?... ಗಂಡನನ್ನು ಕರೆದರೆ?

... ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಬೂತ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಸಿಗುವ ಅವಕಾಶ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಹಾಳಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡೋದು ಬೇಡ ಅಂತ ಅನಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದಳು.

ದಿಕ್ಕು ತೋರದ್ದಕ್ಕೆ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡಳು. ಮದುವೇನೇ ಆಗಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವರು ಹೇಳ್ತಿದ್ದರು. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಮಂಗಳ ಹಾಡಿದಂತೆ – ಅಂತ. ಈಗ ಆ ಮಾತು ನಿಜ ಎನಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಇಲ್ಲ, ಅನಿಸಿದೆ. ಬೇರೆಯವರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಏನೋ – ಆದರೆ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಘೂನ ನಡುವೆ ಪ್ರೀತಿ ಕೊನೆ ಆಗೋದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಣತನದಿಂದ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಮದುವೆ, ಮಕ್ಕಳು ಭಾರವಾಗ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಆಗಲೇ ಒಂದು ಇಪ್ಪತ್ತಾಯಿತು. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಷೆನ್ ಮಾಮಿಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವಳು. ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಮುಟ್ಟೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೇ ಪದೇ ಪದೇ ಅವಳ ಸಹಾಯ ಕೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಸಂಕೋಚ, ಮುಜುಗರ, ಆದರೆ ಇವತ್ತು ವಿಧಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಕೋಚ, ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಯಿತು. “ಡಾ॥ ಲೂ, ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು” -- ಎಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

“ಲೂ” ಒಂದಷ್ಟು ಆಟದ ಸಾಮಾನನ್ನು ಷಿಯಾಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಷೆನ್ ಮಾಮಿಗೆ, ಯಾವ ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಎಷ್ಟು ಎಷ್ಟು ಔಷಧಿ ಕೊಡಬೇಕು – ಎಂಬ ಸೂಚನೆ ನೀಡಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯತ್ತ ಧಾವಿಸಿದಳು.

ತುಂಬ ಜನಾನ ಕಳಿಸಬೇಡಾಂತ ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡವಳು ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುವ ಸ್ವಭಾವ ಅವಳದಾಗಿತ್ತು. ನಾಳೇನೇ ಜಿಯಾವೋರನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೂಂತ ನೆನಪು ಮಾಡಲು ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ ಬೇರೆ ಈ ಮಧ್ಯೆ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರು.

ಕಿನ್ ಆಗಲೇ ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ಬಂದು ಆಪರೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ತಾವು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಏನೇನು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೂಂತ ವಿಚಾರಿಸಿ ಹೋದಳು.

ಲೂಗೆ ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ವಿವರಣೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೂರಾರು ಇಂತಹ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಯಾರೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಹೇಳಿದಳು

"ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವಾದ್ದೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಿಲ್ಲ."

"ನಿಜವಾಗಿಯೂ? .... ಆದರೇನಂತೆ, ನಾನು ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಆಡೋದರಿಂದ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ವಲ್ಲಾ?"

"ಇವತ್ತು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಇದೆ" – ಲೂ ಹೇಳಿದಳು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಾಳೆ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲೇ ಆಗಬಹುದಲ್ಲ."

"ಖಂಡಿತ."

ಆಕೆ ಜೊತೆ ಮಾತು ಮುಗಿದದ್ದೇ, ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ನಿಂದ ಆಫೀಸ್ ಕಡೆ ಹೊರಟಳು. ಸಾಕಷ್ಟು ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು.

ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಮಾಮಿಯ ಜೋಗುಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ಷಿಯಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಜ್ವರಾನೂ ಇಳಿದಿತ್ತು. ಮಾಮಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿದಳು. ಷಿಯಾಗೆ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಳು. ಫೂ ಬಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಜಿಯಾಂಗ್ ಯಾಫೆನ್, ಲಿಯೂ – ಇಬ್ಬರೂ ಬಂದರು.

"ಹೋಗೋಕೆ ಮುಂಚೆ ನಿಮಗೆ ಗುಡ್ ಬೈ ಹೇಳೋಣಾಂತ ಬಂದೆವು" ಜಿಯಾಂಗ್ ಹೇಳಿದಳು.

"ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀರಿ?" ಲೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

"ಕೆನಡಾ ಹೋಗೋಕೆ, ಈಗ ತಾನೇ ವೀಸಾ ಬಂದಿದೆ."

ಲಿಯೂನ ತಂದಲೆ ಕೆನಾಡದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರು. ಮಗ ಸೊಸೆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬರೋದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಾರೆನ್ನೋದು ಲೂ ಗೆ ಖಾತರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

"ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಇರ್ತೀರ? ಬರೋದು ಯಾವಾಗ?"

"ಬಹುಶಃ ಬರೋದೇ ಇಲ್ವೇನೋ?" ಲಿಯು ಹೇಳಿದ.

"ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ ಯೂಫೇನ್" – ಗೆಳತಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ತಡಿತೀಯೋ ಅನ್ನೋ ಭಯ; ನಾನು ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಡಬಹುದೇನೋ ಅನ್ನೋ ಭಯ!" – ಲೂಳ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ನುಡಿದಳು.

ಲಿಯು ತಾನು ತಂದಿದ್ದ ಚೀಲದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿ ಮತ್ತು ವೈನ್ ಹೊರ ತೆಗೆದ – "ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನೀವು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ.... ಆದರೇನಂತೆ? ಬನ್ನಿ ಹೋಗೋಕೆ ಮುಂಚೆ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆಯ ಪಾರ್ಟಿ ಮಾಡೋಣ" ಎಂದು ನಕ್ಕು ನುಡಿದ.

* * *

೬

ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆ, ಯಾರಿಗೂ ಖುಷಿ ಕೊಡುವಂಥಾದ್ದಾಗಿರಿಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕುಡಿದದ್ದು ವೈನ್ ಅಲ್ಲ; ಕಣ್ಣೀರು, ತಿಂಡಿಗಳ ರುಚಿಗಿಂಗ ಬದುಕಿನ ಕಹಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗಿತ್ತು.

ಷಿಯಾ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಯಯಾನ್ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಟಿ.ವಿ. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಲಿಯು ವೈನ್ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರೊಳಗಿನ ವೈನ್ ನೋಡುತ್ತಾ, ತೀರಾ ಭಾವುಕನಾಗಿ ಹೇಳಿದ – "ಬದುಕು, ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ, ಏನಾಗುತ್ತೇಂತ ಹೇಳೋದೇ ಕಷ್ಟ!... ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಡಾಕ್ಟರಾದರು. ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗಿಂದ ನನಗೆ ಕಾವ್ಯ ಅಂದರೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರನಾಗಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಆಸೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ತಂದಲೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಜಾಡಿನಲ್ಲೇ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಮೂವತ್ತು ವರುಷ ಕಳೀತು. "ತುಂಬಾ ಮಾತಾಡೋದ್ರಿಂದ ತೊಂದರೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ – ಅನ್ನೋದು ಅಪ್ಪನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ನುಡಿ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಾನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ದುರಾದೃಷ್ಟ! ಮಾತೂ! ಮಾತು... ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸಬೇಕೂಂತ ಹೆಣಗಿದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡೆ. ಪ್ರತಿ ರಾಜಕೀಯ ಚಳುವಳೀಲಿ ನನ್ನನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಐವತ್ತೇಳರಲ್ಲಿ, ನಾನು ಪದವೀಧರನಾದಾಗ, ಕೇವಲ ಒಂದು ಕೂದಲಿನ ಎಳೆಯಷ್ಟರಿಂದ ನಾನು 'ಬಲಪಂಥೀಯ' ಅನ್ನೋ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆ. "ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿ'ಯಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ... ಚೆನ್ನಾಗಿ, ನಿಷ್ಠುರವಾದ ಟೀಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾದೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಚೀನೀಯ. ಹೆಚ್ಚಿನ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವನು ಅಂತ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದಿದ್ದರೂ, ನನಗೆ ನನ್ನ ದೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಇದೆ; ಅಭಿಮಾನ ಇದೆ; ನನ್ನ ದೇಶವಾದ ಈ ಚೈನಾ ಶ್ರೀಮಂತವಾಗಬೇಕು; ಬಲಿಷ್ಠ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕು. ಇದೇ ನನ್ನ ಬಯಕೆ.. ಆದರೆ ನೋಡಿ! ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಊಹಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಐವತ್ತರ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ, ನನಗೆ."

"ನಿಜವಾಗಕಯೂ ನಿಮಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆಯೇ? – ಲೂ ಮೃದುವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಹೌದು, ಯಾಕೇ? ಎಷ್ಟೋಸಲ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ– ಲಿಯೂನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಬಟ್ಟಲಲ್ಲಿನ ವೈನ್ ತುಳುಕಿತು. ಮುಂದುವರೆಸಿದ –

"ನನಗೆ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸು ಮೀರುತ್ತಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವೇನೂ ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬೂದೀನ, ಚಿತಾಭಸ್ಮಾನ, ನಾನು ಯಾಕೆ ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಕು? ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ."

ತಾಯ್ನಾಡನ್ನು ಬಿಡುವಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿದ್ದ ದುಃಖ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಮೌನವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು, ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ, ಬಡಬಡಿಸಿದ.

"ನನ್ನನ್ನು ಉಗೀರಿ, ಬೈದು ಶಾಪ ಹಾಕಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ದ್ರೋಹಿ, ಕೃತಘ್ನ ಮಗ!"

"ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಬೇಡ ಲಿಯು. ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತು, ನೀನು ಏನೆಂಬುದು"– ಫೂ ಅವನ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ತುಂಬಿದ. ಈಗ ಆ ಕತ್ತಲ ದಿನಗಳು ಕಳೆದಿವೆ. ಮತ್ತೆ ಸೂರ್ಯ ಉದಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ದೇಶ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ."

"ಅದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಭರವಸೆ ಇದೆ" ಲಿಯು ಒಪ್ಪಿದಂತೆ ತಲೆತೂಗಿದ. "ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕು ಯಾವಾಗ? ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಹಗಲು ಕಾಣುವುದೆಂದು? .... ಇನ್ನು ನನಗೆ ಕಾಯುವ ತಾಳ್ಮೆಯಿಲ್ಲ."

"ಆ ಮಾತೆಲ್ಲ ಈಗ ಯಾಕೇ?" – ಲೂಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಿಗಾಗಿ, ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವನಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡಬೇಕು. ವಿಷಯಾಂತರ ಮಾಡಲು ಲೂ– "ನಾನೆಂದೂ ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಸುಖ ಪ್ರವಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಕುಡಿಯುತಿದ್ದೇನೆ."

"ಇಲ್ಲ, ನಾವು ನಿನಗಾಗಿ ಕುಡಿಯಬೇಕು." ಲಿಯು ಬಟ್ಟಲನ್ನೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನುಡಿದ. ನಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಮುಖ್ಯ ಆಸ್ತಿ ನೀನು. ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಡಾಕ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು!"

"ಕುಡಿದದ್ದು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇನೋ!" ಅವಳು ನಕ್ಕಳು.

"ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ."

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜಿಯಾಂಗ್ ಬಟ್ಟಲನ್ನೆತ್ತಿ ತುಟಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ "ಹೃದಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿನಗಾಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷಗಳ ಗೆಳೆತನಕ್ಕಾಗಿ, ಭಾವಿ ಐ–ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಾಗಿ – ಇಗೋ ಕುಡಿತಿದ್ದೇನೆ!"

"ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದೀ?" – ಎಂದು ಅವಳ ಹೊಗಳಿಕೆಯನ್ನು ದೂರವಿರಿಸಿದಳು.

"ನೀನು ಯಾರು?" ಲಿಯು ಅರ್ಧ ಅಮಲಿಗಿಳಿದಿದ್ದ. 'ನೀನು ನಿನ್ನಂಥರು, ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ತರಹದ, ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಜಾಗಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಹಣದ ಮೋಹ ಇಲ್ಲದೆ ಗುಲಾಮರ ರೀತೀಲಿ ದುಡೀತಿರಿ. ನಿನ್ನಂತೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡೀತಾ, ಮಕ್ಕಳ ಸೇವೆ ಮಾಡ್ತಾ, ಹುಲ್ಲು ತಿಂದು ಹಾಲು ಕೊಡೋ ಹಸು... ಹಸು... ಅಂತ ಕರೆದ. ಕರೆದದ್ದು ಸರಿಯಾಗಿದ ಅಲ್ವಾ?"

ಫೂ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಹೌದೆಂದು ತಲೆತೂಗಿದ.

"ಹಾಗಿರುವವರು, ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇಲ್ಲ. ಬೇರೆಯವರೆಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ" – ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

"ಅದಕ್ಕೇ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಮಹಾನ್ ದೇಶ!" – ಇನ್ನೊಂದು ಬಟ್ಟಲು ವೈನನ್ನು ಗಂಟಲಿಗಿಳಿಸಿದ. ಜಿಯಾಂಗ್ ಷಿಯಾಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ಒಳ್ಳೇ ನಿದ್ದೇಲಿ ಇದ್ದಳು.

"ಹೌದು ಲೂ, ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಭರದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಇನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟೂ ಸಮಯ ಸಿಗ್ತಿಲ್ಲ."

ಲಿಯು ಎಲ್ಲ ಎಲ್ಲರ ಬಟ್ಟಲುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದ. ಘೋಷಣಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದ – "ಮಾನವ ಕುಲದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ."

"ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಇವತ್ತು ಏನಾಗಿದೆ? ಎಲ್ಲರೂ ಯಾಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಅಷ್ಟು ಹೊಗಳಿ ಅಟ್ಟಕ್ಕೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ" ... ಗಂಡನ ಕಡೆ ಬೊಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದಳು – "ನೀವು ಇವರನ್ನು ಕೇಳಿ. ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ. ನಾನು ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಅಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ನನ್ನ ಗಂಡನ್ನ ಹೀಗೆ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದೆನೇ? ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಭಿಕಾರಿಗಳ ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದೆನೇ? ಇಡೀ ಮನೇನೇ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೆನೇ? ... ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳೋದಾದರೆ, ಈ ಕಡೆ ಒಳ್ಳೇ ಗೃಹಿಣೀನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಕಡೆ ಒಳ್ಳೆ ತಾಯೀನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ."

"ಆದರೆ ನೀನು ಒಳ್ಳೆ ಡಾಕ್ಟರಾಗಿದ್ದೀ!" ಲಿಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಫೂ ಇನ್ನೊಂದು ಬಟ್ಟಲು ವೈನ್ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವಿವರಿಸಿದ...

"ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೇನ ದೂರಬೇಕು. ಡಾಕ್ಟರುಗಳಾದರೇನು? ಅವರಿಗೂ ಮನೆ, ಮಠ, ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು – ಸಂಸಾರಾಂತ ಇರುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದನ್ನ ಮರೆತಿದೆ. ಅವರ ಮಕ್ಕಳೂ ಖಾಯಿಲೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋ ಪ್ರಜ್ಞೇನೇ ಬೇಡವೆ?" ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಯಾಕೆ ಕಳಕಳಿ ಇಲ್ಲ?"

"ಫೂ" ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಲಿಯು ಜೋರಾಗಿ ನುಡಿದ. "ನಾನೇನಾದರೂ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಮೊದಲು ನಿನಗೊಂದು ಮೆಡಲ್, ಷಿಯಾಗೊಂದು, ಯುಯಾನ್‌ಗೊಂದು ಕೊಡಿಸ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ ಇಂತಹ ಒಳ್ಳೆ ಡಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡೋದರಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಬಲಿಯಾಗ್ತಿದೆ.

ಫೂ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದ, "ನನಗೆ ಮೆಡಲ್ ಗಿಡಲ್ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ – ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಇಂತಹ ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಗಂಡಂದಿರಾಗಿರೋದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಅನ್ನೋದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಹೊರಗೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಮೆಡಿಕಲ್ ಟೂರ್ ಹೋಗಬೇಕೂಂತ ಆರ್ಡರ್ಸ್ ಬಂದರೆ ಸಾಕು. ಮನೆ ಗಿನೆ ಏನೂ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಡವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೆ. ತುದಿಕಾಲ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ದಣಿದು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಮುಗೀತು ಅಷ್ಟೆ! ಒಂದು ಕೆಲಸವೂ ಮಾಡೋಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸೋತು ಸತ್ತು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ ವಿಧೀನೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿ'ಗೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟೊಂದು ದಿವಸ ನನಗೆ ಬಿಡುವು ಕೊಡಿಸಿ, ಅಡಿಗೆ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿತಲ್ಲ!"

"ಯಾ ಫೇನ್ ನನಗೆ ಹಿಂದೇನೇ ಹೇಳಿದಳು 'ಪುಸ್ತಕದ ಹುಳು' ಅನ್ನೋ ನಿನ್ನ ಬಿರುದನ್ನು ಕಿತ್ತು ಆಚೆಗೆ ಎಸೆಯಬೇಕೂಂತ!" ಲಿಯು, ಫೂನ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ ನಕ್ಕ. "ನೀನೇನು? ಸ್ಪೇಸ್ ಟ್ರಾವೆಲ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ತುಂಬಾ ಮುಂದುವರೆದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಕಲೀಬಹುದು; ಹಾಗೆ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ನಿಪುಣ ಅಂತಲೂ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು! ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಎರಡು ಪಾತ್ರಗಳು! ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಯುಗದ ನೂತನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗುತ್ತಿದ್ದೀ! 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಾಧನೆಗಳ ಮತ್ತೊಂದು ಹೊಸಮುಖ ಇದೆಂದು ಯಾರು ತಾನೇ ಹೇಳದೆ ಇರ್ತಾರೆ? ಅಥವಾ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳೋ ಧೈರ್ಯ ಯಾರಿಗಿದೆ?"

ಘೂ ಎಂದೂ ಕುಡಿದಿಲ್ಲ. ಇವರ್ತು ಒಂದೆರಡು ಬಟ್ಟಲು ಕುಡಿದದ್ದಕ್ಕೇ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. "ಹೌದು. ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ. "ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕ್ರಾಂತಿ" ನಮ್ಮಂತಹವರನ್ನು ಹೊಸ ರೀತೀಲಿ ರೂಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿದೆ. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ನಾನು ಗಂಡು ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿರಬೇಕಾಯಿತು. ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲಾಂದ್ರೆ, ವೆಂಟಿಂಗ್‌ನೇ ಕೇಳು – ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮನೆಗೆಲಸದಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಸಹಕಾರ ಇತ್ತೋ ಇಲ್ವೋಂತ?"

ಘೂನ ಈ ಕೀಟಲೆಯ ಮಾತುಗಳು ಲೂಗೆ ಬೇಸರ ತಂದಿತು. ಆದರೂ ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅಗಲಿಕೆಯ ನೋವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಇದೊಂದೇ ದಾರಿ. ಪ್ರಯತ್ನ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಕ್ಕಳು, – ಘೂನತ್ತ ತಿರುಗಿ,

"ಹೌದು ನೀನು ಎಲ್ಲ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕಲಿತರೂ, ಹೊಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಯುಯಾನ್, ಜಿಮ್ ಷೂನ್ ಬೇಕೂಂತ ಸಾಯ್ತಾನೆ."

"ಓಹೋ ನೀನು ಅತಿಯಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೀಯ." ನೇರವಾಗಿ ಅವಳತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ನುಡಿದ – ಘೂ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಾವಿಣ್ಯ ಪಡೆದರೂ, ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಹಳ್ಳಿ ಹೆಂಗಸಿನ ಹಾಗೆ 'ಷೂಸೋಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಊರೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತುವುದು ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ."

ನಿಸ್ಸಾರವಾದ ಈ ಹಾಸ್ಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೂಂತ ಮುಂದುವರೆಸೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ರಾಜಕೀಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಡುವಯಸ್ಸಿನ ತಜ್ಞರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು. ವಾತಾವರಣ, ಇಂತಹ ಗಂಭೀರ ಚರ್ಚೆಗಳಿಂದ ಬಿಗುವಾಯಿತು.

"ಲಿಯು, ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನರ ಪರಿಚಯ ಇದೆ. ನಿನಗೆ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಬೇಸರವಾಗಿದೆ ಎನಿಸಿದರೆ, – ಅವನ ಮೇಲೆ ಒಂದೇಟು ಕೊಟ್ಟು ಮುಂದುವರೆದ ಘೂ – ಒಳ್ಳೇ ಸಂಬಳ ಸಿಗುವ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೇರಬಹುದು. ಮನೆಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಸಂಪಾದನೆ ನೀಡುತ್ತವಂತೆ. ನನಗೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಮನೇಲಿ, ಗಂಡಾಳಾಗಿ, ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತಾ ಹಾಗೇ ನೋಡಿಡು."

"ನಾನು ಹೋಗೋ ಸಮಾಚಾರ ಒಂದು ಕಡೆಗಿರಲಿ. ನೀನು ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆ್ಯಡ್ ಕೊಡು. ಹೊಸ ಪೇಪರೊಂದು ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲ 'ದಿ ಮಾರ್ಕೆಟ್' ಅಂತ."

"ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇ ಐಡಿಯಾ! – ದಪ್ಪ ಕಟ್ಟಿನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ – "ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪದವೀಧರ, ಎರಡು ಫಾರಿನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತಿ ಇದೆ. ಒಳ್ಳೆ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಲಿಯಬಲ್ಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ, ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬಲ್ಲ. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಬರುವ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಬಲ್ಲ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಸಂದರ್ಶನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದು." – ಎಂದು ಹೇಳಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಕ್ಕ.

ಜಿಯಾಂಗ್ ತಿನ್ನಲೂ ಇಲ್ಲ; ಕುಡಿಯಲೂ ಇಲ್ಲ. ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವರ ನಗುವಿನ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡನನ್ನು ತಿವಿದು ಹೇಳಿದಳು – "ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹುಚ್ಚುಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?"

"ಇದೇ ಇಂದು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ. ಅದನ್ನೇ ನಾನು ಹೇಳೋಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದು –ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸು ... ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಜನವೇ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಬೆನ್ನೆಲುಬು. ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವವರು ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನ ಸರ್ಜನ್‌ಗಳು; ಗಂಭೀರವಾದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು, ತಾಂತ್ರಿಕ ಪರಿಣತಿ ನಿಂತಿರೋದು ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಮೇಲೆ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಕೆಲಸಗಳು; ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಕೋರ್ಸುಗಲನ್ನು ಬೋಧಿಸುವವರು ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಶಿಕ್ಷಕರು."

"ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಡ" ಜಿಯಾಂಗ್ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

"ಡಾಕ್ಟರಾದ ನಿನಗೆ ಅದೆಲ್ಲ ತಲೆನೋವು ಬೇಡ."

ಲಿಯು ಕಣ್ಣು ಅರೆ ಮುಚ್ಚಿ, ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದ – ಲೂ, ನೀನೇ ಹೇಳಲಿಲ್ವಾ?– ನಾನೊಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ನಾಡಿಗೆ ನಾನು ಬದ್ಧಳಾಗಿರುತ್ತೇನೆ – ಅಂತ? ನಾನು ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರು. ಯಾರೂ ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದವರಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ನಾಡಿನ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನವರ ಮಹಾನತೆ ಏನೂಂತ ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಬದುಕುಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಅನ್ನೋದು ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹೊರುತ್ತಾರೆ. ಮನೇಲಿ ಮನೆಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ತಂದೆ–ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರ ಪೋಷಣೆಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಅವರದಾಗಿರುತ್ತೆ. ಅವರಿಗಿರುವ ಅನುಭವದಿಂದ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ – ಅನ್ನೋದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಪಾತ್ರ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲವೂ

ಅಲ್ಲ – ಮನೇಲಿ ಬೆಟ್ಟದಷ್ಟು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಸಂಸಾರಾನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ."

ಲೂ ನಿರ್ಭಾವುಕತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಮೆದು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು – "ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದುರಾದೃಷ್ಟ ಯಾರಿಗೂ ಇವು ಅರ್ಥವಾಗೊಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮುತುವರ್ಜಿ ವಹಿಸಿ ತಿಳಿಯೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಾರೆ."

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ಫೂ ಲಿಯುನ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ತುಂಬಿ ಗೆಲುವಿನಿಂದ ನುಡಿದ– "ನೀನು ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಓದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು."

ಲಿಯು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದ – "ಹಾಗೇನಾದರೂ ಓದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಲಪಂಥಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಿಡುಗುಗಳನ್ನು ಓದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತೆ."

"ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದು ನಾಶ ಮಾಡಿದರೆ, ಸಮಾಜ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತೆ. ಇದೆಲ್ಲ, ಎಡಪಂಥಕ್ಕೆ ಹೊರತು ಬಲಪಂಥದಕ್ಕಲ್ಲ" – ಫೂ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

"ನಿನಗೆ ಕಾಳಜಿ ಬೇಡ. ನಾನು ಎಡಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ, ಬಲಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರೋದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು" ಲಿಯು ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಮೊಣಕೈಯೂರಿ ಖಾಲಿಯಾದ ಬಟ್ಟಲಿನೊಂದಿಗೆ ಆಡುತ್ತಾ, ಮತ್ತೆ ಮಾತನ್ನು ಮುದುವರೆಸಿದ – "ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮಾತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೂ ಮುಕ್ತಾಯ ಸಿಗುತ್ತೆಂತ! ಆದರೆ ಅದು ತುಂಬಾ ಹಿಂದೆ. ಆ ಕಾಲ ಮುಪ್ಪು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನಲ್ವತ್ತರ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೇ ತಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿ ಹೋಯಿತು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಆ ಮಾತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೌದು ತಾನೇ? ಇದರರ್ಥ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನ ಮುದುಕರಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರೂ, ನವಚೈತನ್ಯವುಳ್ಳವರೂ, ಉತ್ಸಾಹಶೀಲರೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋ ಅಂಶ ಸ್ಪಷ್ಟ; ವೇದ್ಯ. ತಮ್ಮ ಅಂತಃಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು, ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ.

"ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ" – ಫೂ ಸಹಮತಿ ತೋರಿದ.

"ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಬೇಡ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇದೆ – ಲಿಯು, ಫೂನ ತೋಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದ–

ನಾನು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ನಿನಗೆ ಅನಿಸಬಹುದು, ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ತಲೆಮಾರು ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುವುದು ಅದೃಷ್ಟ ಅಂತ! ಆದರೆ ಅದು ಹಾಗಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ತಲೆಮಾರಿನ ನಾವು ತುಂಬಾ ದುರದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳು."

"ನಿಂದೇ ಮಾತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಯಾರಿಗೂ ಮಾತನಾಡೋಕೆ ಅವಕಾಶನೇ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ" – ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಫೂ ಮಧ್ಯೆ ಹೇಳಿದ–"ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ನಾವು ದುರದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳೂಂತ ತಿಳಿಸುತ್ತೀಯಾ?"

"ಯಾಕೆಂತೀಯಾ? ... ಯಾವಾಗ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳ ಸಾಧನೆ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ, ಆಗ ಲಿನ್ ಬಿಯಾ ಓ ಮತ್ತು 'ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಗುಂಪಿ'ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲ ಹಾಳಾಯ್ತು" – ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟ. "ನಿನ್ನನ್ನೇ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತಗೋ... ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಅಲೆಮಾರಿಯಂತೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಚೈನಾದ ಆಧುನೀಕರಣಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಂತಹ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನವರೇ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೇ ಬಾರದಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗಿರುವ ಜ್ಞಾನ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಶಕ್ತಿ – ನಮಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಶಕ್ತಿ ಮೀರಿದ ಹೊರೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿರೋದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದುರಂತ."

"ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸೋದು, ಒಪ್ಪಿಸೋದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ!" – ಜಿಯಾಂಗ್ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು.

"ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲಾಂದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಯೆಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥ ಆಯಿತೂ ಅಂತೀರಿ. ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಮಿತಿ ಮೀರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸ್ತಾರೆ, ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡ್ತಾರೆ – ಅಂತ ಗೊಣಗುತ್ತೀರಿ!"

"ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವತ್ತೂ ನಿನ್ನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಇಲ್ಲವೇನು?" – ತಿರುಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ಜಿಯಾಂಗ್ ಸುಮ್ಮನೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಂದ ಉತ್ತರ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟೂ ಮಾತಿಂದ ಲೂಗೆ ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲೀವರೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಂತೆ, ಲಿಯು ತನ್ನ ಮಗಳ ಬಲವಂತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಲಿಯು ಬಟ್ಟಲನ್ನೆತ್ತಿ, ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳಿದ – "ಬನ್ನಿ. ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕುಡಿಯೋಣ!"

* * *

೧೦

ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಮಕ್ಕಳು ಮಲಗಿದ್ದರು. ಲೂ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಕ್ಲೀನ್ ಮಾಡಿದಳು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡ ಫೂ ಹಾಸಿಗೆಗೆ ಒರಗಿ ಏನನ್ನೋ ಗಾಢವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ತುಂಬ ಖಿನ್ನನಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ಲೂಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಫೂ ಕೇಳಿದ – "ಪೆಟೋಫಿಯ ಪದ್ಯ ನೆನಪಿದೆಯಾ?"

"ಖಂಡಿತ ನೆನಪಿದೆ!"

"ನಾನೊಂದು ಉರುಳಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಅವಶೇಷವಾಗಿದ್ದರೆ..." ಹಣೆ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ಸರಿಸಿದ.

"ನಾನೀಗ ಮುದಿಯನಂತೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಗ್ನಾವಶೇಷ. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟುತ್ತಾ, ಬಟ್ಟ ತಲೆಯಾಗುತ್ತಾ, ಕೂದಲು ಬೆಳ್ಳಗಾಗುತ್ತ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಕ್ಕುಗಳು ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಖಂಡಿತ ನಾನೊಂದು ಭಗ್ನಾವಶೇಷವೇ!"

ಫೂ ವಯಸ್ಸಿಗಿಂತ ಮೀರಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜವಾದರೂ ಲೂ ಅವನ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವನ ಹಣೆ ಮುಟ್ಟಿ ಹೇಳಿದಳು–

"ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ ನಾನು! ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೊಂದು ಹೊರೆ ಆಗಿದ್ದೇವೆ."

ಫೂ ಅವಳ ಕೈ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೇವರಿಸಿ ನುಡಿದ– "ಇಲ್ಲ, ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ; ನಿನ್ನನ್ನು ದೂರುವ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ."

"ನಾನು ಸ್ವಾರ್ಥಿ. ಬಹಳ ಸ್ವಾರ್ಥಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೇನೇ ಯೋಚಿಸಿದೆ" ಉತ್ಕಂಠಿತಳಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ಪೂನ ಹಣೆಯ ಮೇಲಿಂದ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ದೃಷ್ಟಿ ನೆಟ್ಟಿದ್ದಳು. "ನನಗೆ ಮನೆ ಅನ್ನೋದು ಇದ್ದರೂ ಅದರ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗಲೂ ರೋಗಿಗಳ ಬಗ್ಗೇನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈ ಕಡೆ ಒಳ್ಳೆ ಹೆಂಡತೀನೂ ಅಗಲಿಲ್ಲ; ಆ ಕಡೆ ಒಳ್ಳೆ ತಾಯೀನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ."

"ಛೆ! ಹಾಗೆಲ್ಲ ಹೇಳಬೇಡ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೊತ್ತು – ನೀನೆಷ್ಟು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದೀಯ ಅನ್ನೋದು ಮರೆಯೋಕೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ." ಉಕ್ಕಿಬಂದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರೆಸಿಕೊಂಡ.

ಅವನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು, ದುಃಖದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದಳು – ನಿಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ವಯಸ್ಸಾಗೋದು ನನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲ..."

"ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾಕೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತೀಯ. ನಾನು ಹಣ್ಣಾದರೇನಂತೆ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಹಚ್ಚ ಹಸುರಿನ ಐವಿ ಬಳ್ಳಿಯಾದರೆ, ನನ್ನ ಸುತ್ತಿ ಬಳಸಿರುತ್ತದೆ..." ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಕವಿತೆಯ ಸಾಲನ್ನು ಹೇಳಿದ.

ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಮಾಗಿಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ, ಲೂ ಗಂಡನ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಎದೆಗೊರಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಮೃದುವಾಗಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಫೂ ಅವಳನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದ. ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಲೂ ಕೇಳಿದಳು – ಅಯ್ಯೋ ನಾನು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆನೇ?

"ತುಂಬಾ ಬಳಲಿದ್ದೆ. ಹಾಗೇ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿರಬೇಕು."

"ಇಲ್ಲ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿಲ್ಲ."

ಫೂ ಜಿಗಿದು ಕುಳುತು ಹೇಳಿದ – ಲೋಹಕ್ಕೂ ಧಣಿವು ಅನ್ನೋದು ಇರುತ್ತೆ. ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಸೀಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ. ಅದೇ ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ತುಂಡಾಗುತ್ತದೆ."

ಫೂನ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅದಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಭಯಂಕರ ದಣಿವು; ಭಯಂಕರ ಸೀಳು... ನೀರವ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ... ಮುರಿವ, ಕುಸಿವ ಸದ್ದುಗಳು, ಎತ್ತರದ ಸೇತುವೆಗಳು ಕುಸಿಯುತ್ತಿವೆ. ಹಳಿಗಳು ಸೀಳುತ್ತಿವೆ; ಹಳೆಯ ಇಟ್ಟಿಗೆಯ ಕಟ್ಟಡದ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ಐ ವೀ ಬಳ್ಳಿ ಬಳಸಿ ಏರುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಭಗ್ನ.... ಭಗ್ನ....

* * *

೧೧

ರಾತ್ರಿ ದಟ್ಟವಾಯಿತು.

ತೂಗು ಹಾಕಿದ್ದ ದೀಪವನ್ನು ಆರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಗೋಡೇ ದೀಪ ಮಂದವಾದ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣೆದುರು ನೀಲಿ ಬೆಳಕಿನ ಎರಡು ಬಿಂದುಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು.

ಬೇಸಿಗೆಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿನ ಮಿಂಚು ಹುಳುಗಳಂತೆ ಹೊಳೆದವು. ಕ್ರಮೇಣ ಆ ಹೊಳೆವ ಬಿಂದುಗಳು ಕಿನ್‌ಳ ಕಣ್ಣುಗಳಮತೆ ಭಾಸವಾದವು.

ಜಿಯಾವೋ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರಿದ ದಿನ ಕಿನ್ ಲೂಗಾಗಿ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಸ್ನೇಹಗಳೇ ಇದ್ದವು. ಲೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ಸೌಜನ್ಯದಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು.

"ಡಾ॥ ಲೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಜಿಯಾವೋ ಇಸಿಜಿಗಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಕಿನ್ ಲೂಗೆ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿ ತೋರಿಸಿ, ತಾನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಕರ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಬುಟ್ಟಿಯ ತುಂಬಾ ಕಿತ್ತಲೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿದಳು.

"ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ."

"ದಯವಿಟ್ಟು ಈಗ ಬೇಡ."

"ಒಂದೇ, ಒಂದು ರುಚಿ ನೋಡಿ. ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರಾಂತದಿಂದ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯೊಬ್ಬಳು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಅವು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ." ಒಂದನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಲೂ ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಕಿನ್‌ಳ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿ, ಸ್ನೇಹ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಯ ಉಂಟು ಮಾಡಿತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ ಉದಾಸೀನತೆಯನ್ನು ಮರೆತಿರಲಿಲ್ಲ.

"ಕ್ಯಾಟರಾಕ್ಟ್ ಎಂದರೇನು ಡಾ॥ ಲೂ? ಕೆಲವು ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಹೇಳ್ತಿದ್ದರು- ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಆಪರೇಷನ್ ಸರಿಹೋಗೊಲ್ಲ ಅಂತ."

ಕಿನ್‌ಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿನಯ ಇತ್ತು. ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕುತೂಹಲವಿತ್ತು. "ಒಂದು ಪೊರೆ ಬೆಳೆದು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲಿತು, ಕಣ್ಣಿನ ಪಾಪೆಯನ್ನೇ ಕವಿದುಬಿಡುತ್ತೆ."

ಕೈಲಿದ್ದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಮುಂದುವರೆದಳು. "ಪೊರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲಿತಾಗ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡೋದು ಸೂಕ್ತ."

"ಓ... ಹಾಗೋ; ಒಂದು ವೇಳೆ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ?"

"ಕಾರ್ಟೆಕ್ಸ್ ಕರಗಿ ಹೋದಂತೆ, ಲೆನ್ಸ್ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದಿಡುವ ತಂತುಗಳು ತುಂಬಾ ಮೃದುವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡೋದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು."

ಕಿನ್ ತಲೆ ತೂಗಿದಳು ಅಷ್ಟೆ.

ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅವಳದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಇವಳಿಗೆ? ಅನಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಆವತ್ತಿನಿಂದ ವಾರ್ಡ್ ಡ್ಯೂಟಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ರೋಗಿಗಳ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುಉದು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಿಯಾವ್ಹೋ ಬೇಗ ಬಂದರೆ ಅವನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಬೇಗ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಕಿನ್‌ಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೇಳೋಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿದ್ದವು. "ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೃತಕವಾದ ಲೆನ್ಸ್ ಸಿಗುತ್ತಂತೆ ಹೌದಾ? ರೋಗಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಇರೋದಿಲ್ಲಾಂತಲೂ ಕೇಳಿದೆ. ನಿಜ ತಾನೇ?"

"ನಾವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೇವೆ."

ಕಿನ್ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು – "ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದನ್ನು ನನ್ನ ಗಂಡನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಳವಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಬಹುದಾ?"

ಲೂ ನಕ್ಕಳು. "ಇನ್ನು ಪ್ರಯೋಗದ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೇಂತ ಕೇಳಿದೆ.

ಅವರಿಗೇನೂ ಬೇಕೂಂತ ಅನಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹೌದು ತಾನೇ?"

"ನಿಜ ನಿಜ ಯಾರೂ ಗಿನ್ನಿಪಿಗ್ ಆಗೋದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡೋಲ್ಲ... ಅಂದ ಹಾಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಪ್ರೊಸೀಜರ್ ಹೇಗೆ?"

"ಅಂದರೆ?" – ಲೂ ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾದಳು.

'ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಅನಾಹುತ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ?... ಮೊದಲೇ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕ್ಕೊಂಡಿರಬೇಕಲ್ಲ?"

ಲೂಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಕಿನ್ ಹೇಳಿದಳು – "ನಾನೂ ಆಗಾಗ ಪೇಪರುಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗಾಗುವುದನ್ನು ಕೆಲವು ಸಲ ಸರ್ಜನ್‌ಗಳೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರಂತೆ!"

ಲೂಗೆ ನಗು ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. "ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ತೀರಾ ಸರಳವಾದ ಆಪರೇಷನ್."

ಕಿನ್‌ಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಲೂ ಳಿಂದ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ, ತಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಸುವಂತೆ, ಮುಂದುರೆಸಿದಳು–

"ಅತಿಯಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಸೋಲಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಗಿರೋದು ಹೀಗೆ!"

ಲೂಳನ್ನು ಬಲವಂತ ಪಡಿಸಿ ಆಪರೇಷನ್ ಫೇಲಾಗುವ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು.

"ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೃದಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಖಾಯಿಲೆಗಳು ಇರುವವರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಹೈಪರ್‌ಟೆನ್‌ಷನ್ ಶ್ವಾಸಕೋಶ ರೋಗ ಇರುವವರ ಬಗ್ಗೇನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಕೆಮ್ಮು ಕೂಡಾ ಆಪರೇಷನ್‌ಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಬಹುದು."

"ಅದೇ ನನಗಿರುವ ಭಯ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯನ್ನು ಕುಟ್ಟಿದಳು.

"ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಹೃದಯ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದೆ. ಬಿ.ಪಿ. ಕೆಮ್ಮು ಎಲ್ಲ ಇವೆ."

"ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡೋಕೆ ಮುಂಚೆ ನಾವು ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ." – ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

"ಆತನಿಗೆ ಬ್ರಾಂಕೈಟಿಸ್ ಕೂಡ ಇದೆ."

"ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೆಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದನೇ?"

"ಇಲ್ಲ ಆದರೆ ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೆಮ್ಮು ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ?"

ಅವಳೇಕೆ ಅಷ್ಟು ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿದ್ದಳೆ? ಲೂ ತನ್ನ ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಬೆಳಗಿನ ಸಮಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಳೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ, ಬಿಳಿ ಹೆಣಿಗೆಯ ಪರದೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಳಿತು. ಹೆಜ್ಜೆ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿದ್ದೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ವಿಗ್ನತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತಾಗಿದ್ದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಹಿಂದೆ ಸರಿದವು, ಸಾಕಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಜಿಯಾವೋ ನೀಲಿಯ ಡ್ರೆಸ್ಸಿಂಗ್ ಗೌನನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನರ್ಸ್ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬಂದ.

"ಏನು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ" ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು ಕಿನ್. ಜಿಯಾವೋ, ಲೂಳ ಕೈ ಕುಲುಕಿದ. ದಣಿದಂತೆ ಬಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತ.

ಎಷ್ಟೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು!.... ರಕ್ತ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಎಕ್ಸ್‌ರೇ, ಇಸಿಜಿ..... ಸಿಬ್ಬಂದಿಯವರೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದರು, ನನಗೆ. ನಾನೇನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಯಲಿಲ್ಲ.

ಕಿನ್ ಕೊಟ್ಟ ಚಹಾ ಸೇವಿಸತೊಡಗಿದ. "ಕಣ್ಣಿನ ಆಪರೇಷನ್‌ಗೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ ಅಂತಲೂ ಅನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ."

ಲೂ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓದಿದಳು. ಎಕ್ಸ್‌ರೇ–ಇಸಿಜಿ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ – ಆದರೆ ಬಿ.ಪಿ. ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿಯಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ."

"ಎಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಿದೆ?" ಕುತೂಹಲ, ಗಾಭರಿಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದಳು ಕಿನ್.

"೧೫೦/೧೦೦. ಅದೇನು ಅಷ್ಟು ಗಾಭರಿಪಡಿಸುವಂತಾದ್ದಲ್ಲ." – ಆಮೇಲೆ ಕೇಳಿದಳು – "ಇತ್ತೀಚೆಗೇನಾದರೂ ಕೆಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ಜಿಯಾವೋ?"

"ಇಲ್ಲ" ನಕಾರಾತ್ಮವಾಗಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದ.

ಕಿನ್ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು – "ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಕೆಮ್ಮುವುದಿಲ್ಲಾಂತ ಭರವಸೆ ಇದೆಯಾ?"

"ಅದು... ಅದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೆ?"

"ಅದೇ ಮುಖ್ಯ.. ಜಿಯಾವೋ... ಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ, ಕೆಮ್ಮಿದಾಗ, ಆಪರೇಷನ್ ಟೈಂನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಗುಡ್ಡೇನೇ ಕಳಚಿ ಬೀಳಬಹುದಂತೆ.

ಜಿಯಾವೋ ಲೂಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದ – "ಆಪರೇಷನ್ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೆಮ್ಮುವುದೇ ಇಲ್ಲಾಂತ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ?"

"ನಿಮಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟ ಆಗೋಲ್ಲ. ಸಿಗರೇಟು ಸೇದೋ ಅಭ್ಯಾಸ ಇದ್ದರೆ, ಆ ಟೈಂನಲ್ಲಿ ಸೇದಬೇಡಿ."

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ."

"ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಕೆಮ್ಮಿದರೆ?... ಏನಾಗಬಹುದು?" – ಕಿನ್ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಲೂ ನಕ್ಕಳು.

"ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿನ್ ನಾವು ಕತ್ತರಿಸಿದ ಭಾಗಾನ ಹೊಲಿದುಬಿಡ್ತೇವೆ. ಆಮೇಲೆ ಬೇಕಾದರೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತೇವೆ. ಅದೂ ಕೆಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ತಿನಿಂತಿದೆ ಅಂತ ಖಾತ್ರಿಯಾದ ಮೇಲೆ."

"ಹಾಗಾದರೆ ಸರಿ" ಜಿಯಾವೋ ಹೇಳಿದ. "ನನಗೆ ಬಲಗಣ್ಣು ಆಪರೇಷನ್ ಆಗೋವಾಗ ಇದೇ ರೀತಿ ಒಂದು ಬಿಚ್ಚಿ ಹೊಲಿದು ಮತ್ತೆ ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಕೆಮ್ಮು ಬಂದದ್ದಕ್ಕಲ್ಲ."

"ಮತ್ತೆ ಯಾತಕ್ಕೆ?" ಕುತೂಹಲ ಬಂದೂ ಲೂ ಕೇಳಿದಳು.

ಜಿಯಾವೋ ಕೈಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಕೆಳಗಿರಿಸಿ ಒಂದು ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದ. ಆದರೆ ಲೂನ ಮಾತು ನೆನಪಾಗಿ ಕೇಸಿನ ಒಳಗಿರಿಸಿದ. ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸಿರೆಳೆದು ಹೇಳತೊಡಗಿದ – "ನನ್ನನ್ನು ದ್ರೋಹಿ ಅಂತ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಹಚ್ಚಿದರು. ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳವು. ನನ್ನ ಬಲಗಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಳಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಅದು ನಡೀತಿದ್ದ ಹಾಗೇ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರು ಬಂದರು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಬಾರದೂಂತ ಸರ್ಜನರನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರು. ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಾನೇ ಹಾರಿಹೋದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿದ್ದು, ಬೇಗ ಬೇಗ ಬಿಚ್ಚಿದ್ದ ಜಾಗಾನ ಹೊಲಿದುಬಿಟ್ಟರು. ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆ ಮುಂದುವರೆಸಿದರು."

"ನಿಜವಾಗಿಯೂ!"–ದಿಗ್ಭ್ರಮಿತಳಾದಂತೆ ಲೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು – "ಯಾವ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಹಾಗಾದದ್ದು?"

"ಇದೇ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ."

"ಇದೆಂತಹ ಯೋಗಾಯೋಗ!" ಇದೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ಲೂ ಜಿಯಾವೋನ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು... ತನಗೇನಾದರೂ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?.... ನೆನಪಾದಂತೆನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ದ್ರೋಹಿ ಅಂತ ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಣ್ಣಿನ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ಗಂಪು ಬಂದು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದರು. ರೋಗಿಯ ಹೆಸರು ಜಿಯಾವೋ! ಓ ಹಾಗಾದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಈತನೇ ಇದ್ದಿರಬೇಕು... ಜಿಯಾವೋನ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಕೆಲವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಕೆಲವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ಲೂ ವೆಂಟಿಂಗ್, ದ್ರೋಹಿಗಳಾದ ಜಿಯಾವೋ ಷೆಂಗ್ಸಿ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಿ, ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೋಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಘೋಷಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಳನುಗ್ಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದರು.

ಅವನು ಗುರುತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನು ಕೊಳಕಾದ ಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟು ದೈನ್ಯನಾಗಿ, ಜೋಲು ಮುಖದೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ರೋಗಿಯಂತೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಲೂ ಅವನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮತ್ತು ತಾರೀಖನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅದರಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಆಪರೇಷನ್ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾಗ "ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿ. ಇದು ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್. ಯಾರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ! – ಎಂದು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ, ನರ್ಸಳ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಜೊತೆಗೆ 'ಧಿಕ್ಕಾರ!

ಅವನೊಬ್ಬ ದ್ರೋಹಿ! ದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವುದನ್ನು ನಾವು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇವೆ" – ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ಕೇಳಿದ್ದಳು.

"ದ್ರೋಹಿಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಬಿಡೋಲ್ಲ."

"ಬಾಗಿಲು ಮುರಿಯೋಣ ಬನ್ನಿ."

ಜಿಯಾವೋ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಹೇಳಿದ, "ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ ಡಾಕ್ಟರೇ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಹೋದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ.

ಗಿಯಾವೋನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕದಲಬೇಡವೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ಮೂರು ಜನ ಒಳ ನುಗ್ಗಿದರು. ಹೆದರಿದ್ದ ಕೆಲವರು ಹೊರಗೇ ಉಳಿದರು. ಲೂ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಚಲಿಸದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಜಿಯಾವೋ ಹೇಳಿದ – ಡಾಕ್ಟರು ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು– ಅಂತ. ಆದರೆ ಲೂ ಹಾಗೇನೂ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಪರೇಟಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ ಬಳಿ ಒಂದು ಸ್ಟೂಲಿನ ಮೇಲ ಬಿಳಿಕೋಟು, ಹಸಿರು ಚಪ್ಪಲಿ, ನೀಲಿ ಟೋಪಿ ಮತ್ತು ಮುಸುಕು ಧರಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಕೇವಲ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ಲೋವ್ಸ್ ಮೇಲಿನ ಬರಿದಾದ ಮುಂಗೈಭಾಗಗಳು ಹೊರತಾಗಿ ಮತ್ತೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವೇಷ, ರೋಗಿಯ ಮುಖದ ಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆಯೊಳಗಿಂದ ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾದ ಕಣ್ಣು. ಆ ಗಲಭೆಕೋರರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೀತಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿರಬೇಕು. ಲೂ ತನ್ನ ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದ "ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ!" ಎಂದು ಗಡುಸಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಬಂದಿದ್ದವರು ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಜಾರಿದರು.

ಲೂ ಮತ್ತೆ ಕಾರ್ಯಮಗ್ನಳಾಗಲು, ಜಿಯಾವೋ ಅಂಗಲಾಚಿ ಹೇಳಿದ – "ಬೇಡ ಡಾಕ್ಟರ್, ಖಂಡಿತ ಬೇಡ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಹಾಗೇ ಇರಲಿ ಬಿಡಿ. ನೀವು ಸರಿ ಮಾಡಿದರೂ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಹಾಳುಮಾಡದೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನೀವು ಇಲ್ಲದ ಪೇಚಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ."

"ಸುಮ್ಮನಿರು" ಬೇಗ ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರೆಸಿದಳು. ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು – "ನಾನೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರು." ಇದಿಷ್ಟೆ ಅಂದು ಆದದ್ದು.

ಜಿಯಾವ್ರೋ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ಬಂದ ಜನ ಲೂ ಬಗ್ಗೆ ಘೋಷಣೆ ಬರೆದು ದೊಡ್ಡದಾದ ಪೋಸ್ಟರನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಅಂಟಿಸಿದ್ದು, ದ್ರೋಹಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಧಿಕ್ಕಾರ ಹೇಳಿದ್ದು – ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವೆನಿಸಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಅವಳಿಗೇನೂ ಅನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಅವಳನ್ನು ಬೂರ್ಷ್ವಾ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್ ಅಂತ ಜನ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಅಪವಾದಗಳು, ಈ ಆಪರೇಷನ್ – ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಅವಳು ವಿಚಲಿತಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಮರೆತುಹೋಗಿತ್ತು. ಜಿಯಾವ್ರೋ ಈಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ನೆನಪು ಮರುಕಳಿಸಿತು.

"ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಗೌರವ ಇದೆ. ಡಾ॥ ಲೂ" ಕಿನ್ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟಳು. "ದುರದೃಷ್ಟ, ಆಗ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ರೆಕಾರ್ಡ್ಸ್ ಇಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಯಾರೂಂತ ತಿಳಿಯೋದಕ್ಕೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೆನ್ನೆ ಕೂಡ ಡಾ॥ ಜಾವ್ರೋರ ಹತ್ತಿರ ಆಕೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸೀಂತ ಕೇಳಿದೆ." ಲೂ ಮುಖಾನ ವಕ್ರವಾಗಿಸಿದಳು. "ಕ್ಷಮಿಸಿ ಡಾ॥ ಲೂ, ಜಾವ್ರೋರಿಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಭರವಸೆ ಇದೆ. ನಮಗೂ ಕೂಡ. ಅವನ ಭರವಸೇನ ನೀವು ಸುಳ್ಳು ಮಾಡೊಲ್ಲ ಅಂತ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಆ ಡಾಕ್ಟರಿಂದ ನಾವು ಕಲೀಬೇಕಾಗಿದೆ; ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ... ಹೌದು ತಾನೇ!"

ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಲೂಗೆ. "ನೀವಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವರು" ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕಿನ್ ಹೇಳಿದಳು. ನೀವಿನ್ನೂ ಪಾರ್ಟಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗೋದಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ, ಕಾಮ್ರೆಡ್" ಲೂ ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ನನಗೆ ಅಂತಹ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ವಂಶದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಲಲ.

"ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬಾರದು. ಮನೆ, ಮನೆತನ ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವೇನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅದೇ ಮುಖ್ಯ" ಕಿನ್ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮಾತಾಡಿದಳು – "ನಮ್ಮ ಪಾರ್ಟಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮನೆತನ, ವರ್ಗ ಹಿನ್ನೆಲೆ ನೋಡುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಪಾರ್ಟಿ ಸದಸ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಪರಿಗಣನೆಯಾಗೋದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಧೋರಣೆ, ದೃಷ್ಟಿಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ, ಕುಟುಂಬ, ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದಾಗಲೇ ಜನತೆಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಮ್ಮ ಪಾರ್ಟಿ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುತ್ತೆ."

ಲೂ ಪರದೆಯನ್ನು ಸರಿಸಿ ಬಂದು ಜಿಯಾವ್ರೋನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು. "ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ನಾಳಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ" – ಎಂದು ಜಿಯಾವ್ರೋಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

"ಎಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಆದರೆ ಅಷ್ಟೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಡಾಕ್ಟರೇ."

ಆರು ದಾಟಿತ್ತು. ಲೂ ಅವರಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡಳು. ಕಿನ್ ಆತುರವಾಗಿ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದಳು. "ಮನೆಗೆ ತಾನೇ ಹೋಗೋದು ಡಾಕ್ಟರ್?"

"ಹೌದು,"

"ಜಿಯಾವೋರ ಕಾರಿಗೆ ಹೇಳಲೇ?"

"ಬೇಡ" ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮನೆಯತ್ತ ಹೊರಟಳು.

* * *

೧೨

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಆಗಿತ್ತು. ವಾರ್ಡ್ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಕೇವಲ ಗೋಡೆಯ ದೀಪವೊಂದು ಲೂಳ ಕೈಗೆ ಚುಚ್ಚಿದ್ದ ಡ್ರಿಪ್ಸ್ ಮೇಲೆ ಕ್ಷೀಣವಾದ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಹನಿ ಹನಿಯಾಗಿ ಮೇಲತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಬಾಟಲೊಳಗಿಂದ ಟ್ಯೂಬಿನೊಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಡಾ॥ ಲೂ ಬದುಕಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದಂತೆ ಇತ್ತು.

ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಫೂ, ಭಾವಶೂನ್ಯನಾಗಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ನೆಟ್ಟ. ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಂದಿನಿಂದ, ಇಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೂ ಇದೇ ಮೊದಲು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತದೇಕಚಿತ್ತನಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೂ ಇದೇ ಪ್ರಥಮಬಾರಿ.

ಒಂದು ಸಲ ಹೀಗೆ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗಳಿಗೇಲಿ, ನೆಟ್ಟ ನೋಟದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವಳು ಕೇಳಿದಳು – "ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡ್ತಿದ್ದೀರಿ?" ಅಪರಾಧಿಯಂತೆ ಮುಖ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದ. ಅದು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ!... ನೆನಪಿದೆ. ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ತಲೆ ಎತ್ತುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ, ಮಾತಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಡಾಂತ ಹೇಳುವದಕ್ಕೂ ತ್ರಾಣವಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು! ಎಷ್ಟೊಂದು ದುರ್ಬಲವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಮುಪ್ಪಿನ ಸೂಚನೆಗಳು ಕಪ್ಪು ಕೂದಲಿನ ನಡು ನಡುವೆ ಬೆಳ್ಳಗಾಗುತ್ತಿರುವ ಕೂದಲಿನೆಳೆಗಳು. ಮೃದುವಾಗಿ, ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಇದ್ದ ಚರ್ಮ ಸಡಿಲವಾಗಿದೆ; ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದ ಹಣೆಯ ಮೇಲೂ ಗೆರೆಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮುದ್ದಾದ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಜೋಲುಬಿದ್ದಿವೆ. ಆರಿಹೋಗುವ ದೀಪದ ಜ್ವಾಲೆಯಂತೆ ಅವಳ ಬದುಕು ವೇಗವಾಗಿ ಉರಿದುಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಎಂತಹ

ನಿಶ್ಚಲ, ದೃಢ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವುಳ್ಳವಳು ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ! ಅವಳಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲತೆ ಇಲ್ಲ. ಗಾತ್ರ ಚಿಕ್ಕದು. ಆರೋಗ್ಯವಿದೆ; ಶಕ್ತಿ ಇದೆ ಪುಟ್ಟ ಭುಜಗಳ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಹೊರೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದಾಳೆ; ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಆಘಾತಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಎಂದೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿಲ್ಲ; ದೂರಲಿಲ್ಲ; ಎದೆಗೆಡಲಿಲ್ಲ ನಿರಾಶಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಫೂ ಹೇಳಿದ್ದ – "ನೀನು ತುಂಬಾ ಗಡಸಿನ ಹೆಣ್ಣು."

"ಯಾರು? ನಾನೇ? ನನಗೇನೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಲದು", ಇದೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಪ್ರತಿಸಲವೂ ನೀಡಿದ್ದುಂಟು.

ಖಾಯಿಲೆ ಬೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ, "ಫೂ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ನಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವ ತನ್ನ ಧೀರ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಾಗೊಮ್ಮೆ ಮತ್ತೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಷಿಯಾ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಯುಯಾನ್ ತನ್ನ ಹೋಂ ವರ್ಕ್ ಮುಗಿಸಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಲು ಹೋದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆಲೆಸಿತ್ತು.

ಮಾಗಿ ಕಾಲ ಬಂದಾಗಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ಚಳಿಗಾಲ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಲು ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್‌ನವರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಲೂ, ಹೋದ ವರುಷ ಷಿಯಾ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಟಲ್ ಲೈನಿಗ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಕೋಟನ್ನು ಹೊಲಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಲು ಡೆಸಿನ ಮೇಲೆ ಹರಡಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪದರ ಹತ್ತಿಯ ಲೈನಿಂಗ್ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಫೂ ಅರೆಬರೆದ ಲೇಖನವನ್ನ ಬುಕ್‌ಕೇಸಿನಿಂದ ಎಳೆದು ಡೆಸ್ಕಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತ.

"ಒಂದು ನಿಮಿಷ" ಅವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಬೇಗ ಮುಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ." – ಎಂದು ಆತುರಾತುರವಾಗಿ ಹೊಲಿಯ ತೊಡಗಿದಳು.

ಆದರೆ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೋಟನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಫೂ ಹೇಳಿದ – "ಒಂದು ಆರು ಚದರ ಮೀಟರುಗಳಷ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಣೆ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ವಾ? ಕಡೆಯ ಪಕ್ಷ ಡೆಸ್ಕ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟಾದರೂ!"

ಹೊಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಆತುರದಲ್ಲೆದ್ದು, ಅರ್ಧ ಮುಗಿದದ್ದನ್ನು ಮಡಿಚಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದಳು – "ನಾನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಡೆಸ್ಕನ್ನು ನೀನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು."

"ಆದರೆ ಯಾಕೆ? ಈಗ ಹೊತ್ತಾಗಿದೆ."

ಜಾಕೆಟ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು – "ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೇನೆ ಎರಡು ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಿವೆ. ರೋಗಿಗಳು ಹೇಗಿದ್ದಾರೇಂತ ಹೋಗಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ."

ಅನೇಕ ಸಲ ಸಂಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಫೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೀಟಲೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ – "ನೀನು ಇಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲೇ ಇರುತ್ತೆ."

"ತುಂಬಾ ಚಳಿ ಇದೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಟು ಹಾಕಿಕೋ."

ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿತ್ತು ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ.

"ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಬೇಗ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಕ್ಷಮಾಪಣೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಒಂದಿಬ್ಬರು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ರೋಗಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರು ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್. ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡು, ತೀರಾ ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಒಬ್ಬ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುತಿ. ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟ ಕನಸುಗಳು ಬಿತ್ತೂಂತ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವರನ್ನು ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲೇಬೇಕು."

ಹೇಳಿದಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು. ಫೂ ಇನ್ನು ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ವನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡೋದು ಬೇಡವೆನಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊದಿಸಿ, ತಾನೂ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಫೂ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಮಲಗಿದ್ದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರೆಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ದೀಪದ ಬೆಳಕು ಅವಳ ನಿದ್ದೆಗೆ ಭಂಗ ತಂದಿತೇನೋ ಎನಿಸಿ, ದೀಪವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಪೇಪರನ್ನು ಅಡ್ಡ ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೆ ಮಗ್ನನಾದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸಣ್ಣ ಗೊರಕೆ ತೆಗೆದಳು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಅದು ನಟನೆ ಎನಿಸಿತು. ಎಷ್ಟೋಸಲ, ನಿದ್ದೆ ಬಾರದಿದ್ದಾಗ, ಹೀಗೆಯೇ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಂತೆ ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬಾರದಿರಲೆಂದು.. ಅವನಿಗೆ ಅವಳ ಈ ಗುಟು ಎಷ್ಟೋ ಹಿಂದೇನೇ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

'ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅವನೂ ಕಾಲು ನೀಡಿ ಮೈಮುರಿದು ಎದ್ದು, "ನಾನೂ ಇನ್ನು ಮಲಗುತ್ತೇನೆ" – ಎಂದು ಕೊಂಡ.

"ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ! ನನಗಾಗಲೇ ಅರ್ಧ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿದೆ" – ಎಂದು ಲೂ ಹೇಳಿದಳು.

ಡೆಸ್ಕಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಫೂ, ಪೂರ್ತಿಯಾಗದ ತನ್ನ ಲೇಖನದ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತಾ "ಇವತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನು ಸಾಕು" – ಎಂದುಕೊಂಡ.

"ನಿನ್ನ ಲೇಖನ ಏನಾಯಿತು? ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಬರೆದು ಮುಗಿಸದಿದ್ದರೆ, ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗಾಗುತ್ತೆ?"

"ಹತ್ತು ವರುಷ ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ."

ಲೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಸ್ವೆಟರ್ ತೆಗೆದು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಂಚಕ್ಕೆ ತಲೆ ಆನಿಸಿ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು–

"ಈಗ ನಾನು ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಹೇಳು ನೋಡೋಣ."

"ನೀನು ಈಗ ಯಾವುದರ ಬಗ್ಗೇನೂ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮಲಗು. ಬೇರೆಯವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಿಕೋ."

"ನೋಡು, ನಾನೇನೂ ತಮಾಷೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿಗೆ ಹೋಗೋದೆ ಉತ್ತಮ. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು."

ಫೂ ಅವಳನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ. ಅವಳ ಮುಖ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳು ಕುಣಿಯುತ್ತಿವೆ. ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ವಿಚಾರ ಅವಳಿಗೆ ಖುಷಿ ತಂದಿತ್ತು.

"ನಾನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಂದ, ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ."

"ಸಾಕು ಮಾಡು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಂದೇನು..."

ಲೂ ಮಧ್ಯೆ ನುಡಿದಳು – "ಅದು ಹೇಗಿಲ್ಲ! ನಾನು ಡೈವೋರ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದೆಯ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ವಿಜ್ಞಾನಿಗೆ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಏನಾದರಾಗಲೀ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹದಿನಾರು ಗಂಟೆಗೆ ಏರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ."

"ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತೆ. ಮನೆ, ಮಕ್ಕಳು – ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ!... ಖಂಡಿತಾ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ!"

"ಯಾಕಾಗೋಲ್ಲ? ನೀನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತೆ. ನಾನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಭಾಯಿಸಬಲ್ಲೆ."

ಫೂ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದ. ಲೂ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು – "ನೀನೇ ಒಂದು ಸಲ ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಿದೆಯಾ? – 'ನಾನು ತುಂಬ ಗಟ್ಟಿ ಹೆಣ್ಣು' ಅಂತ. ನಾನೆಲ್ಲ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಉಪವಾಸ ಹಾಕೊಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ."

ಕೊನೆಗೆ ಫೂ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡು ಒಪ್ಪಿದ ಮರುದಿವಸದಿಂದಲೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು.

"ಚೈನಾದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ!" – ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದ.

"ಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚೈನಾದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಳೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರು ಅನೇಕರು ಹುತಾತ್ಮರಾದರು. ಈಗ ಆಧುನಿಕ ಚೈನಾದ ರಚನೆಗಾಗಿ, ಬಲಿದಾನಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರದಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಇದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೆ."

ತನಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮುಂದುವರೆಸಿದ. ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಮೈ ಚಾಚುವ ಮೊದಲು ಲೂ ಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ, ಅವಳಾಗಲೇ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ, ಈ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ತೃಪ್ತಿ, ಸಂತೋಷಗಳು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದರೆ ಯಾರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು? ಮೊದಲ ದಿನವೇ ಅವರ ಯೋಜನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆ ತಲೆಕೆಳಗಾಗುತ್ತವೆ – ಎಂದು.

* * *

೧೩

ಲೂ ಳ ಖಾಸಗಿ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸೋಲು ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಅವಳು ಮಾಡಿದ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದವು.

ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಹತ್ತುನಿಮಿಷ ಮೊದಲೇ ವಾರ್ಡಿನೊಳಗೆ ಬಂದಳು. ಡಾ॥ ಸನ್‌ರು ಅವಳಿಗಾಗಿ, ಆಗಲೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

"ಗುಡ್ ಮಾರ್ನಿಂಗ್ ಡಾ॥ ಲೂ!" ಅವಳನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ. ನಮಗೆ ಕಣ್ಣಿನ ದಾನಿಯೊಬ್ಬರು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತೇ ಕಾರ್ನಿಯಾ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪ್ಲಾಂಟ್ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲ?

"ಅದ್ಭುತ! ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಆಪರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕೂಂತ ರೋಗಿಯೊಬ್ಬರು ಕಾಯ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ" ಉಕ್ಕಿ ಬಂದ ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ ನುಡಿದಳು.

"ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಎರಡು ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಿವೆ. ಮೂರನೆಯದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಾ?"

"ಖಂಡಿತ" ಎಂದು ತನಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇದೆಯೆಂಬಂತೆ ದೃಢವಾಗಿ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು.

"ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ... ಎಲ್ಲ ನಿರ್ಧಾರ ಆದ ಹಾಗೆ ಆಯ್ತು", ಎಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಆತ ತಾನೇ ಬಂದ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳ ತೋಳು ಹಿಡುದು ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್ ಕಡೆ ನಡೆದಳು. ಲೂ ತುಂಬಾ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಆರಾಮವಾಗಿ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೊರಟಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿ ನಡೆದಳು.

ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್ ವಿಶಾಲವಾಗಿ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ, ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿತ್ತು.ಕೆಂಪು ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಜಿನ ಬಾಗಿಲುಗಳ ಮೇಲೆ 'ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್' ಎಂದು ಬರೆದಿರುವುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ರೋಗಿಯನ್ನು ಗಾಲಿಗಳ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಗಿಲಿನ ಮೂಲಕವೇ ಒಳಗೆ ತಂದಾಗ, ರೋಗಿಯ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಬಂಧುಗಳು ಮೊದಲಾದವರು ಕುತೂಹಲವಾಗಿ, ನಿಗೂಢವೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಜಾಗವನ್ನು, ಸಾವು ಸುಳಿದಾಡುವ ಜಾಗವೆಂಬಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಆ ಬಾಗಿಲಿನ ಆಚೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್ ಭೀತಿ, ತಲ್ಲಣಗಳ ಎಡೆಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಭರವಸೆಯ ತಾಣವಾಗಿದೆ. ಒಳಗೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಾರಿಡಾರಿನ ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ತೆಳು ಹಸಿರು ಬಣ್ಣವನ್ನು ಹಚ್ಚಲಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರುಗಳೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿವೆ. ಸರ್ಜನರು, ಅವರ ಸಹಾಯಕರು, ಅನೀಸ್ತೀಯಾ ನೀಡುವವರು, ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಮೊದಲಾದವರು ವ್ಯಸ್ತರಾಗಿ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಶಿಸ್ತಿನ, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಿನ ಜಾಗವೆಂದರೆ ಇದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶಾಂತ, ಯಾರದೂ ಮಾತಿಲ್ಲ; ನಗೆಯಿಲ್ಲ.

ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಜಿಯಾವೋರನ್ನು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಥಿಯೇಟರೊಳಗೆ ತಂದರು. ಕೆನೆ ಬಣ್ಣದ ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ಮದ್ದಿನಿಂದ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಒಗೆದ ಟವೆಲಿನಿಂದ ಆತನ ತಲೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿದಳು. ಬಾದಾಮಿಯಾಕಾರದ ರಂಧ್ರದೊಳಗಿಂದ ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಲೂ ಆಪರೇಟಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ ಬಳಿಯ ಸ್ಟೂಲೊಂದರ ಮೇಲೆ ಆಗಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಸ್ಟೂಲನ್ನು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೋ ಕೆಳಕ್ಕೊ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಲೂ ಳದು ಪುಟ್ಟ ಆಕಾರ, ಗಾತ್ರ. ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವಳು ಸ್ಟೂಲನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ದಿನ ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಬೇಕಾದ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈ ಕೆಲಸ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳದೇ ಇರಬೇಕೆನಿಸಿ, ಅವಳ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ನೋಟ ಬೀರಿದಳು. ಆಪರೇಷನ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಕರಣಗಳ ಟ್ರೇಯೊಂದನ್ನು ಲೂಳ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ದೂಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ರೋಗಿಯ ಎದೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ, ಸರ್ಜನ್ ಕೈಗೆ ಎಟುಕುವಂತೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಸಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು.

ಜಿಯಾವೋರ ಕಣ್ಣನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ "ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡೋಣವೇ?" – ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು – "ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರಾಳವಾಗಿರಿ. ಮೊದಲು ಲೋಕಲ್ ಅನೀಸ್ತಿಯಾದ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡೋಣ. ಆಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೋವೆ ಗೊತ್ತಾಗೊಲ್ಲ. ಆಪರೇಷನ್ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯೋಲ್ಲ."

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಏಕಾಏಕಿ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡ, – "ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೇ ಇರಿ!" ಏನಾಯ್ತು? ಲೂ ಮತ್ತು ಜಿಯಾಂಗ್ ಇಬ್ಬರೂ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ನಿಂತರು. ಜಿಯಾವೋ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಟವೆಲನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆದು ತಲೆ ಎತ್ತಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಲೂಳ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ಮಾಡಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ – "ನೀವೇ.... ನೀವೇನಾ ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ. ಆವತ್ತು ನನಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದು?"

ಗ್ಲೋವ್ಸ್ ಧರಿಸಿದ ಕೈಗಳನ್ನು, ಆತ ಮುಟ್ಟುವನೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಮಾತನಾಡಲೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ತೀರಾ ಭಾವುಕನಾಗಿ "ಹೌದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಲೂ ಹೌದು. ಅಂದು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿದವರು ಖಂಡಿತ ನೀವೇ ಆಗಿದ್ದೀರಿ. ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾತಾಡಿದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಧ್ವನಿ, ದಾಟಿ ಎಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮದೇ! ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವರು ನೀವೇ!!"

"ಹೌದು ನಾನೇ ಅದು"–ಲೂಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

"ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಯಾಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ? ನಿಮಗೆ ನಾನೆಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞ!"

"ಅದೇನೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ..." ಲೂಗೆ ಹೇಳಲು ಬೇರೇನೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಟವೆಲಿನ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು. ನರ್ಸನ್ನು ಕರೆದು, ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಹೇಳಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಜಿಯಾವೋ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೇಳಿದಳು– "ಈಗಲಾದರೂ ಶುರು ಮಾಡೋಣವೇ, ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್?"

ಜಿಯಾವೋ ನೀಳವಾಗಿ ಉಸಿರೆಳೆದ. ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಶಾಂತವಾಗಲು ಅವನಿಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಲೂ ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು – "ಸ್ವಲ್ಪಾನೂ ಕದಲಬಾರದು. ಮಾತನಾಡಬಾರದು. ಈಗ ನಾವು ಆರಂಭಿಸುತ್ತೇವೆ."

ಲೂ ಬಹಳ ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ಅವನ ಕೆಳರೆಪ್ಪೆಯ ಕೆಳಗೆ ನೋವೋಕೈನ್ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ನೀಡಿದಳು. ಆಪರೇಷನ್ ಆರಂಭಿಸಿದಳು. ಇಂತಹ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಸಲ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ಪ್ರತಿಸಲವೂ ಶಸ್ತ್ರೋಪಕರಣವೊಂದನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಹೊಸಬಳಂತೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಸೂಜಿಯ ಹಿಡಿಯೊಂದನ್ನು, ಚೂಪಾದ ತನ್ನ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಸೂಜಿಯ ಹಿಡಿ ಕತ್ತರಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಸೂಜಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿದಳು.

"ಏನಾಗ್ತಿದೆ?" – ಜಿಯಾಂಗ್ ಮೆದುವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸುವ ಬದಲು, ಕೊಕ್ಕೆಯಾಕಾರದ ಸೂಜಿಯನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ಹಿಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, "ಹೊಸದೇನು ಸೂಜಿ?" ಎಂದಳು.

ನರ್ಸ್ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಳು – "ಹೌದು ಹೊಸದು."

ಲೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸೂಜಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳಗೇ ಗೊಣಗಿದಳು– "ಇಂತಹ ಸೂಜಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೇಗೆ?"

ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಬಳಸುವ ಉಪಕರಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಲೂ ಮತ್ತು ಇತರರು ದೂರಿತ್ತಿದ್ದರು. ಅವುಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದರೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ, ಮಧ್ಯೆ ಹಾಳಾದ ಒಂದೆರಡು ಉಪಕರಣಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಕತ್ತರಿ, ಚೂರಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೆಗೆದಿಡುವಂತೆ ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಎಲ್ಲಾ ಹಳೆಯ ಉಪಕರಣಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಹೊಸದನ್ನು ತಂದಿರಿಸಿರುವುದು, ಅಂದು ಅವಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ದುರಾದೃಷ್ಟ. ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಈ ಸೂಜಿಯೊಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳು ತಾಳ್ಮೆಗೆಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನರ್ಸ್ ಮೇಲೆ ಕೂಗಾಡಿದಳು. ನರ್ಸ್ ನಿರಪರಾಧಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೊಂಡಾದ ಸೂಜಿ ಆಪರೇಷನ್ ತಡಮಾಡುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ರೋಗಿಯ ನೋವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಿಟ್ಟುಗೊಂಡ ಲೂ; ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ, ಜಿಯಾವೋರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದಳು – "ಬೇರೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ." ಅವಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆದೇಶವಿತ್ತು. ನರ್ಸ್ ಪ್ರತಿಮಾತಾಡದೆ ಸ್ಟೆರ್ಲೈಜರ್‌ನಿಂದ ಹಳೆಯ ಸೂಜಿಯೊಂದನ್ನು ತಂದಿತ್ತಳು.

ಥಿಯೇಟರ್ ನರ್ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಲೂಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಗೌರವವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳ ಶಿಸ್ತು, ಜಾಣ್ಮೆ, ಕೌಶಲ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನವಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರ್‌ನ ಅಧಿಕಾರ ಅವನ ಸ್ಕಾಲ್ ಪೆಲ್ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕಣ್ಣಿನ ತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದರೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ; ಕೆಟ್ಟವನಾದರೆ ಇರುವ ಕಣ್ಣನ್ನೂ ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಲೂ ಗೆ ಅಧಿಕಾರ, ಅಂತಸ್ತು ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಳಿಗಿದ್ದ ಪ್ರತಿಭೆ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದವು.

ಜಿಯಾವೋನ ದೇಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲುಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಮುಗಿದಿತ್ತು.

"ಕದಲಬೇಡ"– ಲೂ ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು.

"ಕದಲಬೇಡ!" ಅವಳ ಮಾತನ್ನೇ ಪುನರುಚ್ಚಿಸಿದಳು ಜಿಯಾಂಗ್.

"ಏನಾಗಿದೆ ನಿಮಗೆ?"

"ನನಗೆ ಕೆಮ್ಮು ಬರುತ್ತಿದೆ!" ಟವೆಲಿನೊಳಗಿಂದ ತಡಬಡಿಸುವ ದನಿ ಕೇಳಿಬಂತು.

ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಹೀಗಾಗಬಹುದೆಂದೇ ಹೆದರಿದ್ದಳು. ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಮ್ಮು ಬರಬೇಕೇ? ಇದೇನಾದರೂ ಮಾನಸಿಕ ಭಾವನೆಯೇ? ಅಭ್ಯಸ್ತವಾದ ಪ್ರತಿಸ್ಪಂದನವೇ?

"ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ?"

"ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ.... ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" – ಆತ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುತ್ತಲೇ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

"ಒಂದು ನಿಮಿಷ! ಉಸಿರು ಬಿಡಿ. ಕೆಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೀರಿ!"

ಆತ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಲೂ ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆತ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿ ಸಾಯುವನೇನೋ ಎಂಬ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೇಗ ಬೇಗ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೆ ಹೊಲಿಗೆ ಮುಗಿದದ್ದೇ ಲೂ ನಿರಾಳವಾದಳು. "ಈಗ ಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಕೆಮ್ಮಬಹುದು – ಆದರೆ ತುಂಬಾ ಜೋರಾಗಿ ಅಲ್ಲ."

ಆದರೆ ಆತ ಕೆಮ್ಮಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಈಗ ಆತನ ಉಸಿರಾಟವೂ ಯಾವುದೇ ಏರುಪೇರಿಲ್ಲದೆ, ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಆಗತೊಡಗಿತ್ತು.

"ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಕೆಮ್ಮಬಹುದು. ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ" – ಜಿಯಾಂಗ್ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದಳು.

"ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ" – ಅಪರಾಧ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು.

"ನೀವು ಮುಂದುವರೆಸಿ. ಈಗ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ."

ಜಿಯಾಂಗ್ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಅಷ್ಟೊಂದು ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಲೂ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳ ಕಡೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಿದ್ದಳು. ಜಿಯಾಂಗ್‌ಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕರು. ಇದೆಲ್ಲಾ ದಿನ ದಿನದ ಕೆಲಸದ ಒಂದು ಭಾಗ!

ಲೂ ಹಾಕಿದ ಗಂಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಆಪರೇಷನ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಸ್ಟೂಲಿನ ಮೇಲಿಂದ ಎದ್ದು, ಲೂ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಮೇಜಿನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಳು. ಜಿಯಾವೊಂದರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಜಿಯಾವೋ ಲೂಳನ್ನು ಕರೆದ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ಮಗುವಿನಂತೆ, ಕಂಪಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ,

ಲೂ ಆತನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದರು.

"ಏನಾದರೂ ಬೇಕಾಗಿತ್ತಾ?" ಲೂ ಆತನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಆತ ಅವಳ ಕೈಗಳಿಗಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಲುಗಿಸಿದ. ಅವಳಿನ್ನೂ ಗ್ಲೋವ್ಸ್ ತೆಗೆದಿರಲಿಲ್ಲ. "ಎರಡು ಸಲವೂ ನಾನು ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ...."

ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಲೂ ಸ್ತಬ್ಧಳಾದಳು. ನಂತರ ಆತನನ್ನು ಆತನ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದಳು. "ಅದೆಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಒಂದೆರಡು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಈ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ತೆಗೆದುಬಿಡುತ್ತೇವೆ."

ಆತನನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಲೂ ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ನಲ್ವತ್ತು ನಿಮಿಷದ ಆಪರೇಷನ್‌ಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಬಳಿ ಗೌನ್, ಗ್ಲೋವ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಬೇರೊಂದು ಜೊತೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ನರ್ಸ್ ಗೌನನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಜಿಯಾಂಗ್ ಕೇಳಿದಳು "ಆರಂಭಿಸೋಣವೇ?"

"ಓ ಎಸ್" – ಎಂದಳೂ ಲೂ

* * *

೧೪

"ಮುಂದಿನ ಆಪರೇಷನ್ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೋ" – ಅವಳ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಇತ್ತು. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಮೂರನೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವಿಯಂತೆ" – ಜಿಯಾಂಗ್ ಮುಂದುವರೆದು ನುಡಿದಳು.

ಲೂ, ಮುಗುಳ್ನಗುತ್ತಲೇ, ಬೇಡವೆಂದಳು "ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ವ್ಯಾಂಗ್‌ಳ ವಿಚಾರ ನಿನಗಷ್ಟು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಗು ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನನಗೇ ಬಿಡು. ಅದೇ ಒಳ್ಳೇದು."

ಮಗು ಸ್ಟ್ರೆಚರ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಎಳೆದು ತರಬೇಕಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಬಿಳಿಯ ಗೌನು ಅವಳಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪದೆ ಹಟ ಮಾಡಿದಳು.

"ಆಂಟಿ ಲೂ, ಬೇಡ! ಬೇಡ! ನನಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ. ತುಂಬಾ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳು, ನನಗೆ ಆಪರೇಷನ್ ಬೇಡಾಂತ!"

ಡಾಕ್ಟರುಗಳು, ನರ್ಸುಗಳು ಮೊದಲಾದವರು ಧರಿಸಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉಡುಪುಗಳು ಅವಳ ಹೆದರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು. ಅವಳ ಎದೆ ಡವಗುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ನರ್ಸುಗಳ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣಗುತ್ತ, ಅವಳ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಲೂ ಳನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಲೂ ಟೇಬಲ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವಳನ್ನು ಪುಸಲಾಯಿಸಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು. "ಬಾ ಮರಿ, ಈ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ತೀನಿಂತ ನನಗೆ ನೀನು ಪ್ರಾಮಿಸ್ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ? ಎಲ್ಲಿ.... ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು!.... ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಏನಿದೆ ಹೇಳು? ... ಒಂದು ಸಲ ಅನೀಸ್ತಿಸಿಯಾ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ, ನಿನಗೆ ನೋವೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ."

ಷಿಯಾವೋಮನ್‌ಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಬಟ್ಟೆ ಲೂಗೆ ನಗು ಬರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಲೂಳ ಕರುಣೆ, ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿದಳು. ನರ್ಸೊಬ್ಬಳು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಟವಲೊಂದರಿಂದ ಮುಚ್ಚಿದಳು. ಸನ್ನೆಯಿಂದ ಅವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕುವಂತೆ ಲೂ, ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಈ ಪುಟ್ಟರೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಲೂ, ಟೇಬಲನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು. "ಷಿಯಾವೋ, ನೋಡು ನೀನು ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ವಾ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೀಗೇ ಮಾಡೋದು. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಆಗೋದೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನಿನಗೆ ನಾನೊಂದು ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೂ ನೋವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತೆ!" ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಚುಚ್ಚಿದಳು.

ಲೂ, ಡಾಕ್ಟರ್ ಅಷ್ಟೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಿಂಡರ್ ಗಾರ್ಟನ್ ನರ್ಸ್, ತಾಯಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಗಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಮಗುವಿನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಜಿಯಾಂಗ್ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಕತ್ತರಿ, ಸೂಜಿ, ಚೂರಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೆಳ್ಳೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ತಂತುವನ್ನು ಎಳೆದು ನೇರ ಮಾಡಿದಾಗ, ಷಿಯಾಗೆ ತಲೆ ಸುತ್ತಿದಂತೆ, ಓಕರಿಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು.

"ನೊಂಗೊಂಥರಾ ಆಗ್ತಿದ್ದರೆ, ನೀಳವಾಗಿ ಉಸಿರೆಳಿದುಕೋ... ಆಂ.... ಈಗ ಸರಿಯಾಯ್ತು... ಇನ್ನೂ ಏನಾದರೂ ಆಗ್ತಿದೆಯೆ? .... ಇಲ್ಲ, ಸರಿಹೋಯ್ತಾ?... ಇನ್ನೇನು ಮುಗಿತಾ ಬಂತು... ಆ... ಈಗ ಒಳ್ಳೇ ಹುಡುಗಿ!"

ಲೂ ಳ ಮಾತುಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಬರೆಸಿತು. ಆಪರೇಷನ್ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಹಾಕಿ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್‌ನಲ್ಲಿ ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು. ಹೋಗುವಾಗ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿಯೇ, ತನಗೆ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು – "ಆಂಟಿ ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು" – ಎಂದು ಮುದ್ದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅದ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಅರ್ದಗಂಟೆ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಲೂ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಬೆವರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಣೆ, ಕಂಕುಳು, ಒಳಭಾಗವೆಲ್ಲಾ ಬೆವರಿನಿಂದ ತೋಯ್ದು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಬೇಸಿಗೆಯ ಕಾಲವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಸಮನೆ

ಮಾಡಿದ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳಿಂದಾಗಿ ಅವಳ ಬೆರಳುಗಳು ನೋಯುತ್ತಿದ್ದವು. ತೋಳುಗಳು ಜೋಮು ಹಿಡಿದಿದ್ದವು.

ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಗೌನನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಮತ್ತೊಂದು ಗೌನ್ ಧರಿಸಬೇಕೇಂದುಕೊಂಡಾಗ, ಬವಳಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಒಂದು ಸಲ ಮೈ ಕೊಡವಿ, ಗೌನಿನೊಳಕ್ಕೆ ಕೈಗಳನ್ನು ತೂರಿಸಿದಳು. ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಲು ನರ್ಸೊಬ್ಬಳು ಓಡಿ ಬಂದಳು.

"ಡಾ॥ ಲೂ! ನಿಮ್ಮ ತುಟಿಗಳು ಇದೇನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಣ್ಣಗೆಟ್ಟಿವೆ?" ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜಿಯಾಂಗಳೂ ಲೂ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. "ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೆ!" ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕಿರುಚಿದಳು. "ಎಷ್ಟೊಂದು ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ!"

ಲೂ ನಿಜವಾಗಿ, ನಿಸ್ತೇಜವಾಗಿ ಬಣ್ಣಗೆಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಕಣ್ಣಿನ ಕೆಳಗೆ ಕಪ್ಪು ಉಂಗುರಗಳು ಮೂಡಿದ್ದವು. ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ರೋಗಿಯಂತೆ ಕಂಡಳು!

ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ಜಿಯಾಂಗ್‌ಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವಳ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದವು. ಲೂ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು – "ಏನಾಗಿದೇಂತ ಇಷೊಂದು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡ್ತೀ? ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ."

ಇನ್ನೊಂದು ಆಪರೇಷನ್ ಮುಗಿಸಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಭರವಸೆ ಅವಳಿಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಭರವಸೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇಷ್ಟು ವರುಷಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

"ನಾವು ಮುಂದುವರೆಸೋಣವೇ?" – ನರ್ಸ್ ಕೇಳಿದಳು.

"ಹೌದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ."

ಆಪರೇಷನ್ ನಿಲ್ಲಿಸೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದಾನಿಯ ಕಣ್ಣನ್ನು ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಇಡುವುದಾಗಲೀ ಆಪರೇಷನ್ ತಡಮಾಡುವುದಾಗಲೀ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರೆಯಲೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

"ವೆಂಟಿಂಗ್"– ಜಿಯಾಂಗ್ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೇಳಿದಳು "ಒಂದರ್ಧ ಗಂಟೆ ನಿಧಾನ ಮಾಡೋಣ."

ಲೂ ಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿದಳು. ಆಗ ತಾನೇ ಹತ್ತು ದಾಟಿತ್ತು. ಅರ್ಧಗಂಟೆ ಮುಂದೂಡಿದರೆ ಕೆಲವು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ತಡವಾಗುತ್ತೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೆ.

"ಮುಂದುವರೆಸೋಣವೇ?" ನರ್ಸ್ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು.

"ಆಗಬಹುದು."

* * *

೧೫

ಲೂ ನಡೆಸುವ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡಲು, ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಂದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಬಂದು ಮುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಲು, ಅವಳು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪರ್ಮಿಷನ್ ಪಡೆದಿದ್ದರು.

ಅಂಕಲ್ ಜಾಂಗ್‌ರನ್ನು ನರ್ಸೊಬ್ಬಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಹತ್ತಿಸಿದಳು. ಜಾಂಗ್ ಇನ್ನೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ನಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ.

ಈ ಟೇಬಲ್ ಆತನಿಗೆ ಸಾಲದಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಟೇಬಲ್‌ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಜೋಲಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆತ ಗಡುಸಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ನರ್ಸ್ ಜೊತೆಗೆ ವಿನೋದವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಆಕೆಗೆ ನಗು ಬರಿಸಿತು– "ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗಬೇಡ ಹುಡುಗಿ!" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ನಕ್ಕ. "ಒಂದು ಸಲ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವೈದ್ಯರ ತಂಡ, ನನ್ನನ್ನು ಆಪರೇಷನ್‌ಗೆ ಬಲವಂತ ಪಡಿಸದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಸತ್ತಾದರೂ, ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದನೇ ಹೊರತು ನಿಮ್ಮ ಚಾಕುವಿನಿಂದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕೊಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಬ್ಬ! ಉಕ್ಕಿನ ಚಾಕು ನನ್ನ ಕಣ್ಣೊಳಗೆ ಇಳಿದು ಹೋಗುವುದು... ಉಹ್! ಇಷ್ಟೆಲ್ಲದರಿಂದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಒಳ್ಳೇದಾಗುತ್ತೋ, ಕೆಟ್ಟದಾಗುತ್ತೋ... ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ? ಅಹ್ಹಹ್ಹಹಾ".... ಎಂದು ನಕ್ಕ.

ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನ ನರ್ಸೊಬ್ಬಳು ಹುಲ್ಲುಗಿಂಜುತ್ತಾ ಮೆದುವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು– "ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆತ್ತಗೆ ಮಾತಾಡಿ."

"ಗೊತ್ತಮ್ಮಾ ಹುಡುಗಿ ಗೊತ್ತು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಜೋರಾಗಿ ಮಾತಾಡಬಾರದು ಅಲ್ವಾ!"– ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಏನನ್ನೋ ವಿವರಿಸುವಂತೆ, "ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ವಾಸಿ ಮಾಡೋಕೆ ಆಗುತ್ತೇಂತ ತಿಳಿದಾಗ ನನಗೆ ಹೇಗಾಯ್ತು ಅಂತ ನೀನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ನನಗೆ ನಗಬೇಕು ಅಂತ ಅನಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಅಳಲೂ ಬೇಕೆನಿಸಿತು. ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಕಣ್ಣು ಹೋಯಿತು. ಕುರುಡನಾಗೇ ಸತ್ತ. ನನ್ನಂಥ ಕುರುಡ ಎಂದಾದರೂ ಹೊಳೆಯುವ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆಯೇ? ಎನಿಸಿತ್ತು. ಕಾಲ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ... ಏನಂತೀಯ?"

ನರ್ಸ್ ಕಿಸಿ ಕಿಸಿ ನಕ್ಕಳು. ನಗುತ್ತಲೇ ಟವೆಲಿನಿಂದ ಆತನ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದಳು. "ಮತ್ತೆ ಕದಲಬೇಡಿ ಅಂಕಲ್!.... ಟವೆಲನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಟೆರಲೈಜ್ ಮಾಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ"– ಎಂದಳು ನರ್ಸ್.

"ಆಯ್ತುಯ್ತು" ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ –"ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ವಿಧೇಯನಾಗಿರಬೇಕು."

ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ತೋಳುಗಳನ್ನೆತ್ತಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಚಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿದ್ದ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿದ ನರ್ಸ್ ಹೇಳಿದಳು – "ಹೀಗೆ ನೀವು ಮಿಸುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಈ ಪಟ್ಟಿಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಟೇಬಲ್‌ಗೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲಿನ ನಿಯಮ ಅದೇ. ಗೊತ್ತೇನು?"

ಜಾಂಗ್ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದ. ಆಮೇಲೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡ. "ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿ ಹುಡುಗಿ! ಈಗ ನೀವು ಏನು ಬೇಕೋ ಮಾಡಿ. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗಾಗಿ ನಾನು ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿಧೇಯನಾಗತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಬೇರೇನಾದರೂ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಮಾತೇ ಬೇರೆ. ನಾನು ಕುರುಡನಾಗಿದ್ದರೂ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸಲ ಗದ್ದೆ ಕಡೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ. ನಾನಂತೂ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹಿ... ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ! ಏನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು... ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋದೂಂದ್ರೇನೇ ಆಗೋದಿಲ್ಲ.

ಆತನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನರ್ಸ್‌ಗೆ ಮತ್ತೆ ನಗು ಬಂತು. ಆತನಿಗೂ ಕಚಗುಳಿ– "ನೀವೇನಾ ಡಾ॥ ಲೂ? ನಿಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದಲೇ ನಾನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆ.... ತಮಾಷೆ ನೋಡಿ! ನಾನು ಕಣ್ಣು ಕಳೆದುಕೊಂಡಾಂಗಿನಿಂದ ನನ್ನ ಕಿವಿಗಳು ಬಹಳ ಚುರುಕಾಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ!"

ಆತ ತುಂಬ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಲೂಗೆ ನಗದೆ ವಿಧಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಪರೇಷನ್ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ದಾನಿ ನೀಡಿದ್ದ ಕಾರ್ನಿಯಾವನ್ನು ಫಿಯಲ್ ಒಳಗಿಂದ ತೆಗೆದು ಒಂದು ತುಂಡು ಜಾಲರಿಗೆ ಹೊಲಿದಳು. ಜಾಂಗ್ ಮತ್ತು ನಿಮಿರಿ ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದ–

"ಹುಂ! ಹಾಗಾದರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಹೊಂದಿಸಬಹುದು! ನನಗಿದು ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ."

"ಕಣ್ಣನ್ನೇ ತಂದು ಇಡೋದಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲಿನ ಪದರವನ್ನು ಮಾತ್ರ"– ಜಿಯಾಂಗ್ ಆತನನ್ನು ತಿದ್ದಿದಳು.

"ನನಗೇನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣೋಲ್ಲ." ಆತನಿಗೆ ಇವರಗಳು ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಡಿದಾಗಿ ಉಸಿರುಬಿಡುತ್ತಾ ಮುಂದುರೆಸಿದ, – "ತುಂಬಾ ಜಾಣ್ಮೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಅಲ್ವಾ?... ನಾನು ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋದಾಗ, ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿ ಮಂದಿ, ವಾಸಿಯಾದ ನನ್ನ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತಾರೆ,–ನಾನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ದೇವತೆಯನ್ನು ಕಂಡಿರಬೇಕು – ಅಂತ. ಅಹ್ಹ ಹ್ಹಾ! ಹ್ಹ!... ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ದೇವತೆಯನ್ನಲ್ಲ, ನಾನು ಡಾ॥ ಲೂ ಅವರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದು ಅಂತ.

ಜಿಯಾಂಗ್ ಒಳಗೊಳಲೇ ನಗುತ್ತಾ, ಲೂಳತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹೊಡೆದಳು. ಲೂಗೆ ಸಂಕೋಚವೆನಿಸಿತು. ಇನ್ನೂ ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ವಿವರಿಸಿದಳು – "ಎಲ್ಲಾ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಮಾಡೋದನ್ನೇ ನಾನು ಮಾಡಿರುವುದು."

"ಅದೇನೋ ಸರಿ. ಈ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೇ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೇ!.... ತಮಾಷೆ ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ!"– ಎಂದಳು ಜಿಯಾಂಗ್

ಲೂಳ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ಮುಗಿದವು. ಆತನ ಕಣ್ಣು ರೆಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದಳು – "ಈಗ ನಾವು ಶುರು ಮಾಡ್ತೇವೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತವಾಗಿರಿ."

ಜಾಂಗ್ ಬೇರೆ, ಎಲ್ಲ ರೋಗಿಗಳ ಹಾಗಲ್ಲ. ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡೋದು ಉದ್ಧಟತನವಾಗುತ್ತೇಂತ ಆತ ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೆಂದೇ ವಿನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ – ನಾನೀಗ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಮಾಡಿ. ನೋವಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಚೂರಿ, ಚಾಕು ತಗುಲಿದರೆ ನೋವಾಗುವುದಂತೂ ಆಗುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನಾನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಇದೆ... ಅಲ್ಲದೆ..."

ಜಿಯಾಂಗ್ ನಗುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು. "ಅಂಕಲ್ ತುಂಬಾ ಮಾತಾಡಬಾರದು. ಇನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡಿ.

ಕೊನೆಗೆ ಆತ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ.

ಲೂ ಟ್ರೆಫೀನನ್ನು (ಪೆನ್ ಕ್ಯಾಪಿನಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರುವ) ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಪಾರ ದರ್ಶಕವಾಗಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾದ ಕಾರ್ನಿಯಾವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ತೆಗೆದಳು. ದಾನಿಯ ಕಣ್ಣಿನ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಹೊಲಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕತೊಡಗಿದಳು. ಕೂದಲಿಗಿಂತಲೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿತ್ತು ಹೊಲಿಗೆ!

ತುಂಬಾ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಆಪರೇಷನ್ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಗಂಟುಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಮತ್ತೇನೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊಂದು ನಾಜೂಕಾಗಿ

ಕಾರ್ನಿಯಾ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪ್ಲಾಂಟ್ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳೆಲ್ಲ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು – "ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ?"

ಇದರಿಂದ ಲೂಗೆ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಒಂದು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸಿರೆಳೆದಳು. ಜಿಯಾಂಗ್ ತನ್ನ ತೆಳತಿಯನ್ನು ಬಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು. ಆದರೆ ಮಾತಿಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗಿ ಜಾಂಗ್‌ರ ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಪದರ ಪದರವಾಗಿ ಜಾಲರಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಮುಚ್ಚಿದಳು....

ಆತನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಕನಸಿನೊಳಗಿಂದ ಎದ್ದಂತೆ ಎದ್ದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ವಿಗ್ನತೆ, ಚಲನೆಗಳು ಕಂಡವು. ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ, ಕಿರುಚಿಕೊಂಡ – "ಧನ್ಯವಾದಗಳು, ಡಾ॥ ಲೂ!!" ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳು ಮುಗಿದಿದ್ದವು. ಲೂ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಾಲೆಳೆದುಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರಾಣವಿದ್ದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು.... ಪಕ್ಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಂದ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದಳು. ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಒಮ್ಮೆ ಈ ರೀತಿ ನೋವು ಬಂದಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದ, ಇದನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಆಪರೇಷನ್ ಸ್ಟೂಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದು. ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮೊದಲು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳು ಮುಗಿಇದ್ದವು. ತುಂಬಾ ದಣಿದು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ದಣಿವು, ನೋವುಗಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿವೆ.

* * *

೧೬

ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಫೂ ಮನೆ ಕಡೆ ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ದಿವಸ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಉದ್ದೇಶ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೇನೆ, ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತಿನಂತೆ, ಹಾಸಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಸೈಕಲ್ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಆಫೀಸಿಗೆ ಒಯ್ದಿದ್ದ, ಹೊಸ ಬದುಕಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ!

ಅದೇಕೋ ಏನೋ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಅವನ ನಿರ್ಧಾರ ಸಡಿಲವಾದಂತೆನಿಸಿತು. ಲೂ ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಗಿಸಬಲ್ಲೇ?... ದಣಿದು ಉಸ್ಸೆಂದು

ಕಾಲೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಊಟದ ಸಿದ್ಧತೆಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಿರುವ ಲೂ ಳ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗ ಅವನಿಗೆ ನೋವೆನಿಸಿತು; ಅಪರಾಧಿ ಎನಿಸಿತು. ತತ್‌ಕ್ಷಣವೇ ಸೈಕಲ್ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿದು ಕುಳಿತು ಮನೆಯ ಕಡೆ ಪೆಡಲ್ ಮಾಡತೊಡಗಿದ.

ಗಲ್ಲಿಯೊಳಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ್ದೇ, ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಲೂ ಆಗದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಡೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ.

"ವೇಂಟಿಂಗ್! ಏನಾಗಿದೆಯೇ?" ಸೈಕಲ್ ಮೇಲಿಂದ ಹೌಹಾರಿ ಜಿಗಿದು ಅವಳ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದ.

"ಏನಿಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಸ್ತಾಗಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ." ಹಾಗೆಯೇ ಲೂ ತನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಅವನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದಳು.

ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಬಿಳಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಬೆವರಿನ ಹನಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ತುಂಬ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಹೇಳಿದ – "ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲೇ?" ಹಾಸಿಗೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ಹೇಳಿದಳು –

"ನೀನೇನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತೆ." ಹಾಸಿಗೆಯ ಕಡೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ತ್ರಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಫೂ ಅವಳ ಕೋಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದ . ಕಾಲಿನ ಷೂಗಳನ್ನು ಕಳಚಿದ.

"ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ಆಮೇಲೆ ನಾನೇ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತೇನೆ." ಸಾಸ್ ಪ್ಯಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಸಲು ಹೋದ. ಒಂದಷ್ಟು ಶಾವಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದವನು, ಅವಳು ಬಡಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿದ. "ನಮಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕು. ಮುಂದಿನವಾರ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೀಡೈ ಪಾರ್ಕಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೇ? ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಆಗಿಹೋಯಿತು."

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ, ನಾನೇನೋ ರೆಡಿ" – ಫೂ ಒಪ್ಪಿದ. ಅವಳಿಗೇಕೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇಂತಹ ಬಯಕೆ?

ಕಾತರದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ಶಾವಿಗೆ ಕುದಿಸಲು ಒಳಗೆ ನಡೆದ. ಕೈಲಿ ತಿಂಡಿ ಹಿಡಿದು ಬಂದು ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವುದು ಬೇಡವೆನಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದ. ಯುಯಾನ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ

ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ತಿಂದರು. ಆಗ ತಾನೇ ಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನರಳುವುದಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದಳು. ಫೂ ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಪಾತ್ರೇನ ಕೆಳಗಿರಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿದ. ಲೂ ಳ ಮುಖ ಹಿಂಡಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿವರಿಗೆ ಬೆವತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

"ಇನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಆಗೋಲ್ಲ" ದನಿ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿತ್ತು. ಉಸಿರಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೆದರಿದ ಫೂ ಅವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ– "ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ವೇಂಟಿಂಗ್ ನೋವೇನಾದರೂ?"

ತುಂಬ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಎದೆಯ ಕಡೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಫೂ ಡ್ರಾಯರ್ ಎಳೆದು ನೋವನ್ನು ತಡೆಯುವಂತಹ ಮಾತ್ರೆಗಳಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡಿದ. ಅವಳಿಗೇನಾದರೂ ಉಪಶಮನ ಮಾತ್ರೆಗಳು ಬೇಕಾಗಬಹುದೇನೋ ಎಂತಲೂ ಯೋಚಿಸಿದ.

ವಿಪರೀತ ನೋವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಲೂ ಬುದ್ಧಿ ನೆಟ್ಟಗಿತ್ತು. ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಇರುವಂತೆ ಸನ್ನೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು. ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಚಯಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು – "ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ ನನಗೆ!"

ಅವಳ ಖಾಯಿಲೆಯ ಗಂಭೀರತೆ, ಆಗ ಫೂಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಿಗೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಯೇ ಹೊರತು, ಎಂದೂ ತನಗಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕಂಡವಳಲ್ಲ. ಈಗ ತೀರಾ ಅಸ್ವಸ್ಥಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆತುರವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟವನು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ನಿಂತು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದ – "ಹೋಗಿ ನಾನು ಟ್ಯಾಕ್ಷಿ ತರ್ತೇನೆ."

ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿದ. ಡಯಲ್ ಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಾದ. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ನಿರ್ಭಾವದ ದನಿ ಕೇಳಿಬಂತು– "ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಗಳು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ."

"ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಖಾಯಿಲೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ."

"ಆದರೂ ನೀವು ಅರ್ಧಗಂಟೇನಾದರೂ ಕಾಯಬೇಕು." ಫೂ ಎಷ್ಟೋ ಬೇಡಿಕೊಂಡ – ಆಕಡೆಯ ದನಿಗೆ.

ಲೂಳ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಕಣ್ಣಿನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಟೆಲಿಫೋನ್ ಆಪರೇಟರ್‌ಗೆ, ವಾಹನ ಕಳಿಸುವ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಕನೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ.

"ಪರವಾನಗಿ ಚೀಟಿಯಿಲ್ಲದೆ, ನಾವು ಕಳಿಸುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ" – ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಂದಲೂ ಉತ್ತರ ಬಂತು.

"ಹಲೋ! ತುಂಬಾ ಅರ್ಜೆಂಟಾಗಿದೆ" – ರಿಸೀವರೊಳಗೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫೋನ್ ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು.

ಪೊಲಿಟಿಕಲ್ ಟಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರೆ, ಖಂಡಿತ ಸಹಾಯ ಸಿಗಬಹುದೂಂತ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ರಿಸೀವರನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು – "ದಯವಿಟ್ಟು ಅಡ್‌ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಆಫೀಸಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ."

ಆಪರೇಟರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಆತನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ಆಪರೇಟರ್ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡು, ಕಿರುಚಿದ – "ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳ್ರೀ!"

"ಎಲ್ಲಿಗೆ?" ಅವನಿಗೇ ಎಲ್ಲಿಗೆಂದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ – "ಅಡ್‌ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದರೂ ಸರಿ, ಅವರಿಗೇ ಕೊಡಿ. ಫೋನ್ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು, ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಿರಾಶೆಗೊಂಡ ಫೂ, ಕಾರು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಹತ್ತಿರದ ಸಣ್ಣ ವರ್ಕ್‌ಷಾಪಿಗೆ ಹೋದ, ಅವರಿಂದ ಟ್ರೈಸಿಕಲ್ ಮತ್ತು ಟ್ರೈಲರನ್ನು ಬೇಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಅದರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸು, ಫೂನ ಕರುಣಾಜನಕ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸಿದಳಾದರೂ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಟ್ರೈಸಕಲ್ಲು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನಿಂತ ಫೂ ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಬೈಸಿಕಲ್ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ಮೇಲೆ ಲೂಳನ್ನು ಒಯ್ಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಖಂಡಿತ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಾನ್ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಫೂ ನೋಡಿದ. ಯೋಚನೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಕೈಯೆತ್ತಿ ಬೀಸಿದ.

ವ್ಯಾನ್ ನಿಲುಗಡೆಗೆ ಬಂತು. ಲೂಳನ್ನು ವ್ಯಾನಿನ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಡ್ರೈವರ್ ತಕ್ಷಣ ಫೂನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ನಡೆದ. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಕ್ಯಾಬಿನ್‌ನ ಒಳಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಸಿದರು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಕ್ಯಾಷುಯಾಲಿಟಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು.

* * *

೧೭

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಎಂದೂ ಮಲಗಿದವಳಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಆಯಾಸ ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ತಾನೇ ಮುಗಿಲಿನಿಂದ ಬಿದ್ದವಳಂತೆ, ಮೈಯೆಲ್ಲ ನೋವು. ಅಣುವಿನಷ್ಟೂ ಶಕ್ತಿ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಜೋಮು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಆಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈಗವಳ ಎದೆ ಬಡಿತವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿಯಾದಂತೆನಿಸಿತು, ಬರೀ ಶೂನ್ಯಭಾವ.

ಎಷ್ಟು ವರುಷಗಳೋ?... ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ – ಹಿಂದಿನದಾಗಲೀ, ಮುಂದಿನದಾಗಲೀ ಯೋಚಿಸಲೂ ಪುರುಸೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗವಳಿಗೆ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಹೊರೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಳಾದಂತೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಮುಂದೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಿಡುವಿದೆ. ಗತ ಬದುಕನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು, ಮೆದುಳು – ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿ. ನೆನಪುಗಳಿಲ್ಲ; ಭರವಸೆಗಳಿಲ್ಲ; ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಅದೊಂದು ಬರೀ ಕನಸು... ಇಂತಹ ಕನಸುಗಳು ಈ ಮೊದಲು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಬಂದಿವೆ....

ಒಂದು ಸಂಜೆ, ಉತ್ತರದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿ ಊಳಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ಕೇವಲ ಐದು ವರ್ಷ. ಅವಳೊಬ್ಬಳನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಅವಳಮ್ಮ ಎಲ್ಲೋ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಕತ್ತಲಾದ್ರೂ ಅವಳಮ್ಮ ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲು ಸಲ, ಲೂ ಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು; ಒಂಟಿ ಎನಿಸಿತ್ತು. ಜೋರಾಗಿ ಅತ್ತು ಅತ್ತು "ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮ" ಎಂದು ಕರೆದಳು. ಈ ದೃಶ್ಯಯ ಮುಂದೆ ಅವಳ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋಸಲ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಊಳಿಡುವ ಗಾಳಿ; ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡ ಬಾಗಿಲು; ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆ ದೀಪದ ಮುಂದ ಬೆಳಕು.... ಎಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚೊತ್ತಿ ನಿಂತಿವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲ ತಾನು ಕಂಡದ್ದು ಕನಸೋ ನಿಜವೋ ಎಂಬುನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಅದು ಕನಸಲ್ಲಪ; ವಾಸ್ತವ.

ಖಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಜಿಯಾಜಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ದಣಿದುಹೋಗಿದ್ದ. ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿ ಹಾಗೇ

ಮಲಗಿದ. ಎಬ್ಬಿಸದಿದ್ದರೆ, ಖಂಡಿತ ನೆಗಡಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತೆ. ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕೂಂತ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಬಾಯಿತೆರೆದು ಕೂಗಲೂ ಅವಳಿಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕೋಟನ್ನಾದರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೊದಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚುವುದಕ್ಕೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುತ್ತಲೂ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಒಬ್ಬರು ಇರಬಹುದಾದ ಕೋಣೆ ಅದಾಗಿತ್ತು. ತುಂಬಾ ಗಂಭೀರವಾದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಇಲ್ಲಿರಿಸಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವಳನ್ನು ಭೀತಿಯೊಂದು ಆವರಿಸಿತು. "ನಾನಿದ್ದೇನೆಯೇ"

ಮಾಗಿಯ ಗಾಳಿ ಬೀಸುವಿಕೆಗೆ ಬಾಗಿಲು, ಕಿಟಕಿಗಳೆಲ್ಲ ಪಟಪಟನೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡವು. ಕ್ರಮೇಣ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಕತ್ತಲು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು.

ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆವರಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಲೂಗೆ ಎಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟವೆನಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇದು ಕನಸಲ್ಲ. ನಿಜ... ನಿಜ.... ಇದೇ ತನ್ನ ಬಾಳಿನ ಕೊನೆ. ಸಾವಿನ ಆರಂಭ!

ಹೌದು – ಇದೇ ಸಾವು... ಭಯವಿಲ್ಲ, ನೋವಿಲ್ಲ. ಬದುಕು ಕಳಚಿ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭವಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಯುತ್ತಿವೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕರಗುತ್ತಿದೆ. ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ಎಲೆಯಂತೆ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಇತ್ತಿಂದತ್ತ ತೇಲುತ್ತಿದೆ.

ಎಲ್ಲವೂ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಉರುಳುವ ಅಲೆಗಳು ಅವಳೆದೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಸುಳಿದುಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಲೂಗೆ ತಾನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಎನಿಸಿತು...

"ಅಮ್ಮ... ಅಮ್ಮ...."

ಷಿಯಾಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿತು. ದಡದ ಗುಂಟ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನೋಡಿದಳು– ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳು ತೋಳುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದಾಗಿ ಚಾಚಿದಳು.

"ಷಿಯಾ ಓಜಿಯಾ.... ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಮಗಳೇ...."

ಆದರೆ ಅಲೆಗಳು ಬಿಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟವು. ಷಿಯಾಳ ಮುಖ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವಳ ಗಡುಸಾದ ಧ್ವನಿ ಬಿಕ್ಕುಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟವು.

"ಅಮ್ಮ.... ಅಮ್ಮ.... ನನಗೆ ಜಡೆ ಹಾಕು...."

ಹೌದು ಅವಳಿಗೆ ಜಡೆ, ಯಾಕೆ ಹಾಕಬಾರದು? ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆರು ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಅವಳ ಈ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಬಾರದೇ? ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಕೂದಲನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕಟ್ಟಿ, ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ರಿಬ್ಬನ್ನುಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ, ಅವಳ ಪುಟ್ಟ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬಯಕೆಯೊಂದು

ಒಡೆದೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಈಡೇರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಲೂ ಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಬಿಡುವೇ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೋಮವಾರದ ಬೆಳಗ್ಗೆಯಂತೂ ರೋಗಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಲೂಗೆ ಪ್ರತಿ ನಿಮಿಷವೂ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ್ದು.

"ಅಮ್ಮಾ... ಅಮ್ಮಾ...."

ಯುಯಾನ್ ಕೂಗುತ್ತ, ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾ ದಡದ ಮೇಲೆ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿದಳು. "ಯುಯಾನ್... ಯುಯಾನ್...."

ದೊಡ್ಡ ಅಲೆಯೊಂದು ಅವಳನ್ನು ದೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅಲೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಗುದ್ದಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೇಲಿದಳು. ಮಗನಿಗಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಎಲ್ಲೂ ಅವನ ಸುಳಿವಿರಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಿಂದ ಅವನ ಕೂಗು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

"ಅಮ್ಮ... ಅಮ್ಮ... ಮರೆಯಬೇಡ... ನನ್ನ ಬಿಳಿಯ ಜಿಮ್ ಷೂಸ್..."

ಕಣ್ಮುಂದೆ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಷೂಸ್ ಕುಣಿದಾಡಿದವು. ಬಿಳಿ ಮತ್ತು ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದ ಸ್ನೀಕರ್‌ಗಳು, ಸ್ಪೋರ್ಟ್ಸ್ ಬೂಟುಗಳು. ಕೆಂಪು ಅಥವಾ ನೀಲಿಪಟ್ಟಿಯ ಬಿಳಿಯ ಷೂಗಳು. ಯಯಾನ್‌ಗೆ ಒಂದು ಜೊತೆ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪಾಪ ಅವನ ಷೂಗಳೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತು ಹೋಗಿವೆ. ಒಂದು ಜೊತೆ ಕೊಂಡು ಕೊಟ್ಟರೆ, ತಿಂಗಳು ಪೂರಾ ಅವನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಕೊನೆ ಇರೋದಿಲ್ಲ.... ಆದರೆ.... ಅವುಗಳ ಬೆಲೆ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, ಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಚನೆಯೇ ಕರಗಿಹೋಯಿತು....

ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ಜಿಯಾಜಿ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದರುವ ಅವನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ತುಂಬಾ ಆತುರದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನ ದನಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದೆ.

"ವೆಂಟಿಂಗ್– ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡ! ಅನಾಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ!"

ಅವರಿಗಾಗಿ ತಾನು ಉಳಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ! ಫೂ ಅವಳೆಡೆಗೆ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿದ. ಆದರೆ ನಿರ್ದಯ ಜಲ ಪ್ರವಾಹ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.

"ಡಾ॥ ಲೂ.... ಡಾ॥ ಲೂ...."

ದಡದಲ್ಲಿ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಮಂದಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾಫೇನ್, ಹಿರಿಯರಾದ ಲಿಯು, ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋ, ಡಾ॥ ಸನ್... ಎಲ್ಲರೂ ಬಿಳಿಯ ಕೋಟುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಿಯಾವೋ, ಚೆಂಗ್ಸಿ, ಅಂಕಲ್

ಜಾಂಗ್ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಂಗ್ ಷಿಯಾ ವೊಮೆನ್... ತಮ್ಮ ಪೈಜಾಮಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಅವರು ತನ್ನ ರೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನಾನು ಬಿಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು.... ಇಲ್ಲ! ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಷಿಯಾ, ಯುಯಾನ್ ತಾಯಿಲ್ಲದ ತಬ್ಬಲಿಗಳಾಗಬಾರದು. ಜಿಯಾಜೀಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದುಃಖವಾಗಬಾರದು. ಈ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ವಿಯೋಗ!... ಕೂಡದು... ಖಂಡಿತಾ ಕೂಡದು... ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ರೋಗಿಗಳು – ಇವುಗಳಿಂದ ನಾನು ದೂರ ಇರಲಾರೆ... ಭಯಂಕರ ಯಾತನೆಯಾದರೂ, ಬದುಕಿನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆ!!....

ಮುಳುಗಲಾರೆ... ಏನಾದರಾಗಲೀ ಈಜಿ ದಡ ಸೇರಲೇಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಪಂಚಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲೇ ಬೇಕು. ಆದರೆ ನಾನೆಷ್ಟು ದಣಿದಿದ್ದೇನೆ... ಹೀಗೇಕೆ? ಹೋರಾಡಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಲವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ... ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ... ಮುಳುಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ....

ಯುಯಾನ್... ಗುಡ್ ಬೈ... ಗುಡ್ ಬೈ ಷಿಯಾ... ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಅಲ್ಲ? ನನ್ನ ಜೀವನದ ಈ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಅತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ, ಗೊತ್ತಾ? ಬಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ, ನಿಮ್ಮಮ್ಮನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ. ನಿಮಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮೋಹಕ ಮುಗುಳ್ನಗೆಯ ಮುಖಗಳನ್ನು ಎದೆಗಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಪದೇ ಪದೇ ಮುದ್ದಾಡಬೇಕಾದವರು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ನಿಮ್ಮಮ್ಮನನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ. ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡಿ ಮಕ್ಕಳೇ... ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡಿ.

ಜಿಯಾಜಿ, ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ! ನನಗೋಸ್ಕರ ನೀನೆಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದೆ. ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನಾನೇನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀನಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ತ್ಯಾಗ ಔದಾರ್ಯಗಳ ಮುಂದೆ ನಾನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ತಲೆ ಬಾಗಿ, ನೀನು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರಗಳಿಗಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲೇ ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ನಿನಗೆ ನಾನೆಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದೆ. ನಿನಗಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ನಿನಗೆ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಡೆಸ್ಕನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು, ನೀನು ನಿನ್ನ ಲೇಖನವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು

ಆಶಿಸಿದೆ... ಆದರೆ ಬಹಳ ತಡವಾಯಿತು!... ದುರಾದೃಷ್ಟ!.. ಈಗ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಮಯವಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ರೋಗಿಗಳೇ, ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ! ಕಳೆದು ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮಗಾಗಿ ಮೀಸಲಿರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಿಂತರೆ, ಕುಳಿತರೆ, ನಡೆದರೆ, ಮಲಗಿದರೆ, ಎದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮದೇ ಚಿಂತೆ. ನೀವೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರು! ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು ವಾಸಿಯಾದರೆ, ನಾನೆಷ್ಟು ಖುಷಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ – ನೀವು ಖಂಡಿತ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಿರಿ... ಆದರೆ... ಆದರೆ.... ಈಗ.... ನನಗೆ ಅದ್ಯಾವುದರ ಅನುಭವವೂ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

* * *

೧೮

ಸ್ಕ್ರೀನ್ ಮೇಲೆ ಮೂಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಡಾಕ್ಟರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕೂಗಿದರು – "ಅರಿತ್ಮಿಯಾ!"

"ವೆಂಟಿಂಗ್, ವೆಂಟಿಂಗ್! ಉಸಿರಾಡಲೂ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ನೆಟ್ಟು ಕೂಗಿದ.

ಡ್ಯೂಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು, ನರ್ಸುಗಳು, ಎಲ್ಲರು ಗಾಭರಿಯಿಂದ ವಾರ್ಡೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದರು. "ಲಿಡೋಕೈನ್,... ಐ.ವಿ. ಇಂಜಕ್ಷನ್... ಬೇಗ ಬೇಗ"– ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರು ಆದೇಶಿಸಿದರು. ತುಟಿಗಳು ನೀಲಿಗಟ್ಟಿದ್ದವು; ಕೈಗಳು ಸೆಡೆತುಕೊಂಡವು; ಕಣ್ಣುಗಳು ಮೇಲುಗಣ್ಣಾದವು. ಎದೆ ಬಡಿತ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಮಸಾಜನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಉಸಿರಾಟದ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಬಿಗಿದರು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಲಯಬದ್ಧ ಬಡಿತ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಡಿ ಫೈಬ್ರಿಲೇಟರ್ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರು. ಈ ಯಂತ್ರ ಅವಳೆದೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ಎದೆ ಬಡಿತ ಮುಂದುವರೆಯಿತು.

ಬೆವರುತ್ತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು 'ಐಸ್ ಕ್ಯಾಪ್'ಗಾಗಿ ಆದೇಶಿಸಿದರು.

ಐಸ್ ಕ್ಯಾಪನ್ನು ಅವಳ ಹಣೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟರು.

* * *

೧೯

ಅಂತೂ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದ ಬೆಳಗಾದದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು. ರಾತ್ರಿಯ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಲೂ ಪಾರಾಗಿ, ಹೊಸಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು.

ದಿನದ ಡ್ಯೂಟಿಯಲ್ಲಿನ ನರ್ಸ್ ಲೂಳ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬಂದು, ಗಾಳಿ, ಬೆಳಕು ಬರಲೆಂದು ಕಿಟಕಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿರಿಸಿದಳು. ತಾಜಾಗಾಳಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಗೆಲುವಿನಿಂಚರವೂ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಹಾದು ಬರಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದಳು. ಕಿಟಕಿಗಳು ತೆರೆದದ್ದೇ ಔಷಧಿ, ಸಾವುಗಳ ಘಾಟು ವಾಸನೆ ತೇಲಿ ಮರೆಯಾಯಿತು. ಕುಟು ಕುಟು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಜೀವಕ್ಕೆ ಬೆಳಗು ಭರವಸೆಯನ್ನು ತಂದಿತು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನರ್ಸ್ ಬಂದು ಅವಳ ತಾಪವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿಯನ್ನೊಬ್ಬ ತಂದಿರಿಸಿದ. ಡ್ಯೂಟಿ ಡಾಕ್ಟರು ಕೂಡ ತನ್ನ ರೌಂಡ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಒಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

ವ್ಯಾಂಗ್ ಷಿಯಾ ಇನ್ನೂ ಬ್ಯಾಂಡೇಜಿನಲ್ಲಿದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದ ನರ್ಸ್‌ನ್ನು ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡಿದಳು.

"ನರ್ಸ್ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲ, ಡಾ॥ ಲೂ ರನ್ನು ಕಂಡುಬರುತ್ತೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಬಿಡಿ."

"ಇಲ್ಲ. ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಅವಳು ಬದುಕಿ ಉಳಿದದ್ದೆ ಹೆಚ್ಚು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನೂ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ."

"ಆಂಟ್ ಬಹುಶಃ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೆನ್ನೆ ನನ್ನ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೇ ಡಾ॥ ಲೂ ಖಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದು. ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಡಿ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಮಾತೂ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ."

"ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗದರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು ನರ್ಸ್.

"ದಯವಿಟ್ಟು ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ಅಷ್ಟೆ!" – ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣ ತಡೆದರೂ, ಕಂಬನಿಯೊಡೆದು ಬರುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಬಂದುದಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಮುದುಕ ಜಾಂಗ್ ಮೊಮ್ಮಗನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ.

"ಅಜ್ಜ" – ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಅವನೆಡೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದವಳೇ ಹೇಳಿದಳು – "ಈ ಆಂಟಿ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ. ನನಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಕೆ ಬಿಡ್ತಿಲ್ಲ."

ಇನ್ನೂ ಬ್ಯಾಂಡೇಜಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಜಾಂಗ್‌ರನ್ನು ಈ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನರ್ಸಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆಯ ತೊಡಗಿದಳು.

"ಸಿಸ್ಟರ್ ಒಂದು ಸಲ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡೋಕೆ ಬಿಡಿ." ಇನ್ನು ಪೀಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಮುಗುಕನೂ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ – ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ "ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಏನಾಗಿದೆ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ವಾರ್ಡುಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹರಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾ?

"ಸಾಕು ಸುಮ್ಮನಿರಿ! ನಿಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?" – ಆತನ ಧ್ವನಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತ, ಇಂದು ಮೆದುವಾಗಿತ್ತು. ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ – "ನಾವಿಷ್ಟೊಂದು ಪೀಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿದೆ. ಡಾ॥ ಲೂ ಯಾಕೆ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದಳು? ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ! ನಾನೇನೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತುಕೊಂಡರೂ ನಮಗೊಂದು ರೀತಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ; ನೆಮ್ಮದಿ.

ಆತನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇತ್ತು; ನಿಜವಾದ ಕಳಕಳಿ ಇತ್ತು. ನರ್ಸ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಕರಗಿದಳು. ಮೆದುವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು – "ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಡಬಾರದು ಅಂತ. ನನ್ನ ಹಟವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬಿಡದೆ ಇರುವಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟವಳೂ ಅಲ್ಲ. ಡಾ॥ ಲೂ ಎದೆಬೇನೆಯಿಂದ ಗಂಭೀರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಆಕೆಯನ್ನು ಉದ್ರೇಕಗೊಳಿಸಬಾರದು. ನೀವೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಒಳಿತನ್ನು ಬಯಸುವವರಲ್ಲವೇ? ಆಕೆ ಬೇಗ ಗುಣಮುಖವಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಾದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಏನಂತೀರ?"

"ಹೌದು, ನೀನು ಹೇಳೋದು ಸರಿ." ಜಾಂಗ್ ನಿಟ್ಟುಸಿರಿನೊಂದಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದ..." ಎಲ್ಲ ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು. ಅವಳ ಖಾಯಿಲೆಯ ಹೊಣೆ ನನ್ನದು. ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡುವಂತೆ ನಾನೇ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದೆ, ಆದರೆ ಹೀಗಾಗುತ್ತೇಂತ ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು...? ಅವಳಿಗೇನಾದರೂ ಆದರೆ, ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಪರಿತಾಪದೊಂದಿಗೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗುವ ಮೊದಲು ಲೂಳನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗಲೆಂದು ಡಾ॥ ಸನ್‌ರು ಧಾವಿಸಿದರು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಷಿಯಾ ಅವರನ್ನು ತಡೆದಳು.

"ಡಾ॥ ಸನ್, ನೀವು ಡಾ॥ ಲೂರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತಿದ್ದೀರಲ್ಲವೇ!" – ಅವಳು ಕೇಳಿದಳು.

ಸನ್‌ರು ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದರು.

"ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀರಾ? ದಯವಿಟ್ಟು."

"ಈಗ ಬೇಡ, ಆಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ನೋಡೋಣ. ಆಗಬಹುದಲ್ಲ?"

"ಡಾ॥ ಸನ್‌ರ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ಜಾಂಗ್ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ತಲುಪಲು ಕೈ

ಚಾಚಿದ. ಅವರ ಅಂಗಿಯ ತೋಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿದ – "ಡಾ॥ ಸನ್, ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳ್ತೀವಿ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಒಂದು ಮಾತಾಡೋಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀರಾ? ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ ಇರುತ್ತೇಂತ. ಆದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ವಿಷಯಾನ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಲೇಬೇಕು."

ಡಾ॥ ಸನ್, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕವಾಗಿ, ಜಾಂಗ್‌ನ ಭುಜಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಹೇಳಿದರು.

"ಆಯ್ತು. ಹೇಳಿ."

"ಡಾ॥ ಲೂ, ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇ ಡಾಕ್ಟರು. ನಿಮ್ಮಂಥವರು, ದೊಡ್ಡವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಲೇಬೇಕು. ನೀವು ಅವರಂತಹ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಉಳಿಸಿದರೆ, ಆಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ತುಂಬ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಔಷಧಿಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆಯಲ್ಲ, ಆಕೆಗೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಬೇಡಿ. ಕೆಲವು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಔಷಧಿಗಳಿಗೆ ತುಂಬ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾಗುತ್ತೆಂತ ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಲೂಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಆಕೆಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಔಷಧಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡೋಕೆ, ಪಾಪ ಆಕೆ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಕೂಡ ಬಹುಶಃ ಇರಲಾರದು. ಈ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಿಸಬಹುದಲ್ಲ?

ಸನ್‌ರ ಕೈ ಹಿಡಿದಿದ್ದವನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಿ, ಅವರ ಉತ್ತರಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದು ನಿಂತ.

ಸನ್‌ರ ಆಲೋಚನೆ ಒಂದೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುತ್ತಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನೆಂದೂ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ದಿನ ಹಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜಾಂಗ್‌ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಕುಲುಕುತ್ತಾ ಭಾವುಕರಾಗಿ ಹೇಳಿದರು – "ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ!"

ಜಾಂಗ್‌ಗೆ ತುಂಬಾ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದ. ಭುಜಕ್ಕೆ ತಗುಲಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚೀಲದೊಳಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕೆಲವು ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದ.

"ಕೆಲವು ಮೊಟ್ಟೆಗಳಿವೆ. ಇವನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವು ಹೋದಾಗ ಡಾ॥ ಲೂಗೆ ಕೊಡಿ." "ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಇವೆಲ್ಲ" – ಸನ್‌ರು ತಕ್ಷಣ ಹೇಳಿದರು. ಜಾಂಗ್ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸನ್‌ರ ಕೈಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎತ್ತರದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ –

"ನೀವು ಇವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೋಗಗೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ!"

ಸನ್‌ರಿಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊಟ್ಟೆಗಳಿದ್ದ ಚೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ನರ್ಸ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ, ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಜಾಂಗ್ ಊಹಿಸಿದನೆಂಬಂತೆ ಹೇಳಿದ – "ಯಾರ ಕೈಯಲ್ಲಾದರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ."

ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಸನ್‌ರು ಷಿಯಾ ಮತ್ತು ಜಾಂಗ್‌ಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯಲು ಸಹಕರಿಸಿದರು.

ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಜಾವೋರ ಜೊತೆ ಕಿನ್ ಡಾ॥ ಲೂಳ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ತುಂಬಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

"ನಾನೊಂದು ರೀತಿ, ಬ್ಯೂರೋಕ್ರಾಟ್ ಆಗಿದ್ದೆ. ಜಿಯಾ ಅವರನ್ನು ಆಪರೇಷನ್ ಮಾಡಿದ್ದು ಡಾ॥ ಲೂ ಅನ್ನೋದನ್ನು ತಿಳೀದೇ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನಿಮಗಾದರೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ಹೌದಲ್ಲ? ಜಿಯಾವೋ ಲೂಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಇಂದಿಗೂ ನಮಗೆ ಯಾರೂಂತ ತಿಳೀತಿರಲಿಲ್ಲ."

"ನಾನು ಆಗ ಹೊರಗೆ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ." – ಅಸಹಾಯಕ ದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದರು, ಜಾವೋ.

ಅವರು ಬಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಸನ್ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಡ್ಯೂಟಿ ಡಾಕ್ಟರ್, ಹ"ಓದ ರಾತ್ರಿ ಹೇಗೆ ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಜಾವೋರು ಲೂಳ ಕೇಸ್ ಹಿಸ್ಟರಿಯನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. "ನಾವು ಆಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು"– ಎಂದರು.

ಅಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಫೂ ಎದ್ದುನಿಂತ. ಆತನ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕಿನ್ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಖಾಲಿ ಇದ್ದ ಸ್ಟೂಲೊಂದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು.

"ಡಾ॥ ಲೂ ಆರಾಮಾಗಿದೆಯೇ?"

ಲೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಳೇ ಹೊರತಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ.

"ವೈಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್, ನನಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು" – ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹ, ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳಿದ್ದವು. "ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ಅವರೇ ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರು. "ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ಅವರೇ

ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನಾನೇ ಅವರನ್ನು ತಡೆದೆ. ಅವರ ಪರವಾಗಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಬೇಕೆನಿಸಿದರೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಸಂಕೋಚವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕ್ರಾಂತಿಮಿತ್ರರು."

ಲೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದಳು.

"ಇನ್ನೂ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವರು. ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಇರಲಿ. ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಆನಾರೋಗ್ಯನ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದುರಿಸಬೇಕು. ಇದು..."

"ಕಾಮ್ರೆಡ್ ಕಿಂಬೋ... ಆಕೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕು. ಈಗ ತಾನೇ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮರಳಿದೆ."

"ಆಯ್ತಾಯ್ತು... ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೋ ಡಾ॥ ಲೂ" –ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. "ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ದಿವಸ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೇನೆ."

ವಾರ್ಡ್‌ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕಿನ್ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಬೇರೇನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಲೂ ನಿಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಅಮೂಲ್ಯ ನಿಧಿ. ಆಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಹೀಗೆ ಖಾಯಿಲೆ ಬೀಳುವ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಡು ವಯಸ್ಸಿನ ಕಾಮ್ರೆಡ್‌ಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬೆನ್ನೆಲುಬು. ಪ್ರತಿಭಾವಂತರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಗೌರವಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಧರ್ಮ."

"ಅದೇನೋ ಸರಿ" – ಜಾವೋರು ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

ಕಿನ್ ಮರೆಯಾದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಫೂ ಕೇಳಿದ – "ಡಾ ॥ ಸನ್, ಆಕೆ ಯಾರು?"

ಕನ್ನಡಕದೊಳಗಿಂದ ಆಕೆ ಹೊರಟ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಡುಕಿನಿಂದಲೇ ನುಡಿದರು – "ಕ್ರಾಂತಿಯ ಡಂಗುರ ಹೊಡೀತಿರೊ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ!

* * *

೨೦

ಆ ದಿನ, ಲೂಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾಸಿ ಎನಿಸಿತ್ತು. ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಣ್ಣುಬಿಡಲಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ಚಮಚ ಹಾಲು, ಒಂದು ಚಮಚ ಕಿತ್ತಲೆ ರಸ ಕುಡಿದಳು. ಸೀಲಿಂಗ್ ಕಡೆಗೆ ನೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಭಾವಶೂನ್ಯವಾದ ನೋಟ. ತನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ಗಂಭೀರ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಲೀ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಅಸುಖವಾಗಲೀ ಅವಳ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದುಕು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಘೂ, ಭಯಭೀತಳಾದ ಲೂಳನ್ನು ನೋಡಿದ. ಹಿಂದೆಂದೂ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಹಲವು ಸಲ ಕರೆದ. ತನ್ನ ಕೈಯಾಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರಿದಳು. ತನ್ನನ್ನು ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸಬೇಡವೆಂಬಂತೆ ಆ ಸನ್ನೆ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾವಶೂನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವವಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಲ ಸರಿದದ್ದೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ ಘೂಗೆ ಎರಡು ರಾತ್ರಿಗಳಿಂದ ನಿದ್ದೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ದಣಿವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ತೂಗಿದ. ತೂಗಿದ್ದವನು ಎದೆಯೊಡೆಯುವಂತೆ ಯಾರೋ ಕಿರುಚಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ಎದ್ದು ನೋಡಿದ. ಆ ಕೂಗಿಗೆ ಇಡೀ ವಾರ್ಡ್ ನಡುಗಿತು. ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಅಮ್ಮ! ಅಮ್ಮ! ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಜನರು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಜ್ಜೆ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿತು. ಘೂ ತಾನು ಹೊರಗೋಡಿದ. ಗಾಲಿಗಳ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್ ಮೇಲೆ, ಹೊದಿಕೆಯಿಂದ ಹೊದಿಸಿದ ಹೆಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ನರ್ಸೊಬ್ಬಳು ಸ್ಟ್ರೆಚರನ್ನು ತಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹದಿನಾರು ವರುಷದ ಹುಡುಗಿ ಕೂದಲು ಕೆದರಿಕೊಂಡು, ತೂರಾಡಿಕೊಂಡು ಏಳುತ್ತಾ ಬೀಳುತ್ತಾ ಬದು ಸ್ಟ್ರೆಚರ್ ಮೇಲೆ ವಾಲಿದಳು. ಸ್ಟ್ರೆಚರನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಕಂಪಿಸುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ, ಅಂಗಲಾಚಿ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದಳು– "ಬೇಡ ಬೇಡ ದಯವಿಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಡಿ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಬೇಗ ಎದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ! ನನಗೆ ಗೊತ್ತು.... ಅವಳೆದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ!"

ಬಂದಿದ್ದ ಜನ ಸ್ಟ್ರೆಚರ್ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು, ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ನಿಂತರು. ಮೌನವಾಗಿ ಸತ್ತಾಕೆಗೆ ತಮ್ಮ ತರ್ಪಣ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ ಘೂ ಕದಲದೆ ನಿಂತಿದ್ದ. ಕೆನ್ನೆಗಳು ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿದ್ದವು. ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕೆಂಪಗಾಗಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿಬಂದವು. ಮುಷ್ಟಿಬಿಗಿದು ತನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೆ ಒಡಲೆಲ್ಲ ಕಂಪಿಸಿತು. ಹುಡುಗಿಯ ಹೃದಯ ಭೇದಕ ಕೂಗು, ಕಿವಿ ಕಿವುಡಾಗಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಘೂಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನಿಸಿತು.

"ಅಮ್ಮ ಏಳು! ಮೇಲೇಳಮ್ಮ! ನಿನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!" – ಹುಚ್ಚಿಯಂತೆ ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜನ ಅವಳನ್ನು ತಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಹೆಣದ ಮೇಲಿನ ಹೊದಿಗೆ ಎಳೆದು ಬಿಸಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ಟ್ರೆಚರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾ

ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ – "ನಾನು ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ! ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ" – ಎಂದು ಹಲಬುತ್ತಿದ್ದ.

ಅವರ ಅಸಹಾಯ ಹತಾಶ ಮಾತುಗಳು ಘೂನ ಹೃದಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಸ್ಟ್ರೆಚರನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ವಾರ್ಡ್ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದ. ನೇರವಾಗಿ, ಅವಳ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಗುಣು ಗುಣಿಸಿದ, "ನೀನು ಬದುಕಿದ್ದೀಯ!"

ಘೂನ ವೇಗವಾದ ಉಸಿರಾಟಕ್ಕೆ ಎಚ್ಚೆತ್ತ ಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕದಲಿದಳು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದಳಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಿಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನಿಗೇನೋ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭೀತಿಯುಂಟಾಗಿ "ವೆಂಟಿಂಗ್! ವೆಂಟಿಗ್" – ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದ.

ಅವಳ ಕಣ್ಣಾಲಿಗಳು ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಸುಳಿದಾಡಿದವು. ಅದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಘೂಗೆ ಎದೆ ಹಿಂಡಿದಂತಾಯಿತು. ಅವಳು ಬದುಕಿರಲೇಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಗೆ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯ ವಸ್ತು ಬೀಹ್ಯೆ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಹಾಡಿದ್ದು... ಯಾವಾಗಿರಬಹುದು...? ಇಷ್ಟು ವರುಷಗಳು ಅವಳು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ವಸ್ತುವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಿನ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಅವಳು ಬದುಕಿರಲೇಬೇಕು. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಜೊತೆಯಿರಲೇ ಬೇಕು!

ಕವಿತೆ!... ಹಿಂದಿನಂತೆ ಅವಳಿಗೊಂದು, ಕವಿತೆ ಓದಬೇಕು! ಕವಿತೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಅವಳನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಈ ದಿನವೂ ಅದೇ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಹಾಡಿ ಅವಳು ಮರೆತಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೆನಪಿಸುತ್ತೇನೆ; ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹ ತುಂಬುತ್ತೇನೆ!

ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮೊಣಕಾಲೂರಿ ಕುಳಿತು ಕಂಬನಿದುಂಬಿ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಹಾಡತೊಡಗಿದ....

ವೇಗದಿ ಚಲಿಸುವ ಹೊಳೆಯೊಂದು ನಾನಾದರೆ....

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು
ಪುಟ್ಟ ಮೀನಾದರೆ
ನೊರೆಗಟ್ಟಿದ ತೆರೆಗಳ ಮೇಲೆ
ತೂಗಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಕವಿತೆಯ ಸಾಲುಗಳು ಅವಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಅವನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಳು. ತುಟಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಅಲುಗಾಡಿದವು. ಘೂ ಅವಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ಅವಳ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ – "ನನಗೆ... ನನಗೆ.... ಇನ್ನು ಈಜುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ...."

ಗದ್ದದ ಕಂಠನಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಸಿದ–

ನಾನೊಂದು ನಿರ್ಜನಾರಣ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ,

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಹಕ್ಕಿಯಾದರೆ

ದಟ್ಟವಾದ ನನ್ನ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು

ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿ

ಚಲಿಪಿಲಿಗುಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೆದುವಾಗಿ ಗುಣುಗುಣಿಸಿದಳು... "ನನಗೆ... ನನಗೆ... ಇನ್ನು ಹಾಡುವುದಕ್ಕೆ... ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ...." ನೋವು ಹಿಂಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಂಬನಿ ದುಂಬಿಕೊಂಡೇ ಹಾಡಿದ.

ನಾನೊಂದು ಉರುಳುವ ಭಗ್ನಾವೇಷವಾದರೆ

....

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದು

ಹಸಿರು ಐ ವೀ ಬಳ್ಳಿಯಾದರೆ

ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತ

ನನ್ನೊಡಲ ಸುತ್ತ ಬಳಸಿ

ಬೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು!

ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕಂಬನಿಗಳುದುರಿದವು. ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಜಾರಿ ದಿಂಬಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನುಡಿದಳು – "ನಾನು–ನಾನು–ಮೇಲೇರಲಾರೆ."

ಘೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ, – ಗಂಡನಾಗಿ ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದೆ...."

ಕಂಬನಿಗೊಂಡ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಲೂ ಮತ್ತೆ ನೀಲಿಬಾನೆಡೆಗೆ ಕಣ್ಣು ನೆಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಘೂನ ಅಳು, ಹಲುಬು, ಬಿಕ್ಕುಗಳು, ಮಾತುಗಳು – ಯಾವೊಂದೂ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಘೂ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಡಾಕ್ಟರೊಬ್ಬರು ರಭಸದಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಘೂರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದರು – ದಯವಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ಲೂ ತುಂಬ ಬಲಹೀನವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಉದ್ರೇಕಗೊಳಿಸಬೇಡಿ."

ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೆಲ್ಲ, ಘೂ ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ. ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಗುಣಮುಖಳಾದಂತೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಮಾತಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು.

"ವೆಂಟಿಂಗ್, ಏನಾದರೂ ಹೇಳಬೇಕೂಂತಿದ್ದೀಯಾ? – ಹೇಳು... ನನಗೆ ಹೇಳು..." – ಎಂದು ಅವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

"ಯುಯಾನ್.... ಯುಯಾನ್‌ಗೆ... ಒಂದು ಜೊತೆ ಜಿಮ್ ಷೂಗಳನ್ನು..."

"ನಾಳೆ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" – ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಲಾರದೆ ಹೇಳಿದ.

ಲೂಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೇಳುವುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಡೆ ತಡೆದು ಮಾತು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.... ಷಿಯಾ... ಜಡೆ.... ಹೆಣೆ...."

"ಅದನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" – ಬಿಕ್ಕುತ್ತಲೇ ವಚನ ಕೊಟ್ಟ. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ದೃಷ್ಟಿ ಮಸುಕಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಹೇಳುವಳೇನೋ..... ತನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳುವಳೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದ. ಆದರೆ ಅವಳ ತುಟಿಗಳು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡವು. ಅವಳ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲ ಮುಗಿದುಹೋದಂತಿತ್ತು.

* * *

೨೧

ಎರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಲೂ ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬಂತು. ಬೀಜಿಂಗ್ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಏರ್‌ಪೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಘೂ ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಓದಿದ–

ಪ್ರೀತಿಯ ವೆಂಟಿಂಗ್,

ನಿನಗೆ ಈ ಪತ್ರ ಎಂದಾದರೂ ತಲುಪುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಆದರೆ ನಿನಗೆ ತಲುಪದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಬಹಳ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದಿರುವಿ. ಆದಷ್ಟು

ಬೇಗ ಗುಣಮುಖಳಾಗುತ್ತೀ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಇನ್ನೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ವಯಸ್ಸಲ್ಲ ನಿನ್ನದು!

ನೆನ್ನೆ ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಗಂಡ ಗುಡ್‌ಬೈ ಹೇಳಲು ಬಂದಾಗ, ನೀನಿನ್ನೂ ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೆ. ಈ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡೆವು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಕೆಲಸಗಳಿದ್ದವು. ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಭೇಟಿಯೇ ಕೊನೆಯದು. ಅದನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡಾಗ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ದುಃಖವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ಓದಿದೆವು; ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆವು. ನಾವು ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ, ಬಹುಶಃ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು ಅಗಲುತ್ತೇವೆಂದು ಯಾರು ತಾನೇ ಊಹಿಸಿದ್ದರು?

ಏರ್‌ಪೋರ್ಟ್‌ನಿಂದ ಈ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಬಲ್ಲೆಯಾ? ಎರಡನೇ ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಆರ್ಟ್ಸ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಾಫ್ಟ್ ಕೌಂಟರಿನ ಮುಂದೆ! ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಗಾಜಿನ ಕೌಂಟರಿನ ಮುಂದೆ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನೆನಪಿದೆಯಾ? ಮೊದಲ ಸಲ ನಾವು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದಾಗ, ಇಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದಿದ್ದೆವು. ಇಲ್ಲೊಂದು ಹೂ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ, ಕೃತಕವಾದ ನಾರ್ಸಿಸಸ್ ಹೂಗೊಂಚಲು – ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಿಮಬಿಂದುಗಳು!... ಎಷ್ಟು ಸಹಜವಾಗಿದ್ದವು!! ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ನೀನು, ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿದುಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಈಗ ಅದೇ ಅಂಗಡಿಯ ಮುಂದೆ, ಅಂತಹುದೇ ಹೂಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಬಣ್ಣ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಅಷ್ಟೇ! ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಳು ಬಂತು. ಯಾಕೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದೆಲ್ಲ ಗತ ಕಾಲದ (ಘಟನೆ) ಸ್ಮೃತಿಗಳಾಗಿವೆ.

ನಿನಗೆ ಆಗತಾನೇ ಘೂನ ಪರಿಚಯವಾದ ದಿನಗಳು. ಒಂದು ದಿನ ನಾವಿದ್ದ ಕೋಣೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಪುಷ್ಕಿನ್‌ನ ಪದ್ಯದ ಸಾಲೊಂದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದ – 'ಹಿಂದೆ ನಡದದ್ದೆಲ್ಲ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ, ಸಿಹಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ' ಎಂದು. ಹಲ್ಲು ಬಿಗಿದು ನನ್ನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆ 'ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು!' ನಾನು ಕೇಳಿದೆ – "ಹಿಂದಿನ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ, ದುರ್ದಿನಗಳು, ಮಧುರ ಸ್ಮೃತಿಗಳಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?" ಘೂಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ನನಗೆ ಕವಿತೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?" ಘೂಗೆ ಅಸಮಾಧಾನಾಗಿರಬೇಕು.

ನನಗೆ ಕವಿತೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎನಿಸಿರಬೇಕು. ಈಗ ನಾನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಪುಷ್ಕಿನ್ ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿ. ನನ್ನ ಭಾವನೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಇದು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತದೆ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಆ ಸಾಲನ್ನು ನನಗಾಗಿಯೇ ಬರೆದಿರಬೇಕು! ಗತಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಮಧುರವಾಗಿರವುದೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇದೋ ವಿಮಾನದ ಎಂಜಿನ್ನುಗಳು ಆರಂಭವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಗಿಲಿಗೆ ಹಾರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು? ಇನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ವಿಮಾನ ಹತ್ತುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ನಾಡಿನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಕೇವಲ ಅರವತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳು, ಹಾರಲು! ಅಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೆ ಬೇರೇನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಈ ಪತ್ರ ನನ್ನ ಕಂಬನಿಯಿಂದ ತೊಯ್ದಿದೆ. ಆದರೇನು ಮಾಡಲಿ? ಬೇರೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ನನಗೆ ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ.

ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಏನೋ ದುಗುಡ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ 'ನಾನು ತಪ್ಪು ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೇ ಎನಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿರುವುದೇನನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ! – ನಮ್ಮ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಆಪರೇಟಿಂಗ್ ಥಿಯೇಟರ್, ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ನ ಆ ಪುಟ್ಟ ಡೆಸ್ಕ್ – ಯಾವುದನ್ನೂ ಮರೆಯಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಡಾ॥ ಸನ್‌ರು ಬಹಳ ನಿಷ್ಠುರ. ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ಕ್ಷಮಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಟೀಕಿಸುತ್ತಾರೆ – ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಆಗ ಅವರ ಟೀಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಬಹಳ ಶಸ್ತಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು. ಅವರು ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇವತ್ತು ನಾನು ಇಷ್ಟೊಂದು ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ!

ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳು, ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ಶುಭ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಕೋರುತ್ತಿವೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಯಾಣ ಸುಖವಾಗಿ, ಶುಭವಾಗಿ ಇರುವುದೇ? ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಮಾನವನ್ನು ಹತ್ತಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರೇನೇ – ಹೇಗೋ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾನೆಲ್ಲಿ ತಲುಪುತ್ತೇನೆ? ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲೇನಿದೆ? ನನಗೇಕೋ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ! ಹೌದು. ಭಯದಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ! ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ, ಅದೂ ನಮಗಿಂತ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆನೇ? ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರಬಲ್ಲೆನೇ?

ನನ್ನ ಗಂಡ ಕುರ್ಚಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನಾ ಮಗ್ನವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಹೊರಡುವ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದವನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಬಿಡುವು ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಾತ್ರ ನಿರ್ಧಾರದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿದ್ದ. ಆದರೆ ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಕೋಟೊಂದನ್ನು

ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್ ಒಳಗೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಿಢೀರನೆ ಹೇಳಿದ – "ನಾಳೆಯಿಂದ ನಾವು ಮನೆಯಿಲ್ಲದವರಾಗುತ್ತೇವೆ!" ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಅವನು ಮಾತನ್ನೇ ಆಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಯ್ದಾಟ ನಡೆದಿರಬೇಕು ಅಂತ ಅನಿಸಿದೆ.

ಯಾಯಾಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಪ್ರಯಾಣದಿಂದ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯಾಗಿದೆ. ಅವಳಂತು ಅಳುಕು, ಉದ್ವಿಗ್ನತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಒಂದೆರಡೇಟು ಕೊಡೋಣಾಂತ ಯೋಚಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಈಗವಳು ಗಾಜಿನ ಬಾಗಿಲಿನೊಳಗಿಂದ ವಿಮಾನಗಳು ಇಳಿಯುವುದನ್ನು, ಏರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೂ ದೇಶ ಬಿಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೇನೋ ಎನಿಸಿದೆ.

ನಿಮ್ಮಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಡಲು ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ನೀನು ಕೇಳಿದೆ – ಈಗಲೂ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡೋಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮತ್ತು ಲಿಯು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ತಲೆ ಚಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದಂತಿದೆ. ಚೈನಾಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ. ಯಾಯಾಗಾಗಿ, ಲಿಯುಗಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ನನಗಾಗಿಯೂ ಕೂಡ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ಏನೇ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ, ನಮ್ಮ ನೋವಂತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಕ್ಲ. ಚೈನ ಹೊಸಯುಗವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ಹೋಗಬಾರದಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಂದ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ನೆಪಗಳು ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಿನಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನದು ದುರ್ಬಲ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದು ನೀನೇ. ನೀನು ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸಿಡಿದೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನಷ್ಟು ಬಲ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನು, ನನ್ನ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಈ ತರಹ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇ ಲೇಸೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಯಾಯಾ ಇದ್ದ – ಅದು ಹೇಗೆ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸಾಕಿದೆನೋ! ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಲಿಯು ಬೇರೆ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ 'ಶತ್ರುವಿನ ಏಜೆಂಟ್' ಎಂಬ ಸುಳ್ಳು ಆರೋಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ, ಸೆರೆಯೊಳಗಿದ್ದ!

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಹಿಂದಿನ ಕಹಿ ಅನುಭವಗಳು. ಘೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಸರಿ ಎನಿಸುತ್ತದೆ "ಕತ್ತಲು ಕಳೆದಿದೆ, ಸುಪ್ರಭಾತ ಮೊಳಗಿದೆ" ಆದರೆ ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದರೆ, ಕೆಟ್ಟ ಪ್ರಭಾವದಿಂಧ ಬೇಗ ಮುಕ್ತವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ಸಿದ್ಧಂತಗಳು ಜನರನ್ನು ತಲುಪಬೇಕಾದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಹಿಡಿಸುತ್ತೆ. ಅಸಮಾಧಾನ, ಅಸಂತೃಪ್ತಿಗಳು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ಊಹಾಪೋಯಹಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಅದರೆ ಬಗ್ಗೆ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಮೈ ನಡುಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನಷರಟು ಧೈರ್ಯ ನನಗಿಲ್ಲ!

ನನಗಿನ್ನೂ ನೆನಪಿದೆ. ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು 'ಬೂರ್ಜ್ವಾ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್' ಅಂತ ಕರೆದಿದ್ದರು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಹೊರಟಾಗ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ– "ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗೊಲ್ಲ. ನಿಸ್ವಾರ್ಥವಾಗಿ ಅವರವರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಗಲಿರುಳೂ ದುಡಿಯುವವರನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮನೋಭಾವ ಯಾಕೆ? ಇಂತಹ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಪರತಿಭಟನೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಅಟೆಂಡ್ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ!" ಆದರೆ ನೀನು ಹೇಳಿದೆ– "ಅದೆಲ್ಲ ಮರೆತುಬಿಡು. ಅವರು ಬೇಕಾದರೆ ನೂರೆಂಟು ಇಂತಹ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಕರೆಯಲಿ, ನಾನು ಹೋಗಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಆಪರೇಷನ್‌ಗಳನ್ನಂತೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ನಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ." ನಾನು ಕೇಳಿದೆ – "ನಿನಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಆಗಿದೇಂತ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಬಿಡುವೆಲ್ಲಿದೆ? ನೀನು ಮುಗುಳ್ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದೆ– ನನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸವಿದೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಬಿಡುವೆಲ್ಲಿದೆ? ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, "ಘೂಗೆ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಡ ಅಂತ ಎಚ್ಚರಿಸಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತೊಂದರೆಗಳಿವೆ." ನಿನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಮೌನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನೀನು ಬಹಳ ಶಾಂತವಾಗಿ, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಇದ್ದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ನಿರ್ಧಾರ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಹಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ನಡೆದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥೈರ್ಯ, ಮನೋನಿರ್ಧಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಅರ್ಧದಷ್ಟಾದರೂ ನನಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಂದು ಇಂತಹ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕ್ಷಮಿಸು! ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಇದೋ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹೃದಯನ್ನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡಿನೊಂದಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲೇ ಹೋದರೂ ನನ್ನ ಚೈನಾವನ್ನು ನಾನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬು!

ನಾನು ಖಂಡಿತ ನನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡಿಗೆ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಯಾಯಾ ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನಾವೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತೇವೆ.

ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನೀನು ಗುಣಮುಖಳಾಗುತ್ತೀ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ! ನಿನ್ನ ಈ ಅನಾರೋಗ್ಯವು, ಮುಂದಾದರೂ, ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಪಾಠವಾಗಲಿ. ನೀನು ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಯನ್ನು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ, ದೇವರು ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿ!

ಗುಡ್‌ಬೈ, ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಗೆಳತಿ!

ಪ್ರೀತಿಯೊಂದಿಗೆ

ಯಾಫೈನ್

ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಡಾ॥ ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಗುಣ ಹೊಂದಿದಳು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅನುಮತಿ ದೊರೆಯಿತು.

ಅನೇಕ ಸಲ ಸಾವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದು, ಉಳಿದು ಬಂದದ್ದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪವಾಡವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಸಂತೋಷ.

ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಫೂ ತುಂಬ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೇ, ಕಾಟನ್ ಪ್ಯಾಡೆಡ್ ಜಾಕೆಟ್ಟನ್ನು ಲೂಗೆ ತೊಡಿಸಿದ ವುಲ್ಲನ್ ಟ್ರೌಸರ್ಸ್ ತೊಡಿಸಿದ. ಮೇಲೊಂದು ನೀಲಿಯ ಬಣ್ಣದ ಓವರ್ ಕೋಟು, ಕತ್ತಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಸ್ಕಾರ್ಫ್ ಸುತ್ತಿದ.

"ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ?" – ಲೂ ಕೇಳಿದಳು.

"ಓ, ಎಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಪಾರ್ಟಿಯ ಸಹ ಸದಸ್ಯರು ನೆನ್ನೆ ಬಂದಿದ್ದು ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೊಕ್ಕಟಗೊಳಿಸಿದರು."

ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮನೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದವು. ಸಣ್ಣ ಕೊಠಡಿ... ದೊಡ್ಡ ಪುಸ್ತಕ ಬೀರು, ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣದ ಪರದೆ... ಕಿಟಕಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಅಲಾರಂ ಗಡಿಯಾರ... ಬರೆಯುವ ಮೇಜು... ಎಲ್ಲವೂ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಸುಳಿದವು.

ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರೂ, ಚಳಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಸ್ತಾದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ, ಕಾಲುಗಳು ಕಂಪಿಸಿದವು. ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಗಂಡನ

ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯನ್ನು ಗೋಡೆಗೆ ಊರಿದಳು. ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಫೂ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾರ್ಡಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಡೆದಳು.

ಜಾವೋ, ಸನ್ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಅವಳ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ನಡೆದರು.

ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಮಳೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮರಗಳ ಕೊಂಬೆಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ಊಳಿಡುವ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕು ಪ್ರಖರವಾಗಿತ್ತು. ಮಳೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳು ಕಾರಿಡಾರಿನ ಕಿಟಕಿಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾದು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನನೆಯ ಗಾಳಿಯೂ ಬೀಸಿ ಒಳನುಗ್ಗಿತು. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆಸರೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಗಾಳಿ, ಬೆಳಕಿನೆಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಬಳಿ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಕಾರೊಂದು ಇವರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ಜಾವೋರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಗಂಡನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಆನಿಕೊಂಡು, ಲೂ ನಿದಾನವಾಗಿ ಗೇಟಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು.

(ಮೂಲ ಯೂ ಫಾಂಕಿನ್ ಮತ್ತು ವಾಗ್ ಮಿಂಗ್ಜಿಯವರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷಾಂತರ)

* * *

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಕೃತಿಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಚೀನಿ, ಟಿಬೇಟ್, ನೇಪಾಳಿ, ಜಪಾನೀ ಮುಂತಾದ ಅಪರೂಪ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಅಲ್ಲೊಂದು-ಇಲ್ಲೊಂದು ದಶಕಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಸಮಕಾಲೀನ ಚೀನಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಲೇಖಕಿ ಶೆನ್ ರೋಂಗ್ ಎಚಿಬುವಳ ಕಾದಂಬರಿಯೊಂದು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿದವರು ನಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕಿಯಾದ ಡಾ.ವಿಜಯಾ ಸುಬ್ಬರಾಜ್ ಅವರು.

ಪ್ರೊ.ಮಲ್ಲೇಪುರ ಜಿ.ವೆಂಕಟೇಶ

